

MICHAEL WHITE

ECHINOX

MICHAEL WHITE
ECHINOX

Traducere din limba engleză și note

ADRIAN DELIU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WHITE, MICHAEL

**Echinox / Michael White; trad.: Adrian Deliu. - București:
RAO International Publishing Company, 2006**

ISBN (10) 973-103-079-4 ISBN (13) 978-973-103-079-1

I. Deliu, Adrian (trad.)

821.111-31=135.1

**RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro**

**MICHAEL WHITE
Equinox
© Michael White 2006
Toate drepturile rezervate**

**© RAO International Publishing Company, 2006
pentru versiunea în limba română**

2006

**ISBN (10) 973-103-079-4
ISBN (13) 978-973-103-079-1**

Pentru ai mei:
Lisa, India, George, Noah și Finn

Prolog

Oxford, 20 martie, 7.36 p.m.

Îi taie cablul de alimentare de la mașină, în timp ce fata savurează cina în casa unei prietene, iar apoi privește cum benzina împoașcă asfaltul și se scurge la vale, îndepărtându-se de mașină, iar rămășițele se evaporă încetișor.

După câteva minute, o vede ieșind din casă și-i urmărește mașina, cale de vreo patru sute de metri, pe drumul de țară, observând-o în tăcere cum trage vehiculul muribund pe dreapta.

Stingând farurile și oprind motorul, face ca și automobilul lui să se oprească printr-o alunecare lină, șoptită, la aproape cincizeci de metri în spatele ei, pe aceeași bandă. Stă s-o asculte cum încearcă în zadar să pornească motorul secătuit.

Bărbatul coboară din mașină și pornește încet de-a lungul drumului, ferindu-se de lumina lunii și camuflându-se în contururile umbrelor mozaicate.

Ea se întrezărește abia ca o siluetă, în timp ce strălucirea gălbuie a lunii se revarsă peste capotă și luminează ramurile și frunzele copacilor de deasupra capului ei.

Învelitorile din plastic ale pantofilor scîrțîie pe iarba moale. Își aude respirația hotărîtă izbind interiorul măștii din plastic care-i acoperă fața. Grăbește pasul.

Fata renunță să mai învîrtă cheile în contact și privește în jur pe fereastră, dar nu-l zărește printre umbrele întunecoase, în timp ce se apropie de automobilul ei.

O vede luîndu-și telefonul mobil de undeva de pe locul din dreapta. Mai are doi pași și ajunge la ușă. Deschizînd-o, se repede înăuntru, cu scalpulul întins.

Fata scoate un țipăt și degetele i se desprind de pe telefon, lăsîndu-l să-i alunece în față, pe podeaua autoturismului. Dintr-o singură mișcare, el se apleacă spre ea și ridică brațul. Ea nu-i poate vedea chipul din cauza plexiglasului.

Fata începe să tremure fără să vrea, cu gura deschisă, amuțită de groază. Cînd se pregătește să țipe, mîna liberă a atacatorului ei îi astupă cu violență gura. Fața lui e acum doar la cîțiva centimetri distanță de cea a ei, poate să vadă prin masca din plastic că pupilele lui negre sînt imense.

Durerea pe care-o resimte începe ca o înțepătură de ac, dar în clipa imediat următoare i se concentrează în piept. Deși nu-i vine să creadă, simte un lichid scurgîndu-se din ea, îmbibîndu-i bluza. Are impresia că lama metalică i se dilată în gît pe dinăuntru, grăbindu-se să-i străpungă creierul.

Se cutremură și un urlet îi izbucnește din gît, care se pierde apoi în neant.

Următorul lucru care-i iese din gură este un șuvoi de sînge. Jetul arterial zboară peste scaunul din față și izbește parbrizul.

Cîteva secunde mai tîrziu, e moartă.

Capitolul 1

Laura Niven fu condusă spre ușa Bibliotecii Bodleian de vechiul său prieten, James Lightman, bibliotecarul-șef. Se văzuseră foarte des în ultimele trei săptămîni; era prima ei vizită la Oxford în decurs de patru ani. Coborîră scara care ducea spre stradă. Ea-l sărută pe obraz, iar Lightman o ținu la o lungime de braț, contemplînd-o. Era înaltă și suplă, îmbrăcată cu o jachetă purpurie, cu revere late, cu bluejeans decolorați și avea mocasini din piele de căprioară, iar părul blond era prins într-un coc lejer.

El clătină din cap, încetișor și apreciativ.

– E o încîntare să te văd din nou, draga mea. Data viitoare nu mai aștepta atît de mult pînă să mă vizitezi, te rog!

Vocea lui răgușită era aproape o șoaptă.

Ea-i zîmbi, studiindu-i fața ridată, blajină. Pentru restul lumii el ar fi putut părea o broască țestoasă îmbătrînită, carapacea fiindu-i Biblioteca Bodleian, căminul celor mai minunate colecții de cărți din lume. Îl atinse cu o mînă pe umăr, apoi se întoarse și coborî treptele. La capătul scării, se opri și privi înapoi, dar Lightman dispăruse.

Iubea orașul acesta și simțea un junghi în stomac la gîndul că în curînd urma să se îndrepte spre casă. Oxfordul îi intrase în sînge încă de cînd era studentă aici, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă. Devenise o parte din ea, tot așa cum, într-o mică proporție, și ea devenise parte din el, parte din vasta și complexa tapiserie umană care reprezenta istoria orașului.

Coti pe Broad Street, pași grăbită pe lângă Sheldonian și începu să traverseze strada, dar fără să privească în ambele părți. O tânără îmbrăcată în uniformă studențească, pedalînd pe o veche bicicletă Hercules, neagră, aproape că dădu peste ea. Biciclista o ocoli în ultima clipă, claxonînd furioasă. Laura o privi cum își continua drumul agale spre St Giles, simțindu-se ciudat de binedispusă; așa ar fi arătat ea, cu douăzeci de ani în urmă, intimidîndu-i în mod voit pe turiștii americani.

Poate îi era dor de tinerețe, se gîndi ea. Dar nu numai povestea ei și locul pe care-l ocupa în tapiseria umană o făceau să iubească locul acesta. Era ceva... Ce anume? Ce iubea ea? Nu putea să-l definească, era unul dintre acele sentimente umane indescritibile, la fel de misterioase ca onoarea, altruismul, sentimentalismul.

Pe vremea cînd era studentă aici, le scrisese lungi scrisori prietenilor ei din Illinois și Carolina de Sud, precum și celor de acasă, din California, despre ceea ce învățase. Se lăudase cu locul acesta, pentru că simțea că devenise o parte din el. Pentru Laura, Oxfordul era un oraș al viselor, un loc supranatural care-i copleșea pe străini cu bogății fără pereche și le pompa aer proaspăt în plămîni. Era – se gîndea ea în timp ce traversa St Giles, în drumul ei spre restaurantul unde era așteptată la ora opt și jumătate – pur și simplu, un loc care făcea ca viața să merite să fie trăită.

În același timp, pentru Philip Bainbridge, imaginea Oxfordului era într-un totul diferită. Venise în oraș din Woodstock, de unde locuia, la vreo 25 de kilometri de zidurile vechiului oraș, să-și ia fiica, pe Jo, din căminul Colegiului St John, de pe St Giles. Cît timp condusesse pe drumul spre Oxford, nu întîlnise decît aspectele cele mai neplăcute ale orașului. Îi tăiasse drumul, trecînd de pe o bandă pe cealaltă a șoselei, un Rover 216 ruginit, în care se aflau trei tineri exuberanți din cartierul respectiv, Blackbird Leys, un ghetou aflat într-o continuă expansiune, la doar cîtiva kilometri distanță față de turlele visurilor. Apoi, la un semafor, șoferul unui Mini Metro îl copleșise cu invective, acuzîndu-l că i-a tăiat calea pe strada laterală care dădea în șoseaua principală a orașului. După

cîteva minute, în timp ce pornea de la un alt semafor, pe Banbury Road, un bețiv îi sărise direct în fața mașinii... și nici nu era încă ora opt și jumătate seara.

Dar era obișnuit cu așa ceva. Iubea orașul ăsta, cu defectele și calitățile lui, iar asta se întîmpla de cînd începuse să studieze filosofie, politică și economie, la Balliol, în 1980. Acum, după mai bine de un sfert de secol, nu se putea imagina trăind într-un alt oraș, susținînd cu toată seriozitatea că, dac-ar fi avut un climat mediteranean, Oxfordul s-ar fi numit Paradisul Absolut, iar el și-ar fi putut petrece acolo eternitatea.

Iar această apreciere venea din partea unui om care-și petrecuse o mare perioadă de timp contemplînd – sau mai degrabă fiind obligat să contemple – partea mai neplăcută a vechiului oraș. Fusese fotograf liber-profesionist mulți ani, iar acum cea mai mare parte a venitului său provenea de la poliția din Thames Valley, pentru care lucra pe post de fotograf la locul crimei. De cînd avea această slujbă, văzuse oceane de sînge și fusese martorul durerii împinse la extrem. Din această cauză, știa că în inima lui, în sufletul lui omenesc, Oxfordul era la fel ca South-Central¹ din Los Angeles sau ca East End² din Londra. Iubea în continuare acest oraș, dar știa că, la fel ca toate locurile din lume, tot ceea ce era divin în Oxford era pătat de sîngele și de materia cenușie a multor cadavre. Așa era lumea, înțelesese el, așa era, pur și simplu, fie că era vorba despre Venice Beach³, Eight Avenue⁴ sau The High⁵ într-o seară englezească de vară.

¹ Vast cartier din sudul Los Angelesului, celebru pentru actele de violență foarte frecvente. Din anul 2003, poartă numele de South Los Angeles. (n.tr.)

² Cartier mărginaș al Londrei, situat în afara zidurilor vechii cetăți, fiind considerat cea mai săracă parte a capitalei Marii Britanii (n.tr.)

³ Oraș-satelit al metropolei Los Angeles, întemeiat inițial ca stațiune de vacanță și faimos mai ales prin numeroasele zone rezervate exclusiv pietonilor (n.tr.)

⁴ Importantă arteră de circulație, centru comercial și cultural din New York, situată în districtul istoric Chelsea (n.tr.)

⁵ Cunoscută stradă londoneză, din districtul Kensington (n.tr.)

Parcînd pe St Giles, se grăbi spre ghereta portarului de la St John, unde-l aștepta Jo. Era incredibil de frumoasă, ca dintr-un tablou de Arthur Rackham¹, într-un costum decolorat de jeans și cu geacă din piele Ralph Lauren. Părul ruginiu îi cădea în bucle naturale pe umeri. Avea ochii ca tăciunele, tenul palid, pomeții înalți și buzele pline.

– Îmi pare rău c-am întîrziat!

– Tată, te cunosc deja, îi răspunse Jo, zîmbindu-i larg.

Vocea ei era ușor răgușită; ar fi putut spulbera apărarea oricărui bărbat care ar fi încercat să reziste în fața privirii ei.

Philip ridică din umeri și-i oferă brațul.

– Bine. Așadar, sîntem pregătiți pentru cina cu mama?

– Da, sîntem, zise ea, chicotind.

Se îndreptară spre St Giles.

– Ia spune-mi, ți-e dor de New York? o întrebă Philip.

– Încă nu.

– Nu prea vorbești despre vechea ta viață.

– Cred că n-am prea multe de spus. Și, tată, „vechea viață” sună ciudat. Nu sînt aici decît de... cît să fie? Șase luni?

– Parc-ar fi o viață de om.

– Phii, mulțumesc! zise ea, întorcîndu-se spre Philip cu gura căscată.

– Eu aș închide-o, dac-aș fi în locul tău!

Jo clătină din cap și se îmbufnă.

– Nu, e bine aici. Mă simțeam cam, nu știu cum, puțin cam claustrofobă în climatul din Greenwich Village. Super locul, dar, știi tu, sindromul apartament-prea-mic-pentru-mamă-scriitoare-de-venită-dintr-odată-celebră-și-fată-adolescentă.

– Da, e o boală socială des întîlnită, într-o formă sau în alta. Mă bucur că eu nu trebuie să am de-a face cu ea, cred că e unul dintre avantajele vieții de burlac convins, bănuiesc.

¹ Artist britanic (1867–1939), considerat ca fiind unul dintre cei mai mari (și mai prolifici) ilustratori de carte din lume. Printre cele mai celebre lucrări ale sale sînt ilustrațiile volumelor *Poveștile Fraților Grimm*, *Rip van Winkle*, *Peter Pan în grădina Kensington*, *Aventurile lui Alice în Țara Minunilor* sau *Visul unei nopți de vară*. (n.tr.)

Jo îl privi cu scepticism.

– Crezi asta? Dar nu compensează dezavantajele, nu-i așa? Ți-am mai spus și altădată, una dintre misiunile mele, înainte de a părăsi aceste săli sacre, este să-ți agăț o femeie cumsecade. Cineva care să aibă grijă de tine.

– Of, te rog! Crezi că am nevoie să mă mai îngraș? replică el, lovindu-și cu palma începutul de burtă.

Traversară strada și trecură pe lângă vechea Casă de Rugăciuni a Quakerilor¹. Trotuarul era îngust, mărginit de un grilaj metalic în stînga și de stradă în dreapta. Biciclete vechi se aliniau de-a lungul lui, prinse cu lacăte de grilaj. Pe drum, un cerșetor zdrențăros, care se stabilise aici, jongla prostește cu cîteva portocale.

– Aveți ceva mărunțiș? îngăimă, plin de speranță, în timp ce treceau pe lângă el.

În fața lor, la vreo douăzeci de metri distanță, o puteau vedea pe Laura, așteptîndu-i în fața restaurantului Brown.

Chelnerița le luase farfuriile și le umpluse paharele pînă în buză cu vin. Laura privi cu scepticism lista de deserturi și luă o sorbitură de vin. Masa lor era aproape de ușile care dădeau spre bucătărie și, în timp ce chelnerii intrau și ieșeau, ei prindeau frînturi ale haosului controlat de dincolo. Fumul de țigară care plutea într-acolo dinspre zona fumătorilor și conversația celor cam o sută de persoane aflate în restaurant formau un amestec de voci omenești care se întreșeau cu un acid jazz abia perceptibil, revărsat din instalația sonoră a localului.

– O să ne fie dor de tine, Laura, zise Philip, aplecat peste paharul cu vin, privind întîi spre ea, apoi spre fiica lor.

Timpul petrecut la Oxford trecuse foarte repede pentru ea și trebuia să ia avionul înapoi spre New York în dimineața următoare. Deși abia aștepta să-și revadă elegantul și spațiosul apartament din Greenwich Village, o altă parte a ei o împingea să rămînă

¹ Membri ai unei secte religioase protestante, caracterizate prin austeritate și pacifism (n.tr.)

acolo. Avea să-i fie dor de Oxford, ca și de cei doi oameni care însemnau cel mai mult pe lume pentru ea, Philip și Jo.

– O, sînt sigură că o să mă întorc în curînd, răspunse ea, rulînd după urechea dreaptă cîteva şuvițe de păr. Trebuie să țin pe cineva sub supraveghere, pentru început.

Aruncă o privire spre Jo.

– Mda, sigur, de parc-ar fi nevoie să aibă cineva grijă de mine, replică fata, îndreptînd spre mama ei o privire îndurerată.

– Ei bine, să bem pentru o călătorie fără peripeții! zise Philip, ridicîndu-și paharul.

Jo ciocni și ea, dar se ridică de pe scaun și privi spre ceas.

– Mamă, îmi pare foarte rău, dar trebuie s-o șterg. Era vorba să mă întîlnesc cu Tom încă de-acum zece minute.

– Super, îi răspunse Laura. Hai, fugi! Salută-l pe iubitul tău din partea mea!

Jo îl sărută pe Philip pe obraz.

– Ne vedem mîine-dimineață, numai așa, să verific dacă ți-ai luat biletul și pașaportul, zise ea, întorcîndu-se spre Laura cu un zîmbet forțat, după care plecă, făcînd slalom printre mesele foarte înghesuite.

Ajungînd la ieșire, Jo le făcu semne de rămas-bun cu mîna. Privind cu atenție prin restaurant, Laura își aminti de multele dăți în care stătuse la masă aici, la Brown. Devenise un refugiu obișnuit în anii de studenție, era locul în care ea și Philip ieșiseră la prima întîlnire, dar și locul în care-i dăduse vestea că era însărcinată cu Jo. Îi plăcea foarte mult decorul, veșnic neschimbat: pereții crem și oglinzile vechi, podelele lustruite din lemn de stejar și palmierii imenși. Privind de-a lungul încăperii, aproape se vedea pe ea însăși la o masă vecină și pe un Philip mai tînăr la chip întorcîndu-i privirea.

– Așadar, a meritat să faci călătoria asta? o întrebă Philip. Ai găsit ceea ce căutai?

Laura mai sorbi din paharul cu vin, apoi îl lăsă jos și începu să se joace cu piciorul acestuia.

- Da și nu, îi răspunse ea, oftînd. De fapt, nu, ca să fiu sinceră. Simt că m-am împotmolit.

- Da?

- Ei, știi tu, se mai întîmplă.

- Asta înseamnă că ți-ai pierdut timpul?

- Nu, replică ea, apăsător. Doar că o să trebuiască să mă străduiesc mai mult. Se opri puțin, înainte să-și ducă ideea mai departe. De fapt, n-a fost prea bine. Cred că o să renunț la idee.

Philip părea uimit.

- Dar suna atît de promițător!

- Da, dar așa e atunci cînd scrii. Îți închipui că o idee o să dea roade și uneori așa e, dar alteori chiar nu se întîmplă așa cum ai crezut.

După ani în care se luptase din greu ca ziaristă în New York și vreo șase cărți scrise în timpul liber, privindu-le pe fiecare cum eșuează și se scufundă, cu un an în urmă Laura dăduse deodată lovitură. *Restituirea* era un thriller istoric, a cărui acțiune avea loc în New Amsterdam¹, în secolul al XVII-lea. Ziarul *New York Times* îl calificase drept „scînteietor“. Primise Premiul pentru Ficțiune White Rose și se vînduse suficient de bine, încît să-i permită în sfîrșit să renunțe la slujbă. Presa de toate felurile o adoptase imediat, promovînd-o pentru înfățișarea ei și pentru cariera de jurnalist specializat în investigarea celor mai sinistre crime din New York. Profitînd de acest succes, Laura începuse un nou proiect, un roman a cărui acțiune se desfășura în Oxfordul secolului al XIV-lea, și în care teologul și matematicianul Thomas Bradwardine, care a existat în realitate, era personajul principal într-un complot foarte bine plănuț, avînd ca scop uciderea regelui din acea vreme, Edward al II-lea.

- Și, cum rămîne cu călugărul acela misterios, Bradwardine?

- O, el încă mă mai interesează. Apropo, Philip, el n-a fost vreodată călugăr, zise ea, zîmbind. Doar că mi-am dat seama de

¹ Așezare fortificată întemeiată în secolul al XVII-lea de coloniștii olandezi din America, fiind înglobată ulterior în metropola New York (n.tr.)

faptul că n-avea cum să fie implicat într-un complot pentru uciderea regelui. Pur și simplu nu era genul. Era un om foarte credincios și cel mai mare matematician din vremea lui, devenind apoi arhiepiscop de Canterbury, dar nu era vreun Rambo. Oricum, e în regulă, nu mersesem cu ideile mele atît de departe. Și în plus, mai există multe alte povești, care abia așteaptă să fie scrise. Ba chiar cred că Bradwardine s-ar putea să se întoarcă într-o zi pe firmament... doar las povestea lui deoparte, deocamdată.

– Sună ca și cum aș fi zis-o eu, replică Philip.

– Mda, ei bine, poate că am fost cam dură în legătură cu felul tău ciudat de a fi în toți acești ani.

Se lăsă pe spate pe scaunul ei și mai sorbi din paharul cu vin.

În timp ce Philip întorcea capul, încercînd să atragă atenția unui chelner, Laura îi privi fugitiv profilul și se simți deodată izbită de faptul că trecuseră mai bine de douăzeci de ani de cînd se cunoscuseră. În tot acest timp, Philip nu se schimbase aproape deloc. Bineînțeles, acum avea destul de multe fire cărunte în mănunchiul rebel de cîrlionți negri, fața-i era mai rotunjită și ochii păreau mai obosiți. Dar încă avea același zîmbet încrezător și plictisit de viață, care i se păruse atît de atractiv pe vremea cînd el avea douăzeci și doi de ani, aceiași ochi căprui, răpitori.

Se gîndise atît de mult la el în timp ce se afla de partea cealaltă a lumii. Fusesse plecată atîta timp, încît i se părea aproape imposibil ca acum să se afle în restaurantul acela aglomerat, cu ploaia izbind în ferestre și cu licărirea felinarelor de afară.

Văzîndu-l acum, își dădu seama de ce se îndrăgostise de el, de ce i se dăruise așa cum n-o mai făcuse pînă atunci sau de atunci înainte; și, pentru o clipă, nu-i veni să creadă că renunțase la toate astea.

– Cafea?

Îl privi, fără să înțeleagă.

– Hei! Cafea?

Chelnerul era lîngă masă, iar Philip își flutura mîna în fața ei.

– A, da, hm... Scuze. Vreau o cafea decofeinizată, cu lapte... Mulțumesc!

ECHINOX

- Erai cu gândul la mulți kilometri depărtare. În țara lui Bradwardine și a dinastiei Plantagenet?

- Cred că da, minți ea.

- Așadar, ce ai de gând să faci? se interesă Philip, în timp ce chelnerul se îndepărta.

- Nu prea știu, în clipa asta. Sigur o să mă gândesc la ceva.

Încerca să evite în mod deliberat un răspuns, iar Philip știa asta. El chiar se pregătea să aducă vorba despre altceva, în clipa în care-i sună telefonul mobil.

- Philip Bainbridge, zise el. Da... Da...

Părea foarte concis la telefon, se gândi Laura, ceea ce nu-l caracteriza.

- În regulă, sînt doar la vreo doi-trei kilometri depărtare de acolo. Aș putea să fiu acolo în... în cît? Cincisprezece minute... da? În regulă. Închise telefonul.

- Probleme?

- Nu, doar bătăi de cap. Era de la poliție. Vor să fac vreo cîteva fotografii, a avut loc un incident lîngă The Perch. N-au vrut să-mi spună nimic mai mult. Îmi pare rău! Cred c-ar trebui să cerem nota de plată.

Capitolul 2

Philip n-avu timp s-o lase pe Laura la el acasă mai întâi. Era un frig de înghețai în vechiul lui MGB¹, vechi de treizeci de ani, iar Laura se simți ușurată în clipa în care văzu luminile albastre în fața lor. Traseră mașina în afara drumului, peste o margine noroioasă, înainte de a se opri la vreo zece metri distanță de un cort alb, puternic luminat, ca un pătrat cu latura de vreo patru metri și jumătate, care marca scena crimei.

Philip opri motorul, iar Laura privi prin parbrizul murdar, în timp ce o persoană îmbrăcată în alb, având cuvintele MEDIC LEGIST înscrise cu verde pe spate, trecu pe lângă mașină, îndreptându-se spre cort.

– Laura, mă tem că tu trebuie să rămâi aici. Numai poliția are voie.

Philip coborî, ocoli mașina pînă la portbagaj, scoase o geantă mare, de piele, în care avea aparatele de fotografiat, apoi și-o aruncă pe umăr. Scotoci prin geantă, în timp ce se întorcea spre portiera bătrînului MGB. Jucîndu-se cu obiectivul aparatului său digital Nikon, se aplecă spre fereastră.

¹ Cel mai popular automobil sport englezesc între anii 1962–1995, produs de British Motor Corporation (n.tr.)

- O să fii în regulă? Întrebă el. Nu cred c-o să fie prea plăcut acolo, oricum.

Și, înainte ca ea să răspundă, se și întoarse și plecă.

Laura rămase în mașină timp de câteva minute, dar apoi curiozitatea o birui. Coborî din mașină în noroiul de pe jos și se îndreptă spre intrarea în cort. Nu era nimeni prin preajmă care s-o oprească. N-avea să arunce decît o privire, își zise ea. Privi pe furiș înăuntru, dar nu văzu decît spatele a doi polițiști și pe medicul legist, care stătea aplecat și pune ceva neidentificabil într-o pungă transparentă din plastic, cu ajutorul unei pensete. În spatele lui era o mașină mică și roșie, cu ușile deschise și împroșcată de noroi pînă la geamuri.

Lăsînd să cadă fîșia de la intrare, se îndreptă în vîrfurile picioarelor spre marginea cortului. Se gemui și-și lipi un ochi de o deschizătură a plasticului. Mașina era la doar cîțiva metri distanță și, prin portiera deschisă, vedea limpede înăuntru automobilului.

Cadavrul unei tinere era prăbușit pe bancheta din spate. Avea mîinile și picioarele depărtate, capul dat pe spate, ochii deschiși, nemîșcați, holbați spre tavanul mașinii. Purta o bluză și o fustă simple, ambele scăldate în sînge. Carnea îi era extrem de albă, ca și cînd tot sîngele i s-ar fi scurs din vene, iar pielea părea chiar și mai albită de reflectoarele puternice montate înăuntru cortului. Interiorul mașinii era mînjit de sînge; șuvoiul care țîșnise din artere stropise ferestrele și bordul de culoare crem.

Fata părea foarte tînră, cam de aceeași vîrstă ca Jo. Fusese odată foarte frumoasă, părul ei lung și blond cădea în cascadă pe spătarul scaunului, dar în același timp era năclăit de sînge și i se lipise de umeri, încîlcit. O despicătură adîncă și roșie i se întindea de la o ureche la cealaltă, iar o alta ducea de la beregată pînă la buric. Cutia toracică fusese sfărîmată, iar coastele fracturate.

Laura se ridică. Mult timp crezuse că văzuse atîtea crime încît nimic n-ar mai putea vreodată s-o impresioneze, dar deodată simți cum o cuprinde un val de greață și crezu că o să vomite. Înghiți câteva guri zdravene de aer și, treptat, senzația de rău dispăru.

Tocmai se pregătea să se repeadă spre mașină, când auzi o voce în spatele ei.

– Bună seara!

Se răsuci pe călcâie și văzu un polițist tânăr holbându-se la ea. Probabil că arăta în ultimul hal, se gândi ea, fără rost. Își simțea pielea rece și știa că sîngele i se scursese din obraji. Broboane de sudoare îi apărură pe frunte.

– Eu... ăăă...

– Veniți pe aici, vă rog! o invită polițistul, apucînd-o de braț.

La intrarea în cort, îl strigă pe un polițist îmbrăcat în civil, care stătea în apropiere. Laura rămase încremenită; priveliștea interiorului mașinii i se oferea acum doar la cîtiva metri depărtare.

– Ei, bună! zise polițistul, privind-o din cap pînă-n picioare. Ce vă aduce aici într-o noapte rece și neplăcută ca asta?

Tocmai se pregătea să răspundă, când Philip aruncă o privire spre ea, apoi lăasă aparatul în jos și oftă adînc. „Rahat!“ îl auzi ea bombănind.

– Inspectore Monroe! zise Philip, asigurîndu-se de faptul că privirea nu i se intersecta cu cea a Laurei. V-o prezint pe o prietenă de-a mea, Laura Niven.

John Monroe era un bărbat înalt, cu umeri lați, musculos, purtînd un costum maro care nu-i venea bine și o cravată de culoarea muștarului, care cunoscuse zile și mai bune. Abia trecuse de patruzeci de ani și era chel, cu excepția unor petice de păr negru, tunse foarte scurt, pe ambele laturi ale capului. Fusese odată un sprinter cu perspective, dar își ieșise din formă. Avea un cap mare, așezat pe un gît gros și scurt. Însă cea mai remarcabilă trăsătură a lui, cea care-l făcea să fie cît de cît atractiv din punct de vedere fizic, era o pereche de ochi mari și negri, care sugerau atît inteligență, cît și hotărîre, dar nu dădeau nici un indiciu despre eventuala prezență a bunătății sau a simțului umorului.

– A, o prietenă, domnule Bainbridge...

Vocea lui Monroe era de bariton clasic, dar întunecată de sarcasmul său obișnuit.

- Da... și-mi cer scuze! Am rugat-o...

- Of, pentru numele lui Dumnezeu, Philip! izbucni Laura, pe neașteptate. Pot și eu să vorbesc și nu sînt un copil, să știi! Se întoarse spre Monroe, care păru uimit pentru o clipă. Domnule polițist...

- Inspector-șef...

- Domnule inspector-șef... Monroe? Îmi cer scuze! Philip mi-a zis să nu intru. Eram doar...

- Curioasă?

- Da, cred că eram...

- Vă dați seama, firește, doamnă Niven, că acesta este locul unei crime, ba chiar al unei crime deosebit de îngrozitoare, pot adăuga. Persoanele străine...

- Domnule inspector-șef, pot să garantez eu pentru Laura, insistă Philip. Cred că știe că n-ar fi trebuit să se amestece, dar...

Fu întrerupt de un tip în costum alb de lîngă mașină, care strigă:

- Domnule inspector-șef! Cred c-ar trebui să vedeți asta!

Monroe se întoarse și făcu doi pași spre mașină. Philip se uită urît spre Laura și se pregătea să spună ceva cînd, spre neplăcerea lui, o văzu ducîndu-se după Monroe.

- Era chiar înăuntrul răni, zise medicul legist.

Între degetul său mare înmănușat și cel arătător ținea o monedă mînjită de sînge.

Monroe o apucă în mîna, de asemenea, înmănușată, ridicînd-o spre lumină. Laura reuși s-o vadă destul de bine, înainte ca Monroe să se încrunte la ea, clipă în care făcu un pas înapoi. Era de mărirea unei monede de douăzeci și cinci de cenți, iar partea dinspre ei înfățișa o imagine frumos meșteșugită, cu cinci siluete de femei goale ridicînd un vas.

- Pare să fie din aur masiv, zise medicul legist. Dar ne trebuie confirmarea laboratorului.

Monroe puse cu grijă moneda într-o pungă din plastic pe care i-o ținea cineva deschisă. Apoi, întorcîndu-se, o văzu pe Laura la doi pași de el. Îi aruncă o privire acră lui Philip.

MICHAEL WHITE

– Domnule Bainbridge, zise el, trecându-și un deget printre gulerul cămășii și gîț. Dacă v-ați terminat treaba, ați fi atît de amabil încît să vă conduceți prietena la mașină și să plecați acasă?

– Atunci, o seară bună și dumneavoastră, domnule inspector-șef! replică Laura, în timp ce Monroe se întorcea pe călcîie. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc!

Capitolul 3

– Ce mama dracului ți-ai închipuit că faci? țipă Philip. Nicio-dată nu-l văzuse atât de nervos. Țsta-i serviciul meu, Laura. Din cauza unor isprăvi dintr-astea, ar putea să mă dea afară.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, Philip, calmează-te! Aruncam și eu un ochi prin deschizătura cortului, doar atât. Polițistul ăla a făcut mai mult rău că m-a adus înăuntru, nu crezi?

Philip se întoarse și o privi pentru o clipă, apoi se uită din nou țintă spre drum.

– Știi, uneori...

– Ce?

– Locul unei crime nu e deschis pentru public, decît dacă așa hotărăște poliția. Știi al dracului de bine asta, Laura!

– Bine, bine. Îmi pare rău! Mi-aș fi cerut scuze... Dar n-am avut ocazia.

– Ai noroc că Monroe era preocupat.

Urmă un moment de tăcere.

– Și, ce părere ai despre crimă?

– N-am voie să vorbesc despre asta, Laura.

– Ei, hai, Philip, acum vorbești cu mine, nu mă cunoști?

El rămase cu privirea ațintită asupra drumului, iar Laura observă cum mușchii fâlcii i se încordează din cauza tensiunii.

– Prin urmare, asta-i, hm? Faci pe mutul cu mine, doar pentru că am încălcat regulile?

El o ignoră în continuare.

- Tipic pentru tine, se bosumflă ea.

Deodată, Philip apăsă pe frână și trase mașina pe marginea șoselei. Lăsând motorul să meargă la ralanti, se răsuci pe scaunul său cu fața spre Laura.

- Ascultă, zise el, incapabil să-și stăpânească furia din glas. Oricât te-aș iubi, Laura, uneori poți să fii cea mai enervantă și mai arogantă cățea!

Ea încercă să protesteze.

- Nu, măcar de data asta o să mă ascuți! zise el, ridicînd și mai mult vocea. Aici e viața mea. Tu mîine poți să-ți iei zborul spre New York și să te-ntorci la cărțile și la mica ta lume personală. Dar eu trebuie să lucrez cu oamenii ăștia mai multe zile pe săptămîină. Asta-i pîinea mea. Dar, știi ceva, tu n-ai prea ținut niciodată seama de ceea ce înseamnă respectul, nu-i așa?

- Ce? se răsti Laura.

- Întotdeauna ai făcut doar ce ai vrut. Ai venit și-ai plecat după bunul tău plac.

Se opri, regretînd deodată faptul că spusese atîtea și știind că o parte din furia lui n-avea nimic de-a face cu felul în care se purtase Laura în seara aceea, dar își găsea explicația în trecut. Urmă o lungă perioadă de tăcere.

- Chiar nu cred că e corect din partea ta, zise Laura, în cele din urmă. Vorbești de parc-ar fi fost numai decizia mea, Philip. Dacă te referi la Jo, la ceea ce am ales să facem, și tu ai fost la fel de implicat în luarea deciziilor ăloră.

- Chiar așa? replică el, ceva mai calm. Chiar am fost implicat, cu adevărat? Ai fi rămas în Anglia cu ea, dacă așa ți-aș fi cerut-o eu? Nu prea cred una ca asta.

Laura nu știa ce să-i răspundă. Pe vremea aceea, nu erau decît niște copii. Ea provenea dintr-o familie destrămată, părinții divorțaseră. Mama ei, Jane, actriță de filme de serie B, își revenea după tratamentul de dezintoxicare și locuia într-o comunitate din San Luis Obispo, iar tatăl ei era un avocat de primă mîină în L.A. Ea

cîștigase o bursă Rhodes la Oxford, ca să învețe istoria artei la Colegiul Magdalen. Fusesse ambițioasă, își dorea o carieră.

Apoi, rămăsese însărcinată; grețurile matinale apăruseră chiar înainte de examenele de sfîrșit de an. În timp ce toți ceilalți beau șampanie din sticlă după ultimul examen, ea se întorsese în camera ei, să plîngă și să vomite în continuare. Părinții ei veniseră la ceremonia de absolvire, așa că Laura izbutise să-i spună totul mamei sale. Jane Niven primise veștile cu stoicism și n-avea să încerce vreodată să-și oblige fiica să ia o anumită decizie, oricare-ar fi fost aceea. Se chinuise ani la rînd cu propriile spaime și o fiică însărcinată la douăzeci și unu de ani nu însemna cine știe ce scofală. Laura se gîndea acum dacă n-ar fi fost mai bine ca atunci s-o fi sfătuit cineva ce să facă.

Philip încercase să se comporte cu maturitate în această privință, dar nici el nu era decît un copil. Absolvise cu un an înainte și locuia cu chirie, supraviețuind de pe-o zi pe alta, făcînd fotografii la nunți și la botezuri și visînd la propria expoziție, care în realitate avea să fie organizată abia după zece ani. Era lefter, imatur și habar n-avea ce să facă. După ce născuse, Laura se gîndise să rămînă în Anglia și să-și găsească o slujbă undeva. Poate că ea și Philip ar fi izbutit s-o scoată la capăt, ar fi trăit împreună, dar ceva îi spunea că n-ar fi fost un trai reușit. Înainte ca fetița lor să împlinească șase luni, Laura se hotărîse să se întoarcă împreună cu ea în America.

Cu toate acestea, rămăseseră prieteni, iar Philip venea în vizită ori de cîte ori putea. Atunci cînd ea pusese mîna pe o slujbă la *New York Post*, ca reporter specializat pe crime, începuse să cîștige ceva bani și reușise să facă vreo cîteva drumuri în Anglia cu Jo. După trei ani, se căsătorise. Soțul ei, Rod Newcombe, era un realizator de filme documentare foarte hotărît și ambițios și-și făuriseră planuri mari, să lucreze împreună la un documentar despre crime, bazat pe fapte reale. Se purta foarte frumos cu Jo, care ajunsese să-l adore și, pentru scurt timp, alcătuiseră o familie fericită. Dar apoi, în 1994, Rod plecase în Rwanda și se întorsese acasă într-un coșciug. Jo avea șapte ani și nu înțelegea ce i se întîmplase tatălui ei

vitreg și de ce tot ceea ce mai rămăsese din el era o imagine înregistrată pe o casetă video.

Întîmplarea picase și pentru Laura într-un moment de mare importanță. Abia începuse să facă reportaje despre crime și încă nu învățase cum să suporte mizeria și suferința la care era forțată să asiste în fiecare zi. După ce fusese trimisă să scrie un articol despre o prostituată care-i mușcase penisul unui client și apoi se împușcase în cap, recursese la antidepresive și la ședințe săptămânale de terapie.

Dar etapa aceea trecuse, și Laura învățase să suporte realitatea sumbră a treburilor pe care le făcea ca să-și poată plăti facturile, dar regretase de multe ori alegerile făcute; și, ori de cîte ori îl revedea pe Philip, își dădea seama că lucrurile ar fi putut fi altfel, își dădea seama cît de mult îl iubea și cît de diferită ar fi putut fi viața ei. Dar, de fiecare dată, era în același timp conștientă de faptul că se îndepărtau unul de celălalt și că, în loc să fie mai ușor, era din ce în ce mai greu să-și imagineze o realitate în care ar putea fi toți trei împreună.

Pentru o clipă, ceea ce făcuse și spusese în acea seară i se părea, în mod ciudat, ceva simptomatic. Laura se simțea copleșită de tristețe și tot ceea ce putea să facă era să-și stăpînească lacrimile. Nu știa răspunsul la întrebarea lui Philip. Ar fi luat altă decizie?

Respirînd adînc, zise:

– Îmi pare rău, Philip. M-am purtat prosteste.

El o privi preț de cîteva secunde. Nu putuse să-i răspundă la întrebare, dar el înțelegea asta. Nici el n-avea un răspuns. Bănuia, uneori, că ea își dorea ca lucrurile să se fi întîmplat altfel. De multe ori, chiar mai des decît ar fi vrut să recunoască, pînă și față de el însuși, și el își dorea același lucru. Și atunci cînd se gîndea la lucrul acesta, o voce insistentă puneă capăt acestei conversații interioare, cu argumentul logic că era prea tîrziu acum și că, în definitiv, ce a fost, a fost.

Brusc, Philip zîmbi.

– La naiba, sînt sigur că lui Monroe o să-i treacă. E un polițist bun, dar și un artăgos nenorocit.

ECHINOX

Ea se aplecă și-l sărută pe obraz, în timp ce el pornea motorul și trăgea din nou mașina pe șosea.

– Așadar, ai de gând să-mi spui ce-ai aflat?

Philip oftă adânc, dar acum furia i se evaporase.

– Pentru Dumnezeu, femeie, nu te dai bătută niciodată, nu-i așa?

– Nu, îi răspunse Laura, zîmbind. De obicei, nu.

– Păi, ca să fiu sincer, nu știu mai multe decît tine. E o fată de vreo douăzeci de ani, care se întorcea cu mașina de la o prietenă. A murit cam între șapte și opt și jumătate, astă-seară. A fost descoperită de un tip care-și plimba cîinele. Cea mai apropiată casă e la vreo două sute de metri distanță. Nimeni n-a văzut și n-a auzit nimic.

– Dar rănilile... începu Laura, cu vocea stingîndu-i-se treptat. De aproape cincisprezece ani fac reportaje despre crime, acasă, dar n-am văzut niciodată așa ceva.

– Da, nu-i o priveliște prea plăcută.

– Sînt obișnuită cu „priveliști nu prea plăcute”: prostituate cu limbile tăiate, capete zdrobite de pistoale semiautomate și chestii de genul ăsta. Dar fata aia avea inima scoasă, pentru numele lui Dumnezeu! Parcă operase un chirurg, cu minuțiozitate.

– Știu. Am făcut fotografii.

– Nu mi se pare o crimă obișnuită, Philip. E mai degrabă... nu știu... pare un ritual.

– Da, poate, răspunse Philip, privind țintă drumul din fața sa. Eu nu sînt polițist.

Tăcură pentru o vreme, apoi Laura zise:

– Și moneda aia... Ce naiba era cu ea?

– De ce te interesează atît de mult? replică Philip, cu nerăbdare.

– Habar n-am. Cred că în adîncul sufletului am rămas tot reporter de investigații.

Capitolul 4

Vîntul zgîlțîia ferestrele camerei sale din casa lui Philip, iar Laura avea un somn agitat, visînd la fel ca de fiecare dată în astfel de nopți. Ceva care era, mai degrabă, o amintire confuză.

Începea cu zborul ei spre Los Angeles. Era noapte și se ducea să-și viziteze părinții, curînd după ce se mutase iarăși în New York. Se aflau deasupra periferiei cînd pilotul anunța că urmau să aterizeze. După zece minute, se aflau de-a binelea deasupra orașului, iar avionul cobora încet spre nord, mișcîndu-se paralel cu coasta. Zărea orașul, plin de lumini, ca o galaxie, ca una dintre acele imagini incredibile văzute prin telescopul Hubble. Și fiecare mașină era o stea și fiecare casă un mic sistem solar, un sistem solar plin de lumini. Aerul poluat le făcea să scînteieze, împrăștiind o lumină difuză.

Mai zburase pe același traseu înainte, firește, de o mulțime de ori, dar niciodată pe timp de noapte, iar priveliștea era uimitoare. Și apoi o văzu. Se holba la lumini, la acest spectacol sfidător, ca și cînd omenirea ar fi ridicat un deget spre Divinitate, în semn de *chutzpab*¹. Autostrada 405, cu milioanele ei de mașini, rămînea în urmă. Dar de la o altitudine de aproape o mie de metri nu semăna deloc a șosea. Nu vedea nici un parapet de protecție, nici asfalt,

¹ Cuvînt originar din ebraică, avînd semnificația inițială de „insolență, îndrăzneală, impertinență“. Ulterior, a căpătat și conotații pozitive, fiind folosit și cu scop laudativ. (n.tr.)

nici bordură, doar o fișie neagră printre lumini. Iar punctele de lumină nu puteau fi mașini, nu-i așa? Deveniseră imateriale, doar niște faruri mișcându-se după propria voință, doar niște lumini. În momentul acela o străfulgeră un gând. Întreaga priveliște, imaginea în ansamblu, fișiile acelea lungi, pline cu lumini, mișcându-se în coloane compacte, cu câte șase benzi pe fiecare direcție, punct după punct, toate mișcându-se în același timp. Erau niște containere de metal transportându-i pe Stan sau pe Jim sau pe Tabiatha, ducându-i acasă la micuțul Jimmy, la Dorothy sau la Delores. Pentru o clipă i se părură doar niște lumini, baloane de săpun ale umanității, cononi revărsându-și muzica din aparatele de radio. Erau, cel puțin în mintea ei, oaze de gânduri, de dorințe și doruri, de amintiri, griji și slăbiciuni. Dar acea clipă trecu și punctele se transformară în altceva. Autostrada devenise un vas de sânge, iar punctele de lumină, luminile imateriale, deveniseră corpusculi, celulele roșii ale frînelor și cele albe ale farurilor curgînd în susul și-n josul vasului de sânge al unui corp întunecat, care trebuia să fi fost întins pe jos pe undeva, invizibil în lumina strălucitoare.

Tresări în somn și se trezi. Mijindu-și ochii spre ceas, văzu că arăta 5.32 a.m. Afară era furtună. Apoi își aminti că Jo nu era acasă atunci cînd se întorseseră ei, aproape de miezul nopții. Nici n-o auzise întorcîndu-se.

Laura se trezi de-a binelea și imaginea cadavrului palid pe care-l văzuse în mașină îi năvăli deodată în minte. Mașina era plină de sânge. Era obișnuită cu astfel de lucruri, dar apoi își aminti de pieptul despicat al fetei, pe care-l văzuse atunci cînd se apropiase de mașină, lîngă Monroe. Coastele arătau de parc-ar fi fost tăiate cu un instrument de specialist, cu unul de care s-ar fi folosit un chirurg. Tăietura fusese făcută cu o precizie absolută, fără să se risipească eforturi inutile. Apoi își reaminti de arterele și venele tăiate, de marginile zdrențuite ale cavității toracelui. Și acestea fuseseră tăiate cu precizie, cu un gest de expert.

Își lăsă din nou capul pe pernă, încercînd să doarmă, să se desotorosească de imaginile din minte și să se concentreze asupra

propriei vieți. Își făcuse bagajele și le așezase lângă piciorul patului. La ora 10 dimineața urma să plece la aeroport. În noaptea următoare avea să ajungă înapoi în Greenwich Village, în apartamentul ei, încercînd să-și aducă la viață plantele ofilite și să-și caute drumul spre noua ei carte. Noua carte, Dumnezeu, pe care nu reușea s-o scoată la capăt, își aminti ea brusc, iar odată cu această amintire somnul se îndepărtă și mai mult de ea.

Încercă să se agate de intriga la care se gîndise, să dispară într-o lume a fanteziei. Era un truc pe care-l folosea și care funcționa adesea împotriva insomniei, dar în noaptea aceea nimic nu părea s-o poată smulge de sub impresiile momentului.

Apoi se întorcea din nou cu gîndul la scena crimei... Monroe, ridicînd moneda în mîna acoperită de mînușa din latex. Strălucea în luminile proiectoarelor, mai puțin acele părți în care sîngele se închegase. Nu mai văzuse niciodată așa ceva. Părea să fie extrem de veche. Și, pentru ochiul ei de nespecialist, părea să fie aur, aur vechi. „De ce ar lăsa cineva un asemenea lucru în urma sa?” se întrebă ea. În afară de faptul că oferea indicii poliției, trebuie să fi valorat o avere.

Philip avea destulă dreptate să fie supărat pe ea, dar ea știa că nu era numai din cauza a ceea ce se întîmplase. Nu putea să fie o coincidență faptul că se întîmplase în ajunul zilei în care urma să se întoarcă la New York. Vechile resentimente apăreau din nou. Philip simțea că Laura îl părăsise cu mulți ani în urmă, deși amîndoi se gîndeau, și acum erau siguri de lucrul acesta, că nu s-ar fi înțeles niciodată. Ultimele trei săptămîni fuseseră minunate și ea recunoștea că uneori își imagina că sînt o familie, că locuia în casa aceea din secolul al XVII-lea din satul de lângă Oxford și că Jo crescuse alături de ei amîndoi. I se părea un vis frumos.

Era atît de prinsă de gîndurile acestea, încît prima dată nici n-auzi telefonul sunînd în holul de la parter. Apoi îl auzi pe Philip deschizînd ușa și pașii lui greoi, tîrșiiți, împleticindu-se pe coridor și coborînd scara abruptă, în spirală. Vorbea, dar nu se înțelegea ce zice. Apoi receptorul fu pus la loc în furcă și el urcă scările. Mergea

ECHINOX

repede. Cîteva clipe mai tîrziu, se auzi un ciocănit grăbit la ușa ei, care apoi se deschise cu violență.

– S-a întîmplat ceva cu Jo, zise Philip, cu chipul palid, golit de sînge, în lumina care venea de pe hol. A avut un accident de mașină. E la spitalul John Radcliffe.

Capitolul 5

Cambridge, februarie 1689

Cu o noapte înainte, Isaac Newton fusese prea obosit ca să-și mai despacheteze lucrurile. Servitorul lui, Elias Perrywinkle, tîrîse cufărul greu plin cu noile achiziții de-a lungul curții și apoi pe scările șerpuitoare din piatră ale Colegiului Trinity, pînă în camerele pe care Newton le împărțea cu vechiul său asociat, John Wickins.

Răsplătindu-și servitorul cu un sfert de penny și cu un cuvînt mormăit de mulțumire, apoi dîndu-i liber, Newton abia dacă-și găsi energia să-și lase cufărul nedesfăcut în laboratorul de lîngă camera sa, să-și scoată cizmele și să-și azvîrle pelerina stropită cu noroi pe un scaun, înainte să se arunce pe saltea și să se cufunde imediat într-un somn adînc.

Se trezi chiar înainte de ora șapte, cînd cele dintîi raze ale soarelui palid de iarnă pătrundeau prin ferestrele dinspre răsărit ale camerelor sale. Perrywinkle apăru cu cîteva minute mai tîrziu, cu un vas din cositor plin cu apă caldă și rufărie curată din olandă. Contactul cu apa era plăcut, o simțea cum îi pătrunde în pielea uscată. Privindu-se în oglinda micuță pe care o proptise pe pervazul ferestrei, se gîndi că oferea o imagine jalnică. Era un om pentru care un somn sănătos, lipsit de vise, era ceva aproape uitat.

Rămînînd singur, după ce Perrywinkle ieși cu apa murdară, Newton își schimbă cămașa, își trase cizmele în picioare și pescui

din buzunar cheia laboratorului. Pe drum, culese o farfurie și o cană placate cu argint, lăsate acolo de servitor. Pe farfurie se aflau un măr și o bucată de pâine, iar în cană era apă proaspătă, caldută.

Nu era o încăpere prea mare. Chiar dacă fusese profesor lucasian¹ al Universității Cambridge timp de douăzeci de ani, conducerea facultății nu fusese prea generoasă cu el. Dar îi era de ajuns. Newton aprinse câte o torță de fiecare parte a ușii, făcând puțină lumină în încăperea lipsită de ferestre. Încuie ușa în urma sa. Știa că Wickins își vizita familia în Manchester, dar nu putea să riște apariția vreunui nepoftit sau să aibă parte de vreo iscodire în acel loc al său. Îndreptându-se spre șemineu, îndesă în el câteva lemne și, folosindu-se de una dintre torțele aprinse, curînd încropi un foc bun, care risipi umbrele și-i permise să vadă mai bine prin ceața deasă a substanțelor chimice care îmbiba întotdeauna încăperea.

Pereții camerei erau plini de rafturi. Biblioteca sa ajunsese să conțină vreo trei sute de volume, tratînd aproape în exclusivitate tot ceea ce privea alchimia și tradiția ezoterică. Se folosisese de banii pe care-i câștigase în fiecare an de pe urma proprietăților familiei din Woolsthorpe, în Lincolnshire, precum și de o bună parte a veniturilor sale ca profesor, ca să-și alcătuiască o asemenea colecție; era, probabil, cea mai cuprinzătoare colecție din întreaga creștinătate. Aici se puteau găsi *Cina din Miercurea Cenușii*, a lui Giordano Bruno, traduceri ale lucrărilor eretice aparținîndu-i lui Galileo, interzise de Vatican, transcrieri ale *Tăbliței de smarald*², *Manifestele rozacruciene*, *Septimana Philosophica* a lui Michael Maier și opere de Raymond Lull, Robert Fludd și Jacob Böhmen.

Nu toate rafturile erau ocupate de cărțile lui. Unele dintre ele găzduiau teancuri de hîrtii, însemnările lui și descrierile unor experimente, întinse pe o masă aflată într-o parte a camerei. Pe aproape

¹ Titularul catedrei de matematică de la Universitatea din Cambridge. Postul a fost fondat în anul 1663 de Henry Lucas, unul dintre primii deținători ai acestui titlu fiind (din anul 1669) Isaac Newton. (n.tr.)

² Text antic considerat de alchimisti ca fiind fundamentul artei lor. Se presupune că ar fi opera lui Hermes Trismegistus și că ar dezvălui secretul substanței primordiale și a transmutațiilor ei. (n.tr.)

o treime din rafturi se aflau sticle și vase de sticlă. Unele dintre sticle conțineau lichide colorate, fiecare dintre ele fiind astupată cu câte-un dop din plută și etichetată. Într-un colț al camerei, se afla o mașinărie complexă din sticlă, un aparat de distilat, și, într-un alt colț, un telescop pe un postament. Înăuntrul șemineului mare din piatră, era un ceaun suspendat de două console scoase în afară.

Pentru un străin care ar fi intrat în această încăpere, amestecul de mirosuri ar fi fost copleșitor (chiar și pentru cei cu sensibilitățile olfactive ale secolului al XVII-lea), dar pentru Newton devenise ceva aproape firesc și, dacă un anumit amestec de mirosuri se întîmpla să răzbată printre cele familiare, el îl privea tot ca pe ceva banal.

Era foarte frig, dar focul urma să transforme curînd camera într-o adevărată saună. Cu ani în urmă, Newton plătise doi muncitori să facă orificii speciale pentru ventilație în peretele exterior al laboratorului, această modificare simplă salvîndu-l de la asfixiere în mai multe ocazii. Îndreptîndu-se cu pași mari spre masă, Newton făcu puțin loc și așeză cana și farfuria, apoi se întoarse și se aplecă lîngă cufărul pe care, noaptea trecută, îl trîntise în mijlocul laboratorului.

În timp ce se străduia, bîjbîind, să deschidă lacătul, își aminti de ultima călătorie la Londra, în căutarea aceluia indiciu care-i lipsea, fiind convins că avea să-l găsească acolo. Căutase și tot căutase, timp de aproape un sfert de secol, secretul cel mai ascuns al existenței, *prisca sapientia*¹. Știința fusese prima sa iubită și el o secase de sevă. Cartea sa, *Principia Mathematica*, fusese publicată cu doi ani în urmă, făcîndu-l să devină o celebritate în lumea academică. Dar știuse în tot acest timp că în univers se mai află și altceva decît elementele de bază componente, edificiul mecanic pe care-l observase și-l descrisese în opera sa atît de elogiată.

Aproape imediat după ce ajunsese aici, la Universitatea Cambridge, în 1661, fusese atras de lumea alchimiei și de cea a ocultismului. Bătrînul său mentor și predecesor la catedra lucasiană, Isaac Barrow,

¹ „Înțelepciunea originară“, în lat. în orig., concept utilizat de Newton, prin care dorea să aplice cunoștințele ezoterice ale Antichității la cercetările științifice moderne. (n.tr.)

aprinse prima scînteie, iar aceasta fusese transformată ulterior într-un foc puternic de marii adepți ai trecutului, cum ar fi Cornelius Agrippa și Elias Ashmole, John Dee și Giordano Bruno. Ceretările lor au fost numite Marea Operă, și, timp de mulți ani, acești nemuritori au făcut experimente complicate de alchimie în laboratoare pline de fum. Și-au dat viața pentru căutarea Pietrei Filosofale, substanța pe jumătate mitologică care i-ar permite alchimistului să transforme orice metal obișnuit în aur, legătura magică dintre fizic și metafizic care-i va da posibilitatea adeptului de a produce *elixir vitae*¹ și de a găsi tinerețea veșnică.

Ca toți alchimiștii de dinaintea lui, Newton avea ca punct de referință manifestul experimentelor ezoterice, doctrina *Tăbliței de smarald*. În tinerețea sa, Barrow îl luminase în legătură cu existența acestui obiect uimitor și-i explicase în ce măsură era un ghid pentru toți alchimiștii. Fusese născocit în Antichitate, îi explicase Barrow, în vremea în care oamenii știau mult mai multe despre lucrările Universului decît toți intelectualii și filosofii din timpul său. Cei din Antichitate își concentraseră cunoștințele în inscripțiile care se găsesc pe *Tăblița de smarald*. Nimeni nu știa unde se afla tăblița acum. Dispăruse, dar generațiile de alchimiști își transmisese de la una la alta traduceri ale inscripțiilor, și fiecare urmărise ceea ce credea că era adevărul absolut, așa cum fusese descris de antici. Tăblița le arăta drumul spre Piatra Filosofală, cum trebuiau să-și pregătească atît sufletul, cît și materia fizică obișnuită cu care lucrau. Newton era de părere că motivul pentru care nici un alchimist nu reușise pînă atunci să-și ducă la îndeplinire visurile nu constituia o vină a anticilor. De asemenea, firește, nu considera nici c-ar fi fost vorba despre o eroare a naturii. Era, pur și simplu, din cauză că nici un filosof sau alchimist nu-și purificase sufletul suficient de mult, și că nici unul dintre căutătorii Adevărului nu i se dedicase acestei cauze cu suficiente putere și onestitate.

Spre deosebire de aproape toți ceilalți alchimiști, de la însuși Hermes pînă la cercul său interior, Newton nu dorea să obțină aur

¹ „Elixirul vieții“, în lat. în orig. (n.tr.)

pur și simplu pentru valoarea lui. Bogăția nemăsurată i se părea prea puțin importantă. Pentru el, obținerea aurului la sfârșitul căutărilor însemna cunoaștere absolută, cunoașterea aflată în posesia zeilor, și știa foarte bine că avea de gând să facă orice ca s-o găsească. Era însăși rațiunea lui de a trăi. De-a lungul multor ani în care studiasse microcosmosul și-l comparase cu macrocosmosul pe care-l vedea prin lentilele telescopului, făcuse noi legături și ridicase noțiunea de holism pe noi culmi ale rațiunii. În acest timp, ajunsese să creadă că el însuși era o semidivinitate și că fusese trimis pe Pământ cu un singur scop: acela de a găsi Piatra Filosofală și de a afla Adevărul. Dumnezeu, își închipuia, îl alesese pe el, îl făcuse unic și-l înzestrase cu cea mai mare inteligență dintre toți cei din generația sa, astfel încât el, Isaac Newton, profesor lucasian al Universității Cambridge, să împlinească voia Tatălui și să dezvăluie omenirii adevărata semnificație a existenței, funcționarea amănunțită a Naturii, mecanismul Universului.

Balamalele cufărului scîrțîiră în clipa în care Newton deschise capacul. Înăuntru, se aflau vase din sticlă împachetate cu grijă, acoperite cu lînă, astfel încît să fie protejate pe drumurile pline de gropi adînci din Londra. Erau acolo și borcane cu diverse substanțe chimice. Într-unul dintre ele se aflau cilindri metalici cenușii, cu fundați într-un ulei gălbui. Lîngă el se afla un tub cu o pulbere neagră precum cenușa, iar alături de acesta, încă unul, plin cu talc cărămiziu. Așezată pe o parte și cuibărită într-o bucată de stofă groasă din lînă, se afla o clepsidră mare.

O treime a cufărului era înțesată cu cărți legate în piele, stivuite cu grijă. Newton o luă pe cea de la suprafață și privi ceea ce scria pe cotor. *Celebritatea și confesiunile Frăției Rozacrucienilor*, de Thomas Vaughan, citi el cu voce tare, apoi puse cu grijă cartea pe podea, lîngă cufăr. Volumul de dedesubt avea titlul înscris cu litere aurii pe copertă. *Chimistul sceptic*. Numele autorului, Robert Boyle, era trecut cu litere mari sub titlu. Newton frunzări cartea preț de cîteva clipe, apoi o așeză peste cea a lui Vaughan.

Luă apoi cărțile rămase în cufăr și le puse pe o masă de lângă perețe, din dreapta șemineului, unde începu să le aranjeze în teancuri înaintea de a le muta pe rafturile de deasupra. În timp ce ridica un volum foarte frumos, legat în piele verde, având titlul *Componentele alchimiei: cele douăsprezece porți care duc spre descoperirea Pietrei Filosofale*, de George Ripley, o bucată mică de pergament căzu dintre coperti pe podea, lângă piciorul lui Newton.

Newton o ridică și o despături cu grijă. Pergamentul era uscat și îngălbenit, dar se putea vedea scrisul ce-l acoperea, în cerneală brună, ștearsă. Îndreptându-se spre șemineu, Newton își apropie pergamentul de ochi, astfel încât să poată desluși scrisul mărunț de mână. Textul era scris în aramaică, o formă antică de ebraică, limbă pe care o cunoștea. Traducând-o în minte, Newton șopti pentru sine următoarele cuvinte:

O, tu cercetătorule, tu, cercetătorule de adevăr, nu-ți pierde curajul! Fiindcă, deși ne închinăm tăbliței verzui, există un alt Adevăr, chiar și mai profund. Prieteni, l-am văzut, ca și când ar fi fost într-un vis, dar Zeii îl proclamă de netăgăduit. Așa cum câmpurile sînt verzi, sângele Domnului este roșu, roșu ca rubinul. Și, așa cum tăblița are forma sa, și rubinul are formă de sferă; fiindcă, într-adevăr, l-am văzut ca și când ar fi fost într-un vis. Și, dacă tăblița are putere, cea a sferei din rubin e de un milion de ori mai mare. Tăblița cea falnică arată drumul, iar sfera deschide ușile lumii. Dacă sufletul ți-e curat, caută sfera și, odată cu ea, vei avea parte de gloria celor antici. Caută sfera sub pământ, în piatră învelită, deasupra avînd înțelepciune și pământ dedesubt!

GR.

Sub acest text, era imaginea unei sfere și un rînd scris cu litere foarte mici, apoi o spirală foarte strînsă, de la un capăt al ei pînă la celălalt. În marginea de jos a paginii zări un singur rînd de litere, numere și simboluri specifice alchimiei, despre care știa că alcătuiau o serie de învățături oculte, încifrate. În sfîrșit, în colțul din dreapta jos era o ilustrație mică, un model complicat de linii încrucișate, ca un labirint micuț.

MICHAEL WHITE

Nu-i venea să creadă ceea ce citise. Dacă într-adevăr Ripley scrisese acele rînduri (și-i mai văzuse înainte scrisul, care se potrivea cu cel de-aici), atunci această descoperire era de o valoare inestimabilă. Pentru el, la fel ca și pentru toți alchimiștii, *Tăblița de smarald* era cel mai important ghid pentru găsirea Pietrei Filosofale. Dar Ripley susținea că mai era ceva, această sferă din rubin, care era cu mult mai importantă. Poate, trase el concluzia, întorcîndu-se la masa de sub rafturi, asta explica de ce nu descoperise atîta timp secretele supreme. Dacă era adevărat, însemna că fusese voința Domnului ca el să ia exact acea carte de la librăria lui William Copper, din Little Britain, în apropiere de St Paul, unde-și petrecuse după-amiaza înainte de a porni spre Cambridge. Și, dacă așa era voința Domnului, nu putea să dea greș. Știa că Dumnezeu urma să-i îndrume pașii în această nouă etapă a călătoriei. Va găsi, fără îndoială, Adevărul.

Capitolul 6

Ulterior, Philip avea să spună că nu-și mai putea aminti nimic din drumul pînă la spital, în noaptea tăcută, fiindcă mintea îi alerga bezmetică, plină de neliniști și încărcată de amintiri neplăcute.

Cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, tatăl lui, Maurice, murise într-un accident de mașină. Fusese întîmplarea cea mai marcantă pentru el, un eveniment care-i afectase viața în cea mai mare măsură, un eveniment care-l făcuse să-și schimbe în mod radical direcția aleasă. Avea douăzeci și doi de ani și cu două săptămîni înainte aflate că absolvea cu Magna cum Laudae. În dimineața ceremoniei de absolvire, lua micul dejun împreună cu colegii de cameră, în casa lor dărăpănată de pe Cowley Road, cînd sunase telefonul. Era unchiul Greg, fratele tatălui său. Mașina tatălui se ciocnise de un camion care intrase pe contrasens. Fusese o lovitură frontală, care-l ucisese pe loc.

Philip își închipuise că nu-și iubea cu adevărat tatăl, că n-o să-i fie dor de el, atunci cînd acestuia îi va veni sorocul să moară. Avea prea multe amintiri neplăcute despre el. Nu putea uita felul brutal în care se purta cu el, faptul că mamei lui îi făcuse viața un coșmar și că apoi se închisese în sine și nu mai vorbea cu nimeni din clipa în care ea îl părăsise.

Făcuse tot ceea ce-i stătuse în putință ca tatăl lui să fie mulțumit. Înainte să meargă la universitate, fusese un fotograf perseverent și câștigase premii pentru realizările sale. Ba chiar începuse

să-și vîndă cîteva fotografii. Dar tatăl lui îi desconsiderase întotdeauna munca, spunîndu-i că nu se poate cîștiga vreodată o avere din fotografii. Așa că Philip își lăsase deoparte aparatele de fotografiat și se înscriesese la Oxford, să studieze economia, renunțînd la speranțele și la ambițiile personale în schimbul parcurgerii unei căi alese de tatăl său.

Și, așa cum stătea înaintea coșciugului deschis al tatălui său, în biroul de pompe funebre, în ziua înmormîntării, nu se putea gîndi decît la ironia situației. Toată viața tînjise să obțină aprobarea acestui om și apoi, în ziua marelui său triumf, ticălosul se lăsase omorît. Era, își spunea el în cele mai iraționale momente ale gîndirii, aproape ca și cum tatăl lui murise dinadins, ca să-i facă în ciudă.

Dar, mai tîrziu, atunci cînd izbuti să gîndească limpede, începu să înțeleagă că era ceva mai mult decît judecata aceasta simplă și emoțională. Poate că fusese mai dur, dar tatăl lui simțea și nevoia obsesivă și exagerată de intimitate. Nutrise o credință paranoică, aceea că lumea întreagă se amestecă în viața lui. În timp ce Philip privea în jos spre matahala aceea de om, nu putea să-și înlătore din minte gîndul că acolo zăcea acela care n-avea încredere în nimeni, care-și distrugea corespondența înainte s-o arunce la gunoi, care încuia ușa de trei ori în fiecare noapte; cu toate astea, zăcea acolo, expus în văzul tuturor, dezgolit de orice dram de demnitate.

Imaginea asta, mai mult decît orice altceva, îl convinse pe Philip să înceapă o nouă viață. Întreaga existență i se supusese tatălui său, dar în adîncurile sufletului știa că, de fapt, semăna mai mult cu mama lui, Joan. Joan Bainbridge, pe care o chema Ghanmora înainte de căsătorie, fusese una dintre cele mai cunoscute artiste provenite din Caraibe. Tatăl ei afro-american dispăruse cînd era mică și fusese crescută de mama de origine scoțiană, Elizabeth, care o încurajase încă de la vîrsta de șase ani să devină pictoriță. Îl întîlnise pe tatăl lui Philip la prima ei expoziție de la New York, în 1957, unde el venise la invitația șefului său. Philip nu înțelesese niciodată ce putuse să vadă mama lui la Maurice. El era un om de afaceri care nu înțelegea deloc arta sau orice era legat de cultură. Își

dedicase întreaga viață cifrelor de pe foile din cartea mare, în timp ce Joan era exact opusul lui, un spirit liber pe care nu-l interesau banii și nici măcar celebritatea.

Păstrase legătura cu mama lui și o vizitase de câteva ori la Veneția, unde locuia de douăzeci și cinci de ani cu cel de-al doilea soț al ei, un cântăreț de operă. Dar refuzase să se lase atras în lumea ei, deși o găsea extrem de fascinantă. Odată cu moartea lui Maurice, în mintea lui Philip se închiseseră deodată mai multe uși. La câteva luni după ce absolvise cu Magna cum Laudae la Științe Economice, renunțase la toate planurile pe care i le făurise tatăl său. Părăsind orașul și un salariu promis de șase cifre, Philip își luase din nou aparatul de fotografiat și jurase să-și dedice viața profesiei lui de suflet.

Dar schimbările din viața lui merseseră și mai departe. Nu arătase niciodată vreo urmă cât de mică de interes față de orice-ar fi avut ceva de-a face cu paranormalul, dar pînă la sfîrșitul anului ajunsese să fie fascinat de noțiunea de aură și de fotografia Kirlian¹. Citea orice carte pe care o găsea despre astfel de lucruri și mergea la seminarii și la cursuri. Dar apoi, după doi ani în care fusese cufundat în această lume, se oprise brusc. Nu fusese niciodată conștient de motivul pentru care lăsase în urma lui toate aceste lucruri, concentrîndu-se, în schimb, asupra fotografierii în slujba poliției. Pentru Philip, nu era decît un mod de a-și cîștiga existența, în timp ce se ocupa în continuare cu opera sa creativă, pe care o expusese și mulțumită căreia spera să devină cunoscut și în afara granițelor. Timp de mulți ani, cei apropiați îi înțeleseseră motivele și nu comentară nimic. Fotografiind cadavre, se gîndeau ei, Philip încerca într-un fel să găsească ceea ce nu putuse să vadă la cadavrul tatălui său, ceva asemănător cu sufletul.

Începuse să plouă din nou în timp ce se apropiau de spital, ceea ce-l smulse pe Philip din visare, făcîndu-l să se concentreze asupra

¹ Tehnică fotografică numită astfel după descoperitorul ei, Semion Kirlian. În anul 1939, acesta a observat în mod accidental că, dacă un obiect este așezat pe o placă fotografică, apoi este supus unei descărcări de curent, imaginea obiectului se imprimă pe acea placă. Ulterior, Kirlian a fost preocupat mai ales de demonstrarea faptului că toate ființele au o aură care le înconjoară. (n.tr.)

tristului prezent. Ajunseră la spital și, după ce parcară în primul loc liber pe care-l găsiră, alergară spre recepția puternic luminată a spitalului, fără să observe superbul răsărit de soare de dinaintea lor.

Apelul telefonic venise din partea uneia dintre prietenele lui Jo, Samantha, care fusese în mașină cu Jo și cu prietenul ei, Tom. Samantha avea doar niște tăieturi și vînătăi, dar n-avea habar în ce stare se aflau ceilalți doi tineri. O găsiră la recepție, vorbind cu un doctor tânăr care-i conduse de-a lungul unui hol pînă într-un salon micuț, cu patru paturi. Jo se afla în cel din spatele camerei, izolat printr-o draperie de restul încăperii.

Laura și Philip se simțiră ușurați, văzînd că putea să stea ridicată. Avea o tăietură urîdă deasupra ochiului drept, iar brațul, pe care și-l ținea deasupra pături, era bandajat pînă la cot.

– A suferit o comoție, zise doctorul, uitîndu-se pe fișa ei. Dar rezultatele de la tomografia cerebrală sînt bune. A avut nevoie de cîteva copii, dar cred c-o să fie bine.

Laura o îmbrățișă ușor și Jo îi zîmbi lui Philip, care rămăsese în picioare lîngă pat.

– Dumnezeu, Jo! zise Laura. Am crezut că...

– Nu, mamă, sînt încă aici, șopti ea, mîngîindu-i obrajii Laurei.

– Prietenul tău, Tom, e în regulă? Întrebă Philip, întorcîndu-se spre doctor.

– Și el a avut mare noroc. Vreo două coaste rupte, două degete rupte și mai multe tăieturi și vînătăi. E pe partea cealaltă a coridorului, la peticit.

– Ei, ce naiba s-a întîmplat, Jo? Nu cumva Tom băuse?

– Nu, mamă, Tom nu bea alcool, răspunse Jo, aruncîndu-i mamei sale o privire iritată. De fapt, eu conduceam.

Laura păru surprinsă pentru o clipă, apoi zîmbi, luîndu-i mîna lui Jo într-ale sale.

– Ne întorceam în Carfax, pe St Aldate, cînd o mașină a ieșit de pe o stradă lăturalnică. Cred c-am frînat prea tare, am derapat și m-am învîrtit pe loc, din cauza asfaltului ud. Ne-am lovit de un stîlp de felinar.

ECHINOX

- Ați avut noroc, zise Philip, oftînd și așezîndu-se de partea cealaltă a patului.

- Dar, mamă, nu trebuia să fii în drum spre aeroportul Heathrow?

Laura o privi ca și cînd i-ar fi amintit ceva de mult uitat. Își frecă ochii obosiți.

- Ei bine, planul ăla a căzut. Fii sigură că n-o să plec din Anglia pînă cînd n-o să te vindecî de-a binelea!

Jo încercă să protesteze, dar fu întreruptă de telefonul lui Philip, care-și întoarse repede privirea spre doctor.

- Doamne, îmi cer scuze! Ar fi trebuit să-l închid. Termin într-o secundă.

Se îndreptă spre fereastră și vorbi încet la telefon.

Doctorul părea enervat, dar, întorcîndu-se spre Jo, zise:

- Poți să pleci de îndată ce te vei simți mai bine.

- Și cum rămîne cu Tom?

- Cred că el o să mai stea pe-aici vreo cîteva ore. Trebuie să-i mai facem unele teste, dar poți să te duci să-l vezi, dacă vrei, zise doctorul, îndreptîndu-se spre ușă.

Văzîndu-l pe Philip, îi făcu un semn ca și cum i-ar fi tăiat beregata. Philip încuviință din cap rușinat și încheie repede convorbirea. Întorcîndu-se lîngă pat, zise:

- Mă tem că trebuie să plec. A mai avut loc o crimă.

Capitolul 7

Locul crimei era la ceva mai mult de doi kilometri și jumătate depărtare față de spital, dar traficul pe Autostrada 40, prin Headington spre Oxford, devenea din ce în ce mai aglomerat, așa că Philip ajunsese acolo abia după douăzeci de minute.

Laura rămăsese cu Jo la spital, aranjament care era întocmai pe placul lui. Nu voia să se repete întâmplarea din seara precedentă, cu Monroe. Copleșit încă de spaima prin care trecuse din cauza fiicei sale, știa că acum trebuia să se concentreze asupra slujbei. Parcă mașina într-o zonă permisă doar rezidenților, la capătul lui Cave Street, în apropiere de râu, își așeză pe bord permisul de liberă trecere obținut de la poliție, își luă geanta din portbagaj și porni spre aleea paralelă cu un afluent al râului Cherwell.

Aleea care ducea spre râu era alunecoasă și Philip coborî încet. Ploaia începuse din nou, iar în fața lui se vedea râul cenușiu și întunecat. La vreo zece metri depărtare stăteau, uzi learcă, doi polițiști în uniforme, Monroe, care era cu spatele la alee, precum și un sergent, care ținea umbrela pentru inspectorul-șef. Ceva mai departe, doi tipi de la laboratorul de criminalistică se îndreptau spre o casă construită pe niște piloni deasupra râului. Începu să plouă mai tare, iar Philip se simți tentat să dea fuga la mașină și să-și ia umbrela, dar Monroe îl observă chiar în acea clipă.

– Domnule Bainbridge! Sîntem singuri azi?

Philip oftă, își vîrî mîinile în buzunar și riscă un zîmbet scurt.

– Avem o adevărată ciudățenie pentru dumneata, în dimineața asta. Ai face bine să fii pregătit!

– Ce s-a întâmplat? E mai rău decât azi-noapte?

– Depinde de cât de sensibil ești. O femeie care făcea jogging a găsit-o cam pe la ora șapte. Medicii legiști mi-au spus că e moartă de patru până la șase ore. Vino cu mine! O să ai ceva de furcă până să găsești un unghi potrivit. Și ai grijă!

Monroe păși cu grijă pe cărare. Crengile unui copac de pe malul râului fuseseră acoperite cu un înveliș din plastic și un singur reflector lumina râul de sub ramura cea mai de jos. Chiar în spatele lui Monroe, Philip văzu pupa roșie a unei bărci. Pe măsură ce primea în plin șocul și oroarea scenei, simțea cum i se scurge sângele din obraji.

O tânără era pe jumătate întinsă la unul din capetele bărcii. Purta jeans și un tricou și avea ochii deschiși, iar privirea-i era îndreptată spre mal. Părea să nu mai aibă nici un strop de sânge în trup. Brațele-i erau larg deschise, iar mâna stângă atârna peste marginea bărcii. Brațele și umerii erau pline de dîre de sânge. Avea ochii deschiși, dar ceea ce fusese alb la ei era acum aproape în totalitate roșu: toate vasele de sânge se spărseseră. Peste ochi avea o peliculă slinoasă, care făcea să se estompeze culoarea sîngelui. Avea beregata tăiată și partea de sus a craniului fusese înlăturată, curat, de o mînă expertă, o emisferă de oase și scalp fiindu-i tăiată. În locul în care se aflase odată creierul, nu rămăsese altceva decât un orificiu roșu și negru. În unele porțiuni, țesutul mort fusese zgîriat și îndepărtat, lăsînd să se vadă oasele înspăimîntător de albe.

Înăuntrul capului tinerei, o monedă din argint foarte bine șlefuită strălucea în lumină; o soră geamănă a monedei din aur pe care o văzuse Philip în mîna inspectorului-șef în noaptea precedentă.

Se întoarse și respiră adînc de cîteva ori.

– Îți acord cîteva minute, Philip! bombăni Monroe, urcînd înapoi pe cărare. Dar am nevoie de fotografii la secție într-o oră.

Philip nu mai pierdu timpul și începu imediat să facă fotografii. Știa, din lunga sa experiență, că era singura modalitate de a face față situației. Cu cât imaginile din fața lui erau mai oribile, cu atît

MICHAEL WHITE

trebuia să fie mai deconectat și să-și facă meseria, într-o stare mecanică, forțându-se să nu acorde atenție imaginii văzute prin obiectivul aparatului.

Făcu câteva fotografii de pe prora bărcii; câteva cadre apropiate, folosind teleobiectivul și vreo două fotografii în plan general. Apoi, porni de-a lungul malului și fotografie barca dintr-o parte, după care se lăsă în jos aproape de pupă, unde barca era așezată perpendicular pe mal și de unde putea captura, cu aparatul foto digital, imaginile cele mai înspăimântătoare, stocându-le pe un cip; o viață de om, redusă la pixeli.

Abia după ce urcă pe mal, făcându-le, nepăsător, semn cu mâna celor doi polițiști și coti pe Cave Street, își dădu seama cât de tare îi tremurau mâinile. Ajungând la mașină, vru să deschidă portbagajul, când se simți izbit de un val de greață. Vomită în șanț, privind cum șiroiul de apă de ploaie, scurgându-se în josul străzii, îi spală resturile de fiere.

Capitolul 8

Londra: octombrie 1689

Colegiul Gresham, din inima orașului, era ca o oază în mijlocul murdăriei din Londra. Deși clădirile erau vechi și stăteau să se dărîme și existaseră mai multe cereri pentru reconstrucția zonei, acolo domneau un farmec și o liniște care dezmințeau starea precară în care se afla. Era cunoscut ca loc de întâlnire pentru cele mai luminate minți ale acestei sau ale oricărei alte epoci.

Societatea Regală fusese înființată cu aproape treizeci de ani în urmă de Christopher Wren și de câțiva asociați apropiați lui. Crescuse foarte repede, primise aprobarea regală și, odată cu ea, un renume. Dar acest renume scăzuse în ultimii ani. O parte a problemei acestei ilustre adunări era aceea că nu se putea stabili pentru mult timp într-un loc. Primul sediu fusese stabilit aici, fiind martor al grandorii aflate la apus a Colegiului Gresham, dar după teribila epidemie de ciumă din 1665 și marele incendiu din anul următor, colegiul fusese ocupat mai întâi de marii dregători ale căror case fuseseră distruse, iar apoi fusese transformat într-o bursă de schimb temporară, pentru perioada în care noul centru financiar se afla în construcție. Societatea Regală, cu cărțile și aparatura sa pentru experimente, sextantele și hărțile ei, telescoapele și microscopurile, primise ca donație biblioteca de la proprietarul Casei Arundel, ducele de Norfolk. Aceasta era situată la vreo câțiva kilometri spre

vest, pe o stradă chiar la ieșirea de pe Strand. Pentru un timp, întrunirile Societății Regale se desfășuraseră aici, unde se discutaseră cele mai noi idei legate de știință și unde avuseseră loc cercetări științifice organizate de Custodele Experimentelor, Robert Hooke. Cât timp fusese instalată în Casa Arundel, societatea începuse să publice cărți, incluzând *Micrographia* lui Hooke și *Sylva*, de John Evelyn. De asemenea, păstrând tradiția primelor societăți științifice din Italia lui Galileo, scosese și un jurnal, *Philosophical Transactions*, în care erau descrise descoperirile și rapoartele asupra lecturilor și a operelor membrilor societății. Dar apoi, după câțiva ani petrecuți în Casa Arundel, fuseseră obligați să se întrunească din nou la Colegiul Gresham, în camere păstrate special pentru această ocazie de Hooke, un influent profesor al colegiului.

Deși cunoștea aceste lucruri, intrând în curtea interioară a Colegiului Gresham, la ora șase fără două minute, când cerul care se întuneca spre apus era scaldat într-o lumină portocalie, Isaac Newton simțea că n-are aproape nici o legătură cu societatea în care intrase cu șaptesprezece ani în urmă, la vârsta de douăzeci și nouă de ani. În ciuda faptului că iluștrii membri îi publicaseră *Principia Mathematica*, carte care-l transformase în cea mai importantă personalitate științifică din lume, în ultimii zece ani nu participase la întrunirile Societății Regale de mai mult de cinci ori. Nu-l putea considera pe nici unul dintre membri prieten și abia dacă putea avea încredere, într-o oarecare măsură, în trei dintre personajele acestei comunități științifice. Bătrînul Robert Boyle era unul dintre ei, tînărul geniu Edmund Halley era un altul, iar cel de-al treilea era cel care-l convinsese să-și părăsească în acea seară viața de sihastriu de la Colegiul Trinity din Cambridge și să viziteze Londra: Christopher Wren.

În orice caz, principala cauză a evidentei sale absențe de la întrunirile societății era prezența și mai evidentă a lui Robert Hooke. Acesta îi devenise un dușman înverșunat aproape imediat după ce se cunoscuseră și, când, în 1676, Hooke fusese ales secretar, în locul lui Henry Oldenburg, de membrii societății, Newton dorise să

renunțe la dreptul de membru. Convins să nu renunțe de cei care-l considerau prea valoros, Newton fusese de acord, în cele din urmă, dar jurase să nu participe la întruniri decât atunci când avea să i se pară potrivit s-o facă.

Newton știa că oamenii îl considerau o persoană dificilă. Fără îndoială, evita compania celorlalți și nu-i păsa de părerile celor din jur despre acest lucru. Era închis în sine și se mîndrea cu asta. N-avea nevoie de nimeni, dar oamenii aveau nevoie de el și era convins că, pe viitor, urmau să se bazeze și mai mult pe el. Din cauza acestor gânduri se izolase în laboratorul său din Cambridge. Singurul om în care avea puțină încredere era John Wickins, un învățat în teologie și colegul său de cameră timp de mai bine de douăzeci și cinci de ani. Dar, se gîndea el în timp ce traversa curtea interioară și trecea pe sub o boltă pentru a coti la stînga printr-un hol din piatră, pînă și Wickins nu înțelegea decât o mică parte din ceea ce se întîmpla în mintea lui și aproape nimic din ceea ce se petrecea în realitate în laboratorul atît de apropiat de dormitorul său.

În timp ce se gîndea la toate aceste lucruri, Newton se întoarse cu mintea în urmă cu șase luni, la acea dimineață în care fusese nevoit să-și schimbe direcția cercetărilor. Era vorba despre dimineața în care aflase de existența sferei din rubin. Era secretul său cel mai mare, despre care nu putea vorbi cu nimeni. Zile și nopți la rînd, nu făcuse altceva decât să caute sensul mesajului lăsat de George Ripley. Cercetase fiecare text pe care-l avea. Se întorsese la Londra să caute în pivnița plină de igrasie a librăriei lui Cooper din Little Britain și-l mituisese pe vînzător, ca să-i permită să scoțoească prin încăperile pline de mușegai.

Era limpede faptul că Ripley scrisese despre un artefact antic și de o importanță crucială. Fără îndoială că sfera din rubin era veriga lipsă, cheia universului. Textul în care descria minunea fusese scris de mîna lui, iar Ripley, care murise cu două secole în urmă, fusese un om integru și cu foarte mult talent. Dar, chiar și deținînd aceste indicii, Newton nu putea face prea multe dacă n-avea și sfera. Trebuia să afle unde era ascunsă.

Cu o săptămână în urmă fusese invitat de Christopher Wren să participe la o întrunire specială a Societății Regale, la Colegiul Gresham. Se sărbătorea construirea Teatrului Sheldonian din Oxford, terminată în urmă cu douăzeci de ani. Fusese prima misiune încredințată lui Wren și un început strălucit pentru cariera sa.

Inițial, Newton fusese tentat să arunce invitația frumos ștanțată pe un teanc de hîrtii de pe biroul său, ignorînd-o la fel ca pe celelalte invitații, cereri și corespondențe cu nobilimea. Dar, în afară de Wickins, Wren era singurul om pe care-l putea considera prieten, pe care-l respecta mai mult decît pe oricine altcineva.

În fața ușilor duble ale sălii de lectură, Newton trase aer în piept și apăsă pe clanță. Camera n-avea mai mult de doisprezece metri pătrați, dar Wren, fostul președinte al Societății și unul dintre cei mai renumiți oameni din Anglia, știa cum să atragă multă lume, astfel că sala era plină. Newton fusese obligat să stea în picioare, la cîtiva pași lîngă ușă.

Examină încăperea. Avea formă dreptunghiulară, trei dintre pereți fiind acoperiți cu rafturi care se întindeau din tavan pînă în podea, fiecare centimetru fiind ocupat de cărți, ale căror titluri nu se puteau citi pe cotoarele din piele din cauza luminii slabe care pîlpîia din cele două candelabre. Cel de-al patrulea perete era zugrăvit într-o nuanță vineție, dar tencuiala se crăpase în unele locuri și de-a lungul lui se întindea o linie mare în zigzag, continuîndu-se pe tavan, ca o viță-de-vie.

În acea seară, erau prezenți poate o sută de membri. Newton îi știa din vedere aproape pe toți, dar făcuse cunoștință doar cu cîtiva. În centrul camerei stătea Halley și lîngă el era Samuel Pepys, îmbrăcat într-o haină de culoare portocaliu-aprins. Cu un rînd mai în spate stătea John Evelyn, cu mîna afundată într-un săculeț uzat din piele cu tutun pentru prizat. Lîngă el stătea pictorul societății, Godfrey Kneller, pe care-l întîlnise la Cambridge cu doar cîteva luni în urmă, cînd artistul venise să se pregătească pentru ultima în-sărcinare, un tablou al profesorului lucasian. De partea cealaltă a camerei stătea Robert Boyle, un bărbat neobișnuit de înalt și slab

ca un băț, peruca sa albă avînd o strălucire aproape supranaturală în lumina lumînărilor. Cu cîteva rînduri mai în spate, Newton îi văzu pe cei doi oaspeți din Italia ai societății. Giuseppe Riccini și Marco Bertolini veniseră de la Verona cu trei luni în urmă și stîrniseră multe bîrfe din cauza atracției pentru *mollies*, băieții care se deghezau în fete și ofereau servicii erotice profesioniste. În stînga lor, descoperi profilul încîntător al lui Nicolas Fatio du Duillier, un tînăr extrem de interesant, care-i fusese prezentat în urmă cu cîteva săptămîni. Tînărul se întoarse și, văzîndu-l, zîmbi scurt, binevoitor.

Pe o platformă din colțul cel mai îndepărtat al camerei stăteau Robert Hooke și președintele societății, John Vaughan, cel de-al treilea conte de Carbery, strălucitor într-o haină cu mov și auriu, din brocart, cu o perucă pudrată din plin. Pe cît îi părea că Vaughan reprezintă întruchiparea celor mai alese calități ale nobilimii engleze, pe atît i se părea că acela de lîngă el era ca o nevăstuică vicleană, un om de cea mai joasă speță. Cocoșat și diform, avînd doar un metru și patruzeci și șapte de centimetri înălțime, chiar și cu tocure, Hooke părea să se fi micșorat în scaunul său. Newton îl ura din tot sufletul și știa că sentimentul era reciproc. Își dăduse seama de faptul că secretarul ar fi făcut orice să-l discrediteze și să-i știrbească faima și nu putea să nu-și amintească și să nu se amuze de o scrisoare pe care i-o trimisese acestui pitic, înfățișîndu-l pe Ianus, în care afirmase că dacă el, Isaac Newton, avusese vreo realizare măreață ca om de știință, fusese deoarece se sprijinise pe umerii giganților.

Deodată, Wren se îndreptă spre platformă. Membrii prezenți se ridicară toți odată și aplaudară, apoi se așezară la locurile lor.

Newton observă, cu iritare, că Wren arăta cu adevărat magnific și mergea cu o demnitate regală. Era un om care-și merita ovațiile. Avea cunoștințe în multe domenii, era profesor de astronomie, un arhitect de renume mondial, făcea experimente medicale și era un scriitor de geniu. Cu toate acestea, era, de asemenea, extrem de modest. Cu mulți ani în urmă, în timp ce Newton era un copil, Wren fusese primul care observase inelele din jurul planetei Saturn. Iar atunci cînd astronomul de origine olandeză, Christiaan Huygens,

își publicase primul propriile observații și primise laurii pentru această descoperire, Wren se dovedise foarte calm și mărinimos. Această atitudine i se păruse lui Newton aproape imposibil de înțeles, dar, în adîncul sufletului, știa că Wren era un om mai bun decît el, pentru că putea să dea dovadă de atîta eleganță.

Wren își fermecă audiență vreme de treizeci de minute. Vocea sa, blîndă și melodioasă, dar fără să fie plictisitoare, îi atrăgea pe ascultători, făcînd ca pînă și cel mai complicat aspect al discursului său să pară interesant și ușor de înțeles. Însotindu-și discursul cu schițe făcute de el, povesti mai întîi cum proiectase Teatrul Sheldonian, continuînd apoi cu provocările ingineresti cărora fusese nevoit să le facă față, ca tînăr arhitect, fiind în egală măsură emoționat, pe cît era de înverșunat să-și impresioneze maestrîi. Făcuse schițe extraordinare ale fiecărei etape a construcției teatrului, de la planurile parterului, care-i asiguraseră acest proiect, la multele etape ale construcției, la marea prezentare a proiectului terminat din 1669, după cinci ani de cînd începuse.

Lui Newton îi plăcu discursul, dar, după un timp, începu din nou să se gîndească la problema care-l frămîntase încă din luna februarie, cea legată de mesajul lui Ripley. Încăperea dispăru. Vocea lui Wren se auzi din ce în ce mai slab, apoi se stinse. Vedeă cuvintele lui Ripley, mesajul scris și ciudatul desen, ca și cînd ar fi ținut bucata de pergament în mînă. Memoria sa fotografică putea să reproducă tot ceea ce văzuse, pînă la cuta cea mai mică a pergamentului, dar, din păcate, această memorie nu-i fusese de nici un folos în eforturile de a înțelege sensul mesajului.

- A fost un moment uimitor... spunea Wren. Fundația era aproape terminată și eu nu voiam în nici un caz să mai fie întîrzieri, dar eram foarte curios. Am permis ca lucrările pentru ciudata construcție să se desfășoare doar o singură zi, considerînd că merită întîrzierea. Pînă la sfîrșitul zilei, devenise clar. Am găsit sub partea aceasta a Oxfordului o peșteră naturală și, posibil, foarte extinsă. Mi-am notat, cum este și corect, despre aceasta în jurnalul meu și, cu permisiunea directorului Colegiului Hertford, am făcut un

coridor îngust, plecînd de la aceste galerii subterane, pînă la pivnițele colegiului din apropiere, cu gîndul să mă întorc într-o zi și să aflu mai multe. Asta se întîmpla, din nefericire, cu douăzeci și cinci de ani în urmă, iar angajamentele față de Maiestatea Sa mi-au ținut, vai, entuziasmul sub control.

Publicul începu să rîdă, iar Wren trase aer adînc în piept.

– Ei, scuzați-mi paranteza! Acum, în ceea ce privește construcția acoperișului...

Un fior, pornind dinspre baza măduvei spinării, îi cuprinse în-cet corpul lui Newton. Cum rămăsese așa, transfigurat, cu ochii la marele arhitect, aproape că simțea cuvintele lui Ripley răsunîndu-i în cap: „Caută sfera sub pămînt, în piatră învelită, deasupra avînd înțelepciune și pămînt dedesubt!“

În clipa în care Newton bătu la ușă și-și vîrî capul înăuntru, Wren era singur într-o anticameră a sălii de lectură, scoțîndu-și peruca și încercînd să-și descurce părul cărunț și răvășit.

– Ei, ce surpriză plăcută! zise el, zîmbind.

– Pot să vă deranjez pentru o clipă, Sir Christopher?

– Bineînțeles, domnule. Intrați! Stați jos! V-a plăcut discursul meu?

– Da, foarte mult, răspunse Newton, cu solemnitate, încercînd să-și stăpînească emoția.

– Mă simt nespus de onorat de prezența dumneavoastră, domnule. Într-adevăr, am avut un auditoriu impresionant în seara asta, nu-i așa? Așadar, cu ce vă pot ajuta?

Wren își lăsă părul în pace și începu să-și scoată haina. Newton observă că era pătată de sudoare.

– Descrierea construcției Teatrului Sheldonian mi s-a părut fascinantă. Dar... și ezită pentru o clipă... am fost captivat în mod deosebit de peștera subterană despre care ați amintit.

– O, serios? Sînt profund mîhnit, domnule! Expresia de pe fața lui Wren se șterse deodată. Credeam că v-a plăcut partea legată de succesul ingineresc, de geniul schițelor, de extraordinara înfrîngere a forțelor naturii.

- Vă rog să mă iertați! Newton păru pierdut pentru o clipă. N-am vrut să spun...

- Am glumit, Isaac. O, zei, înseamnă că e adevărat ceea ce se spune despre dumneata, că nu râzi și nu zîmbești niciodată.

Newton îl privi lung, inexpresiv, fără să spună un cuvînt. Dîndu-și seama că-l jignise pe savant, Wren își puse mîna pe umărul mai tînărului său coleg.

- Iartă-mă! N-am vrut să te jignesc, prietene!

Newton făcu un pas în spate și se înclină.

- Nu m-ați jignit, nici vorbă. Domnule, m-a captivat întregul discurs, însă peștera m-a fascinat. Probabil că acest interes e o urmare a unei legături primitive, inexplicabile, din mintea mea. Orice ar fi, mi-ar plăcea să aflu mai multe despre asta.

- Din păcate, nu mai am ce altceva să adaug, față de ceea ce am spus mai devreme. S-a întîmplat acum un sfert de secol. Eram tînăr și idealist și credeam că mă voi putea întoarce să explorez după bu-
nul meu plac.

- Dar există galerii dedesubtul Teatrul Sheldonian?

- O, da, există într-adevăr. Dar sînt neexplorate.

- Ați păstrat vreo schiță cu dispunerea lor?

- Nu.

- Și ce-ați văzut, mai exact? întrebă Newton, stăpînindu-și cu greu entuziasmul care-l făcea să ridice tonul.

Wren se încruntă.

- Îmi amintesc că erau două intrări. I-am pus pe muncitori să sape în jurul lor zile în șir, după cum am mai spus. Au descoperit un tavan neted, un coridor șerpuitor, mai multe tuneluri. Am trimis doi oameni înăuntru cu felinare. Da, acum îmi amintesc. Au stat acolo foarte mult timp. Și tocmai voiam să trimit după ei, cînd au ieșit la suprafață, într-o stare nu foarte bună.

Newton ridică o sprînceană.

- Dar ce li s-a întîmplat?

- Am reușit să aflu doar cîteva lucruri de la ei. Se pare că, de partea cealaltă a intrării, începea un fel de labirint. Dar nu erau

ECHINOX

prea siguri. Unul dintre ei zicea că era forma naturală a tunelurilor, dar celălalt credea că era vorba despre o creatură demonică. Bineînțeles, erau niște muncitori ignoranți și superstițioși, dar nu puteam să risc să trimit pe cineva mai inteligent la vremea aceea. Poate că a fost o prostie din partea mea să mă abat de la lucrul cu care fusesem însărcinat. Se pare că erau coridoare naturale, ducând spre Colegiul Hertford spre sud-est și spre un punct de sub Biblioteca Bodleian, în partea de sud. Știam că pivnițele Colegiului Hertford sînt foarte adînci și se extind cu tuneluri care duc exact în direcția teatrului meu. Ar fi fost lipsit de importanță să le urmez și, în felul acesta, m-am gîndit că-mi satisfac curiozitatea și-mi urmez și inspirația. Înțelegi?

Newton era cu gîndul departe, holbîndu-se la Wren fără să vorbească. Apoi, își reveni.

– Îmi cer scuze, domnule! bîigui el. Eram cu totul absorbit de cuvintele dumneavoastră. Înțeleg. Trebuie să ne urmăm inspirația, altfel ne ofilim și murim.

– Întocmai.

Newton nu părea să mai aibă ceva de adăugat și o tăcere stînjenoare se lăsă între cei doi.

– Păi, dacă asta e tot ceea ce dorești, Isaac... zise Wren.

– Vă sînt foarte recunoscător, răspunse Newton, brusc. Foarte recunoscător. Rămîneți cu bine, Sir Christopher! zise el, înclinîndu-se și îndreptîndu-se spre ușă.

Capitolul 9

Laura stătea în casa lui Philip, cu toate ochiurile aragazului aprinse și cu focul arzând în șemineu, întrebându-se, probabil pentru cea de-a șasea oară în seara aceea, cum poate cineva să locuiască într-o casă fără încălzire centrală, când auzi mașina lui Philip oprindu-se afară.

Philip își agăță haina udă în hol și intră în sufragerie.

– Dumnezeule, arăți groaznic! zise ea.

– Mă simt groaznic, îi răspunse el, fără s-o privească. Cum se simte Jo?

– E sus, doarme. Plină de vînătăi și de julituri, dar e întreagă, la urma urmei.

– Și-i e frig? întrebă Philip, cu sarcasm. Nu pot să cred ce temperatură naibii e în casa asta!

– Ha! exclamă Laura. Nu pot să cred că-ți place să trăiești ca în epoca de piatră. N-ai auzit despre invenția aia nouă, numită calorifer?

Philip oftă și se prăbuși pe un scaun, își așează coatele pe masă și-și cuprinse capul în mâini.

– Mda, bine... mă rog.

– Ai avut o zi grea?

Își ridică privirea spre ea. Avea ochii injectați de sînge.

– Mi-ar prinde bine ceva de băut.

După cîteva clipe, Laura îi întinse un pahar imens cu whisky și se așează pe un scaun lîngă el.

– Mi se pare că ai mare nevoie să scapi de ceva de pe suflet.

Philip luă o înghițitură mare de whisky.

- Da, și tu n-o să renunți pînă n-o să-ți spun despre ce e vorba, nu-i așa? replică el, încet.

- Bineînțeles că nu. Așadar, ce s-a întîmplat?

Philip privi peste umărul ei, la televizor. Tocmai începuse programul de știri al postului local de televiziune și inspectorul-șef Monroe urma să-i dea un interviu unui reporter.

- Hai să ne uităm la asta! zise Philip, luînd telecomanda și dînd volumul mai tare.

- Prin urmare, domnule inspector-șef, spunea reporterul, sînteți în măsură să confirmați existența încă unui incident?

- Da, în dimineața aceasta am găsit cadavrul unei tinere pe unul dintre afluenții râului Cherwell, aproape de centrul orașului.

- Și această crimă se aseamănă cu prima, descoperită noaptea trecută?

- Are unele asemănări, răspunse Monroe, cu prudență.

- Înțeleg. Unii oameni spun că avem de-a face cu un criminal în serie aflat în libertate. Negați sau confirmați acest zvon?

- E mult prea devreme să tragem concluzii. Veți constata faptul că facem tot ceea ce ne stă în puteri...

- Dar, îl întrerupse reporterul, e adevărat că există un anumit element de ritual în aceste crime?

Monroe părea epuizat.

- Tot ceea ce putem spune în momentul de față e că există anumite trăsături comune.

Reporterul schimbă repede vorba.

- Așadar, domnule inspector-șef, ce se va întîmpla acum? Puteți să le dați vreun sfat celor care vă ascultă?

- Da, pot. Vreau să reamintesc faptul că facem tot ceea ce putem să-l găsim pe cel sau pe cei răspunzători pentru aceste crime și le cerem pur și simplu să-și păstreze calmul, să ne ajute cu tot ceea ce pot în desfășurarea cercetărilor și, dacă are cineva vreo informație, să ne anunțe.

Philip închise televizorul.

– Foarte rezervat, zise Laura.

– Păi, așa și trebuie să fie. E procedura standard a poliției, să nu dezvăluie niciodată detaliile. Dacă aduce cineva dovezi care să susțină lucrurile ascunse față de public, știi că sînt piste pe care merită să le cercetezi. Și, de asemenea, limitează riscul ca alți nebuni să procedeze ca el.

– Mda, știu asta, Philip. Îți mai amintești cu ce mă ocupam în New York?

Philip zîmbi.

– Scuze!

– Așadar, o să fii mai binevoitor decît Monroe, sper.

– Bineînțeles, Laura, replică el.

Lăsîndu-se pe spate în scaunul lui, Philip își întinse picioarele și trase aer în piept, înainte de a-i povesti Laurei despre femeia din barcă. După ce-i descrise fotografiile făcute, tăcu și-și goli paharul.

– Dumnezeu! zise Laura, încetișor. Credeam că New Yorkul e un loc plin de violență. De cît timp ți s-a spus că se afla cadavrul acolo? De patru ore?

– Era ascunsă parțial de ramurile unui copac. A fost descoperită de o femeie în dimineața asta.

– Frumos lucru peste care să te nimerеști dis-de-dimineață.

Philip ridică din sprîncene.

– Prin urmare, asta înseamnă că asasinatul a avut loc în primele ore ale dimineții. Pe la trei, patru.

– Cred că da, răspunse Philip, privind-o obosit pe Laura. Locuia într-o casă de pe malul râului. E o parte mai ferită a râului Cherwell, nici un turist nu acostează acolo. În plus, nu e sezon. Era în barca familiei. Părinții ei sînt în Europa. Chestia e că, de fapt, n-a fost omorîtă acolo. Monroe s-a dus direct în casă. Camera fetei seamănă cu un abator. A fost așezată mai târziu în barcă. Barca a fost dusă la locul de sub copaci și legată la mal.

– Totul a fost planificat cu grijă. Ca și crima de la The Perch. Zici că s-a găsit o monedă din argint în craniul fetei?

– Da.

ECHINOX

- Ai observat unde era moneda din aur în cazul primei crime?
Ai văzut-o înainte s-o ia Monroe?

- Nu.

- N-au lăsat totul neatins pînă cînd ai făcut fotografiile?

- Da, ai dreptate. Dar rana era plină de sînge. Mi s-a părut că medicii legiști au zis că moneda era pusă în cavitatea toracică și că n-au găsit-o decît după ce au cercetat rana.

- Ei bine, iată un nou element de ritual.

- Și ce vrei să spui?

- Crimele au loc la distanță de cîteva ore. Două fete, mutilările sînt făcute cu precizie de expert.

- Și?

- Păi, am mai auzit despre așa ceva, la fel și tu. La Whitechapel, cam prin 1880? Tinere ucise și sfîșiate?

- Of, grozav! exclamă Philip întinzîndu-i paharul, ca să i-l umple. Exact ceea ce-i trebuia Oxfordului, un Jack Spintecătorul¹ al secolului XXI!

¹ Legendar criminal în serie care a acționat în cea de-a doua jumătate a anului 1888, fiindu-i atribuite cel puțin cinci sau șase crime, comise în cartierul londonez Whitechapel. Identitatea lui n-a fost niciodată aflată cu certitudine, numele de Jack-the-Ripper (Jack Spintecătorul) fiind preluat dintr-o scrisoare a unei persoane care pretindea c-ar fi ucigașul. (n.tr.)

Capitolul 10

– Ce-i cu astea? Întrebă Philip.

Laura stătea pe marginea patului lui, zgâlțâindu-l ca să se trezească.

– Ei, așa mi-a trecut mie prin cap, răspunse Laura, punând tava cu micul dejun pe pătura dintre ei.

– Urmărești tu ceva, constată Philip, ridicându-se și frecându-se la ochi.

– Philip...

– Vrei să te amesteci în anchetă. Am dreptate?

Laura nu se mai putea preface mult timp.

– M-am gândit la asta toată noaptea. N-am închis un ochi.

– Dar, Laura, asta e ancheta poliției. Tu n-ai nici o autoritate... Eu n-am nici o autoritate, pentru numele lui Dumnezeu!

– Nu intenționez să mă înrolez în efectivele poliției, Philip. Doar spun că vreau să desfășor, cum să-i spun..., o investigație paralelă.

– O investigație paralelă? o ironiză Philip. Asta nu e în *Kojak*¹, să știi!

– Cred că pot să fiu de ajutor.

Philip nu răspunse.

– N-aș putea măcar să beau niște ceai, mai întâi?

Laura îi turnă lapte în ceașcă.

¹ Celebru serial polițist american difuzat între anii 1973–1978, în care rolul detectivului Kojak era interpretat de actorul Telly Savalas. (n.tr.)

- Ah... afurisiții de americani și ceaiul! Lasă-mă pe mine! Și acum, spune-mi la ce te-ai gândit toată noaptea!

Laura aranjă câteva perne la capătul celălalt al patului și se așază, sprijinindu-se de marginea din fier.

- M-am tot gândit la ceea ce am spus aseară, știi, despre Jack Spintecătorul. Dar mi-am dat seama repede că sînt foarte puține asemănări între crimele noastre și cele de la Whitechapel. Într-adevăr, victimele lui Jack Spintecătorul aveau unele organe scoase și existau unele aspecte de ritual. Poliția din vremea aceea a descoperit anumite legături ciudate cu francmasoneria, dar n-au rezolvat niciodată cazul cu adevărat. Nici acum nu se știe cu siguranță cine a fost criminalul.

- Ei, și ce vrei să spui?

- Pentru început, toate victimele din Whitechapel erau prostituate, la fel ca în cazul crimelor mai recente ale lui Jack Spintecătorul din Yorkshire, în anii 1980. La fel cum și modul în care sînt scoase organele din victimele de acum e foarte diferit de cazurile din trecut. Într-adevăr, toate victimele de la Whitechapel aveau gâturile tăiate, de la stînga la dreapta, dar fiecare dintre crime era mai brutală decît precedentă. Ultima victimă, Mary Kelly, a fost pur și simplu sfîșiată în bucăți. Și a existat și un aspect sexual clar în cazul crimelor. Cele două moduri de operare sînt foarte diferite.

- Ți-ai făcut temele! aprecie Philip, pe jumătate ironic.

Laura ridică din umeri.

- Am citit câteva cărți despre Jack Spintecătorul. M-a fascinat întotdeauna. Respiră adînc. Aspectul de ritual e foarte pronunțat în aceste două cazuri. Monedă din aur, monedă din argint, inima scoasă, creier scos. Poate că înseamnă ceva, faptul că a doua fată ucisă a fost așezată pe apă, iar prima victimă a fost lîngă The Perch, pe pămînt. Dar nu sînt prea multe informații, nu-i așa? Ai mai aflat ceva ieri?

- Nu prea, Laura. Eu sînt fotograf pentru poliție. În cea mai mare parte din zi fac fotografii, mă ocup de dosarele digitale, trimit materiale la Scotland Yard și caut fotografii în baza de date a poliției.

- Dar sigur ai prieteni la secție, nu? Trebuie să fi aflat ceva. Doamne! Trebuie să fii curios!

Philip își mai turnă o ceașcă de ceai. Luînd o felie de pâine prăjită, zise:

- Bineînțeles că am aflat cîte ceva, dar de ce ți-aș spune?

Laura părea șocată.

- Doar te întorci la New York, nu-i așa? Ce rost are?

- M-am hotărît să mai rămîn o vreme.

- A, da, chiar așa?

- Nu ești obligat să mă ții aici, dacă...

- Of, Laura. Bineînțeles că poți să stai. Stai cît vrei... Dacă te descurci cu instalația de apă.

Laura zîmbi deodată.

- A fost chestia cu accidentul lui Jo...

- Îmi dau seama de asta, dar acum?

- Ei bine, acum sînt intrigată. Renunț la Thomas Bradwardine și mă gîndesc mai degrabă la o poveste mai modernă, de suspans.

- Aha. Ei bine, ești sinceră, cred.

- Nu încercam...

- Bine, o întrerupse Philip, cu blîndețe. Ce vrei să știi?

- Păi... toată povestea, Philip.

Philip începu să rîdă și se lăsă pe spate, sprijinindu-se de perne.

- Ești extraordinară!

- Așadar?

- Păi, nu știu chiar atît de multe... Nici *ei* nu știu chiar atît de multe. Amîndouă fetele erau studente. Prima dintre victime, cea din mașină, se numea Rachel Southgate. Optsprezece ani, primul an de facultate, fata unui episcop, Leonard Southgate, văduv, domiciliat în Surrey. Rachel mai avea trei surori mai mari. Fata din barcă se numea Jessica Fullerton. Nouăsprezece ani, abia începuse anul doi de facultate. Familia ei e din Oxford, locuiește într-o casă aflată la o sută de metri de locul în care s-a descoperit cadavrul. Era singurul lor copil, iar părinții erau foarte mîndri de fata lor studentă. Cum ți-am zis și aseară, era singură acasă, părinții ei fiind

plecați în Europa. Mami și tati au fost contactați ieri și trebuie să se fi întors deja în Oxford pînă acum.

– E ceva care să facă vreo legătură între cele două victime? În afară de faptul că erau amîndouă studente? La ce colegii erau?

– Nici o legătură. Jessica studia dreptul la Balliol, iar Rachel era la Merton, studia engleza.

– Dar vreo caracteristică fizică? Familiile? Prietenii? Se cunoșteau?

– Rachel era blondă, înaltă, suplă, Jessica era brunetă, mai scundă și mai plinuță. Amîndouă proveneau din familii din clasa de mijloc. N-am nici o idee dacă se cunoșteau. Cred că de asta se ocupă oamenii lui Monroe, e muncă de rutină.

Laura încuviință cu un semn din cap și privi pe fereastra dormitorului. Era o dimineață răcoroasă de primăvară, ploaia din ziua precedentă fiind acum departe.

– Nu ne spune prea multe, nu-i așa?

– L-am sunat pe unul dintre cei de la secție aseară, să aflu nou-țări, zise Philip, după o vreme. Medicii legiști au descoperit că monedele sînt din materiale prețioase masive, dar nu sînt vechi. Au fost fabricate de curînd și făcute astfel încît să pară vechi.

– Cele originale trebuie să fie incredibil de rare. Dar și faptul că a lăsat duplicate trebuie să însemne ceva foarte special pentru criminal. Se opri o clipă. Poți să le desenezi? N-aveau vreun chip pe ele?

– Doamne, stai să mă gîndesc!

Laura se duse spre un dulap cu sertare și găsi o foaie de hîrtie și un creion.

– De fapt, n-avem nevoie de astea. Am ceva și mai bun, dacă te simți în stare să înghiți!

– Aparatul tău de fotografiat.

– E pe hol, dacă vrei să faci mișcare.

După cîteva minute, Philip găsi cadrele în memoria aparatului său Nikon, îl alese pe unul dintre ele, mări partea cu moneda și întoarse camera, pentru ca Laura să vadă imaginea de pe ecranul din spatele aparatului.

– Asta e cea mai bună. Pot s-o scot la imprimantă, dacă vrei.

Laura încercă din răsputeri să ignore petele negre și roșii de sânge care înconjurau moneda și să se concentreze asupra obiectului din centrul imaginii. Era profilul unui cap, un chip slab, ascuțit, androgin, cu un nas lung, nobil. Persoana de pe moneda din argint găsită la Jessica Fullerton, în interiorul craniului, purta pe cap un soi de pălărie dreptunghiulară.

– Sînt sigură că pe prima monedă era imaginea unor femei.

– Da, cred că așa era, răspunse Philip.

Laura își luă carnetelul.

– Ceva de genul ăsta, nu? zise ea, arătîndu-i lui Philip desenul ei înfățișînd cîteva femei îmbrăcate în robe, ridicînd un vas.

– Ei bine, nu e un Rembrandt, dar... da, era ceva asemănător.

– Și ce crezi că reprezintă?

– Habar n-am!

– Și chipul de-aici. Mi se pare vag cunoscut, zise ea, arătînd spre imaginea de pe aparatul digital. El sau ea seamănă cu un egiptean din antichitate, un faraon, nu crezi?

Philip ridică din umeri.

– Poate. Pe partea cealaltă poate să fie o imagine religioasă. Egiptenii venerau soarele, nu-i așa? Poate că vasul de-aici – și Philip arată spre desenul Laurei – reprezintă Soarele.

Laura privi spre imaginea din fotografie, și apoi la schița grosolană făcută de ea.

– Chiar aș vrea să mi-o scoți la imprimantă, zise ea, arătînd cu degetul spre ecran. Și mai trebuie să fac cîteva săpături.

Capitolul 11

– Bătrînul Fotheringay de la St John mi-a spus despre accidentul lui Jo, zise James Lightman, întorcându-se spre Laura în timp ce mergeau pe holul care ducea spre biroul lui.

Pereții, podeaua și tavanul erau din calcar și sunetul pașilor lor se auzea cu ecou de jur împrejurul lor. Urcă în urma lui pe o scară largă, din marmură albă, iar printr-o ușă deschisă zări teancuri de cărți acoperind pereții unei camere în care razele soarelui pătrundeau din plin.

– Îmi pare rău că nu te-am sunat, James! Am avut niște zile, ce să spun, foarte agitate.

– Doamne, Dumnezeule, Laura, înțeleg. Vestea cea bună e că ai mai rămas puțin cu noi, cu ocazia asta. Acum vreo două zile îți luai rămas-bun de la mine.

– O să mai am cel puțin o săptămână la dispoziție, să mă documentez.

Ajunseră la biroul lui și el îi deschise ușa cea grea din lemn de stejar. Laura intră și privi împrejur, fiind copleșită de aceleași senzații familiare pe care le resimțise prima dată, atunci când avea optsprezece ani. Era o cameră cu tavanul înalt, plină de cărți vechi, antichități și obiecte de artă, o bufniță împăiată într-o vitrină, o piramidă din alamă, câteva ciudate instrumente muzicale cu coarde și cutii încrustate din Africa de Nord. Se auzea slab, pe fundal, o temă de Bach.

La ceva mai mult de o săptămână de cînd venise la Oxford, își petrecuse prima dimineață în Biblioteca Bodleian desfătîndu-se cu faptul că avea permis la cea mai selectă bibliotecă din lume. Fusese o experiență memorabilă. Era în Secția de istorie a artei, recent renovată, cînd un raft de deasupra capului ei se ruptese, toate cărțile acelea grele căzînd peste ea.

Fusese foarte norocoasă și nu se alesese decît cu cîteva vînațăi pe brațul drept, dar James Lightman venise imediat lîngă ea. Stăpînind situația în felul său blînd, dar ferm, James insistase ca ea să se așeze, după care ținuse să se asigure că nu i s-a întîmplat nimic. Chiar în acest birou, îi oferise o ceașcă de ceai concentrat și un biscuit și o întrebare despre ea. Era începutul unei strînse relații, care urma să se mențină pe parcursul întregii perioade pe care o petrecuse în Oxford. Relația continuase și după întoarcerea ei în America, în ciuda vizitelor rare în Anglia. În timp ce era studentă, Lightman fusese un fel de surogat de unchi, o figură paternă mult mai apropiată decît părinții ei, aflați la zece mii de kilometri spre vest. Deși lucrau în domenii foarte diferite, se potriveau pe plan intelectual. Erudit în mai multe domenii și cercetător eminent, era renumit în toată lumea ca fiind cel mai mare cunoscător al limbilor antice, cu un interes deosebit pentru literatură elenică și romană. Perioada preferată a Laurei era Renașterea, revenirea influențelor clasice în artă; aflate despre James Lightman dintr-o carte de pictură clasică, pe care o citise în timp ce încă era o liceană de cincisprezece ani, în Santa Barbara.

Lightman fusese căsătorit demult cu o aristocrată, Lady Susanna Gattling de Brill, lucru pe care Laura îl aflate după cîteva luni de cînd îl cunoscuse. Dar soția și fiica lor, Emily, muriseră într-un accident de mașină în 1981, cu mai puțin de un an înainte de sosirea Laurei la Oxford. Emily ar fi avut aproape aceeași vîrstă ca Laura.

Lightman se așeză într-un fotoliu Chesterfield uzat, din piele, la biroul său, invitînd-o și pe Laura să stea jos cînd, deodată, ea își dădu seama de faptul că mai era și altcineva în cameră, în afara lor. Într-un fotoliu, în capătul cel mai îndepărtat al camerei, stătea un

tînăr. Purta un costum negru, elegant, și o cămașă albă. Avea părul lung și uns cu gel, pieptănat pe spate și peste urechi. Avea un nas lung, ca un cioc de pasăre, și pomeți foarte proeminenți.

– Nu l-ai cunoscut pe Malcolm, nu-i așa, Laura? El este Malcolm Bridges, asistentul meu personal. Malcolm, ți-o prezint pe Laura Niven.

Bridges se ridică și-și întinse mîna osoasă.

– Am auzit foarte multe despre dumneavoastră, zise el, fără nici o expresie.

Vocea lui surprinzător de profundă și ușoara nazalizare specifică galezilor aminteau cumva de Anthony Hopkins. Era o voce care nu se prea potrivea cu înfățișarea.

– Sper că de bine, cel puțin în parte, nu? zise Laura, studiindu-i chipul.

Avea ceva care o făcuse să-i displacă imediat, dar nu-și putea da seama ce anume era. Apoi, se întoarse spre Lightman.

– Sper că n-am nimerit într-un moment nepotrivit.

– Nu, nu, nu vorbi prostii, răspunse bătrînul. Malcolm, am terminat cu detaliile pentru serată, nu-i așa?

– Da, cred că da. O să organizez totul. Bridges luă niște hîrtii de pe o măsută pentru cafea din apropiere. Sper să ne revedem curînd, îi zise el Laurei, apoi se îndreptă spre ușă.

Lightman se lăsă pe spate pe fotoliul său.

– Așadar, cu ce te pot ajuta, draga mea? întrebă el. Părai foarte nerăbdătoare de dimineață, la telefon.

Ea îi cercetă chipul familiar, ochii căprui-închis, cu gene dese, părul alb, lung și răvășit. Uneori semăna cu un W.H. Auden¹ mai în vîrstă, alteori cu un patriarh din Biblie, dar fără barbă. Știa că nu împlinise șaptezeci de ani, dar părea mai bătrîn. Tenul avea parcă o textură de piele sintetică, iar fruntea era atît de plină de riduri și de cute, încît, de aproape, arăta ca o imagine de la NASA, a suprafeței planetei Marte.

¹ Wystan Hugh Auden (1907–1973), poet englez considerat printre cei care au exercitat o influență considerabilă asupra liricii din secolul al XX-lea. Din anul 1939, s-a stabilit în SUA. (n.tr.)

- E vorba despre cartea la care lucrez, zise ea.
- Romanul despre Thomas Bradwardine?
- Nu, nu chiar. Era puțin stînjenită. M-am hotărît să-l amîn puțin. O să scriu ceva cu acțiunea plasată în prezent, un roman polițist plin de suspans.

- Da?

- Mă gîndeam ca acțiunea să aibă loc aici, în Oxford, sau poate în Cambridge. Nu sînt sigură încă.

- Of, Doamne, Laura, nu alege „locul celălalt“, pentru numele lui Dumnezeu! Grămada aia de profani!

Laura zîmbi.

- Vreau să leg crimele de ceva ritualic. Criminalul lasă ceva semnificativ la locul crimei. La început, m-am gîndit la un cuțit, dar noaptea trecută mi-a venit ideea de a folosi monede. Poliția le găsește lîngă cadavrul victimelor.

- Monede?

- Da, monede vechi. Problema e că nu știu absolut nimic despre asta.

Lightman se întinse și luă un dispozitiv ciudat, în formă de V, de pe o măsută de lîngă scaunul său. Era un arc strîns, cu două mînere. Laura îl privi nedumerită.

- Artrită, zise Lightman. Doctorul mi-a zis să strîng chestia asta timp de cinci minute în fiecare zi, altfel încheietura o să mi se anchilozeze de tot. Își dădu ochii peste cap. Nu sînt convins de asta. După ce strînsese dispozitivul de cîteva ori, se opri și o privi pe Laura. Dar cu ce te pot ajuta? Monedele nu prea sînt specialitatea mea.

- Eu... Mă gîndeam că aş găsi lucruri interesante aici, la Bodleian. Problema e că nu mai sînt membru. Ăăă... Turiștii americani au voie să se înscrie?

Lightman începu să rîdă.

- Numai cei speciali. Presupun că ești grăbită... Întotdeauna ești grăbită.

Laura întoarse capul.

- Mă tem că n-am ce face.

- Ei bine, într-adevăr avem o Secțiune de numismatică foarte bună. Pot să merg cu tine la parter, să-ți arăt. Cred că putem să uităm de completatul formularelor, pentru azi.

În timp ce se ridică, păru să observe pentru prima dată ce purta Laura la gât.

- Doamne, Dumnezeule, Laura... E pandantivul pe care ți l-am dat... acum cât timp?

Era un opal, prins pe un lanț delicat din argint. Laura și-l pusese în dimineața aceea, fără să-și dea seama de faptul că era tocmai cel pe care i-l dăruise Lightman.

- Când eram studentă, zise Laura. Trebuie să fi fost în 1983. A trecut mult timp de atunci. Și totuși, îl port aproape în fiecare zi.

- Ți-am spus vreodată că a fost piatra de naștere a fiicei mele?

- Nu, nu mi-ai zis.

- Mda, bine. Hai să mergem!

La parter, în sala principală a bibliotecii, Laura îl urmă pe Lightman printre culoarele cu parchet dintre rafturile lungi, din lemn de stejar, pline cu cărți. Traversară sala și, în capătul cel mai îndepărtat, Lightman o conduse printr-o ușă înaltă. Luînd-o la stînga, merse pe un hol, pe sub o boltă, la dreapta, și apoi intrară într-o altă încăpere, o versiune mai mică a sălii principale. La jumătatea camerei, Lightman o luă din nou spre dreapta și se opri la câteva rafturi cu cărți de lîngă perete. În fața lor era o masă mare, pe care se afla un calculator. Erau numai ei în acea parte a bibliotecii.

- Aici e, zise Lightman, privind rafturile. Cred că aici o să găsești tot ceea ce cauți, Laura. Dacă ai nevoie de ceva, doamna Sitwell e chiar aici, după colț. Arată spre capătul încăperii. Cunoaște foarte bine secțiunea asta. Dar, dacă vrei mai multe informații de la mine, îți stau la dispoziție. Am puțină treabă la etaj. Aplecîndu-se, o sărută pe obraz. Vino pe la mine, înainte să pleci!

Laura se așeză și privi în sus la mulțimea de cărți. Deodată, se simți vinovată pentru faptul că-l mințise pe bătrîn. Dar, se gîndi ea, n-avea ce altceva să facă.

Nu știa exact ce căuta și luă o carte intitulată *Monede antice*, publicată de Oxford University Press. Apoi luă fotografia scoasă la imprimantă de Philip și caietul pe care desenase cealaltă față a monedei.

După câteva clipe, află că, deși fabricarea monedelor se știe că a apărut pe scară mai largă la greci, primele monede care au fost descoperite proveneau din regiunea Lycia¹ din Asia Mică, găsite într-un templu al zeiței Artemis, în secolul al VI-lea î.Hr. Monedele găsite la locul crimei păreau să provină din Egipt, dar în carte nu scria nimic despre primele monede din acea parte a lumii. Laura luă un alt volum: *Monedele Antichității*, de Luther Neumann.

Încă de la început, apăreau câteva paragrafe despre monedele egiptene din perioada de după anexarea Egiptului la Imperiul Roman. Cartea nu părea să fie totuși prea importantă și doar amintea că era posibil ca o parte a primelor monede din Egipt să fi fost făcute de alchimiști și ocultiști, obsedați de aur și de alte metale prețioase. Acești oameni fuseseră magicieni de curte pentru unii dintre faraoni.

Tocmai voia să pună cartea înapoi în raft, când, deodată, își dădu seama de ceva. Era un lucru pe care-l spusese James mai devreme. „Opalul era piatra de naștere a fiicei mele“, Laura repetă cu glas tare cuvintele lui Lightman și deschise din nou cartea. Ajungând la pagina pe care abia o citise, cuvântul „alchimist“ îi atrase atenția.

Simțind că inima îi bătea din ce în ce mai repede, își scoase carnetul, dădu pagina și scrisese cuvintele: „alchimist“, „magician“, „egipteni din Antichitate“, „pietre de naștere“, „aur și argint“, urmate de patru semne mari de întrebare.

Duse *Monedele Antichității* și *Monede antice* înapoi pe raft și căută în catalogul din calculator, să vadă dacă mai există și alte cărți despre primele monede. Găsi un singur titlu, o carte din perioada victoriană, *Numismatica pierdută*, scrisă de profesorul Samuel Cohen. Apoi căută „alchimiști egipteni“. În afară de o mulțime de titluri moderne, în care se gândi că nu poate să aibă încredere, nu

¹ Țară din antichitate, ulterior provincie a Imperiului Roman. În prezent, este o regiune a provinciei turce Antalya. (n.tr.)

găsi decît o singură carte a unui om de știință, un alt volum ridicol de obscur, din epoca victoriană, intitulat *Arta întunecată a faraonilor*, scris de un oarecare Erasmus Fairbrook-Dale.

Începea să se simtă bine. Își amintea de zilele de studenție, amintiri dragi ale după-amiezilor petrecute în săli ca aceea, urmînd piste care o duceau de la un concept la altul, o cărare șerpuitoare într-un labirint intelectual. Poate, se gîndi ea, în timp ce deschidea *Numismatica pierdută* și întorcea paginile imense cu grijă exagerată, că tocmai acesta era motivul pentru care devenise jurnalist de investigații, fiorul descoperirii indicilor unui mister. Dacă acest lucru era adevărat, era și motivul pentru care începuse să scrie romane polițiste.

Atunci, o văzu. În centrul paginii cu numărul 9, văzu o imagine cu două cercuri, cele două fețe ale unei monede. Pe primul cerc, erau reprezentate cinci femei, îmbrăcate cu robe lungi, ridicînd un vas. Lîngă acesta, cealaltă față a monedei înfățișa chipul unui tînăr faraon. Figura era puțin diferită față de cea de pe moneda fotografiată de Philip, dar în rest, moneda era identică. Din ce în ce mai emoționată, Laura citi textul care era scris sub fotografia:

Cunoscute sub denumirea de monedele Arkhanon (aprox. 400 î.Hr., regiunea Napata), acestea erau manufacturate de magicienii curții regelui Alara. Fiecare înfățișa imagini reflectînd obsesia egiptenilor pentru unitatea lucrurilor, gruparea elementelor complementare într-un întreg. Acest exemplu este o monedă din aur, înfățișînd cinci femei care țineau în mîini o reprezentare a soarelui. Încă două monede Arkhanon, foarte asemănătoare cu aceasta, au fost găsite în același loc: o monedă din argint înfățișînd cinci femei ținînd un vas cu imaginea lunii și una din fier înfățișînd încă o sferă (considerată de unele autorități ca fiind planeta Marte) ridicată de alte cinci femei îmbrăcate în robe.

– Isuse! zise Laura cu voce tare. Ei, tare deșteaptă sînt!

Apoi, luînd cea de-a doua carte, *Arta întunecată a faraonilor*, îi răsfoi paginile, citind la întîmplare, pînă cînd ajunse la un capitol intitulat: „Nașterea holismului“.

MICHAEL WHITE

După trei ore, Laura ieși din nou în soarele strălucitor al după-amiezii, care se ivea printre norii întunecați. Strada din fața bibliotecii strălucea din cauza recenteii ploi și curcubeul apăru peste Radcliffe Camera, dar Laura nu mai era atentă la nimic. Se rătăcise într-o lume antică, a magiei și a ocultismului, încântată de gândul că tocmai găsisese ceea ce putea fi un indiciu crucial.

Capitolul 12

Acolitul era mândru de munca sa. Era ca o realizare la care visase de mult. Lucra pentru unul dintre cei mai de seamă oameni din lume, făcând ceva foarte important, ceva care avea un scop. Și lua parte la un plan măreț, la Marea Operă, așa cum fusese numit cu sute de ani înainte de vremurile în care trăia.

Se pregătise timp de mulți ani, astfel încât să poată îndeplini misiunile de care răspundea acum. Perioada de pregătire fusese istovitoare. Învățase la cele mai bune școli de medicină, profesase în sălile de operație din trei spitale de renume mondial, studiasse multe discipline și dobândise multă pricepere, dezvoltându-și în același timp și talentul natural. Studiasse criogenia, psihologia și matematica și făcuse cercetări în științele oculte, incluzând numerologia, astrologia și alchimia.

Își parcă Toyota neagră, modestă, într-un spațiu liber pentru „vizitatori” din parcare a Colegiului Somerville, din Oxford, apoi coborî. Pietrișul scîrțîia sub tălpile pantofilor săi confecționați manual. Își scutură câteva scame imagine de pe imaculatul său costum Cerruti, își netezi câteva şuvițe de păr de deasupra urechii, își îndreptă cravata Hermes din mătase, deja perfect aranjată, se privi în oglinda mașinii din spate, apoi se îndreptă spre curtea interioară a colegiului.

Se uită la ceasul său Patek Philippe. Era aproape ora trei. Știa că Samantha Thurow, studentă în anul trei la Istorie și Politică,

trebuia să iasă în orice clipă pe la scara 7. Din secunda în care apărerea și pînă la ora nouă și opt minute fix, trebuia să-i urmărească orice mișcare. În mare, știa deja ce urma să facă. Îi pusese microfoane în camera de cămin din Summertown, la nord de centrul orașului, și-i ascultase convorbirile telefonice.

Amintindu-și aceste lucruri și simțind fiorul așteptării, o văzu pe Samantha ieșind din întunericul scării numărul 7. Vorbea cu o altă studentă, o asiatică scundă. Samantha era o brunetă înaltă, foarte frumoasă, cu ochi migdalați, senzuali și buze pline, strălucitoare. Părul îi era aranjat cu grijă, astfel încît să pară dezordonat. Purta o fustă scurtă din stofă ecosez, peste colanți negri, o pereche de Doc Martins¹ negri, un pulover roșu, mulat, precum și haină tricotată, neagră. Avea brațul plin de cărți și purta o geantă neagră, din piele, pe umărul stîng. Plimbîndu-se încet prin curtea colegiului și displăcîndu-i alegerea vestimentară a Samanthei Thurow, Acolitul le privi pe cele două fete trecînd de cabina portarului și ieșind în stradă.

Memorase aproape toate detaliile din dosarul pe care-l alcătuiau despre Samantha Thurow. Născută pe 19 mai 1986 în Godalming, Surrey. Tatăl său, furnizor de arme, mama, profesoară; doi frați mai mari și o soră mai mică. E studentă bursieră, în anul trei, la Somerville. Genul care vrea să obțină totul repede, ambițioasă. Situația medicală: perfect sănătoasă, bolile obișnuite ale copilăriei, un braț rupt la vîrsta de nouă ani; rinichii funcționau perfect. Viața amoroasă: prietenul actual, Simon Welding, profesor preparator, douăzeci și patru de ani. Locuiește cu chirie într-o casă din East Oxford, împreună cu alți doi studenți, iar Samantha rămîne acolo cel puțin de două ori pe săptămînă.

Samantha descuie lacătul de la bicicletă, o trase spre ea de lîngă perete, își luă rămas-bun de la prietena ei și porni spre dreapta, traversînd St Giles și îndreptîndu-se spre centrul orașului. Acolitul

¹ Frecvență pronunțare incorectă a numelui de Doctor Martens, cunoscută marcă de încălțăminte creată în anul 1945 de doctorul german Klaus Martens. Caracteristice pentru pantofii Dr. Martens sînt tocurele cu pernă de aer AirWair. (n.tr.)

ECHINOX

știa încotro se îndrepta și nu simțea nevoia să se grăbească spre mașină. Ajungând la Toyota, își puse mânușile, scoase un șervețel din pachetul pe care-l avea mereu la el și șterse scaunul, apoi intră în mașină. Șterse bordul și volanul și puse șervețelul într-o pungă mică din plastic, pe care o luase de pe scaunul din dreapta. Apoi își netezi pantalonii și haina și se aranjă, ca să nu-și șifoneze costumul. Porni motorul și plecă.

Trecu pe lângă Samantha pe St Giles. Mergea cu bicicleta într-un grup. Ocolind centrul orașului, pe Cowley Road, ajunse pe Princes Street și parcă mașina vizavi de numărul 268. După zece minute, Samantha apărură în capătul lui Cowley Road și înaintă pe strada îngustă, pe lângă casele renovate, cu terase, și se opri la numărul 268. Intră cu bicicleta pe aleea casei, o așeză lângă perete și descuie ușa cu cheia.

Prietenul ei, Simon Welding, urma să vină după mai bine de patru ore, iar Samantha avea de gând să învețe toată după-amiaza. În timpul serii, cei doi vor fi singuri. Ceilalți doi care locuiau acolo urmau să se ducă la o petrecere, pe o stradă alăturată. Chiar la nouă seara, va intra la numărul 268 cu echipamentul său și va ieși la nouă și cincisprezece minute. După alte cincisprezece minute, va fi cu Maestrul, iar atunci vor fi cu un pas mai aproape de realizarea Marii Opere.

Capitolul 13

– Așadar, chiar ai de gînd să continui cu asta? întrebă Jo, neîncrezătoare.

– Nu mai fi atît de negativistă! Doar nu e prima dată cînd am de-a face cu o crimă, nu? Mai știi cu ce mă ocupam, înainte să devin o scriitoare de renume? zise Laura.

Jo se ridicase din patul său pentru prima dată după accident. Era întinsă pe canapeaua lui Philip, înfășurată într-o pătură și cu o cană cu supă în mînă. Purta o pijama imprimată cu văcuțe, care-i era cu cel puțin trei numere mai mare. Pendula din hol tocmai bătuse ora șase și Laura și Philip îi povestiră tot ceea ce se întîmplase în ultimele două zile, pînă în momentul în care Laura îl vizitase pe James Lightman, ceva mai devreme, în acea după-amiază.

– Și, în plus, adăugă Laura, agitată, cred că am făcut o descoperire.

Philip se ridică în fotoliul său.

– Ce fel de descoperire?

– Una obținută după patru ore de cercetări intensive în Biblioteca Bodleian, asta-i. Se pare că monedele sînt duplicate ale unora numite Arkhanon. E cea mai veche monedă egipteană cunoscută, datînd din anul 400 î.Hr. Înainte de asta, egiptenii făceau doar schimb de produse în natură. Ceea ce e cel mai important este că au fost desenate de alchimiști care lucrau pentru faraoni. După părerea unuia dintre autori, imaginea femeilor ținînd vasul are

legătură cu obsesia alchimiștilor pentru holism; legătură între lucruri aparent diferite.

– Da, bineînțeles, existau alchimiști în Egiptul antic, nu-i așa? zise Philip. Parcă am citit undeva că atunci a început toată obsesia cu obținerea aurului și găsirea elixirului vieții veșnice.

– Mamă... Vreau să spun... Jo se încruntă. Toată povestea asta cu alchimia, nu e pur și simplu o grămadă de tâmpenii?

– Ascultați-mă pînă la capăt, bine? le ceru Laura.

Philip și Jo se priviră unul pe celălalt și tăcură.

– Bine. Uite cum stă treaba. Se pare că alchimiștii prețuiau foarte mult legătura dintre om și univers. Majoritatea alchimiștilor au încercat să traseze paralele între corpul omenesc, planete, stele și mișcarea astrelor. Ei credeau că trupul omenesc era o reflectare a bolții cerești. Că Dumnezeu a creat toate aceste tipare, aceste imagini repetate, dacă vreți, și că ei trebuiau să deslușească toate aceste legături. Era aproape ca o datorie sacră.

– Și crezi că toate astea au vreo legătură cu crimele? întrebă Philip, care părea cu totul derutat.

– Alchimiștii credeau că pot să fabrice aur dacă găsesc mitica Piatră Filosofală, o substanță magică pe care ar fi amestecat-o cu orice metal, astfel încît să-l transforme în aur pur, masiv. Piatra Filosofală nu putea fi descoperită decît de un spirit nobil, de un alchimist care ar fi înțeles aspectul holistic al universului și care și-ar fi eliberat mintea, alăturînd-o Spiritului Universal. Un lucru e clar, alchimiștii vedeau o legătură între metale și părțile corpului.

– Nu-mi spune! o întrerupse Philip. Vedeau o legătură între aur și inimă și între argint și creier?

– Zece puncte pentru domnul Bainbridge. Dar e mult mai complicat. Alchimiștii credeau că trupul uman se oglindește în bolta cerească. Așa că și planetele pot fi asociate cu diferite organe ale corpului...

– Mamă? Uite, dă-mi voie să lămuresc lucrurile, zise Jo. Ți-ai petrecut toată după-amiaza căutînd legături, așa cum credeau alchimiștii,

între... Doamne, cum ai zis? Între aur, soare și inimă? Dar Moș Crăciun n-are și el vreo legătură cu toate astea?

– Ideea, zise Laura, e că s-ar putea să existe o legătură între toate astea și crime. Din simplul motiv că ucigașul crede în așa ceva. Nu contează că totul e o prostie.

Jo se rușină.

– Bine, mamă...

– Mai e ceva, replică Laura. Bineînțeles, dacă vreți să aflați.

– O, te rugăm! zise Jo, dîndu-și ochii peste cap.

Laura zîmbi larg.

– Dacă ați crezut că tot ceea ce v-am spus pînă acum e ciudat, stați să vedeți în continuare! Unii alchimiști și-au petrecut întreaga viață încercînd să găsească Piatra Filosofală, amestecînd substanțe chimice, astfel încît să producă substanța fermecată care, credeau ei, urma să transforme un metal oarecare în aur. Asta a făcut să se irosească secole de speranțe, din Antichitate pînă... ei bine, unii oameni cred că mai există alchimiști și în zilele noastre. Dar, ideea e că făceau un efort incredibil ca să găsească Piatra. Adepții trebuiau să urmeze o serie de instrucțiuni care proveneau din multe surse diferite și petreceau luni, uneori chiar ani întregi, pentru un singur experiment. În sfîrșit, în timp ce citeam toate astea, am început să mă întreb după ce se ghidau. Apoi, m-am gîndit la cele mai importante legături pe care le făceau alchimiștii și mi-am dat seama că mulți dintre ei trebuie să fi fost și astrologi. Îmi plăcea foarte mult astrologia cînd eram studentă. Dar m-am lăsat de asta destul de repede. O privi pe Jo, care clătina din cap. Alchimiștii făceau totul în funcție de stele. Fiecare etapă a experimentului se desfășura la o anumită dată și atunci cînd aveau loc anumite alinieri ale planetelor.

Ascultătorii Laurei rămaseră tăcuți.

– Pentru alchimiști, o anumită zi a anului e considerată ca fiind cea mai importantă. Echinocțiul de primăvară.

– Ce-i ăla? întrebă Jo.

- Echinocțiul de primăvară, prima zi de primăvară, atunci când zilele încep să se lungească, explică Philip.

- Corect. Alchimiștii o considerau ziua cea mai favorabilă pentru începerea unui plan nou. Era momentul în care cei mai mulți dintre ei începeau noi experimente în căutarea Pietrei Filosofale. Cade pe 20 martie, ceea ce a fost acum două zile... în ziua în care a avut loc prima crimă.

- La ce te gîndești, Laura? se interesă Philip, după cîteva clipe. E, cum să spun... macabru, dar cum o să ne ajute să-l găsim pe cel care le-a ucis pe femeile-alea, oricine-ar fi el?

- De cînd am plecat de la bibliotecă, numai la asta mă gîndesc. Nu știu dacă o să ne fie de ajutor imediat, dar am putea să prevenim alte crime.

- Cum?

- Păi, gîndește-te! Monroe ți-a spus că medicii legiști cred că Rachel Southgate a fost ucisă în seara zilei de 20. Asta s-a întîmplat atunci cînd Soarele a intrat în zodia Berbecului și Pămîntul a trecut prin echinocțiul de primăvară. Pentru criminal, a însemnat un nou început, debutul unui nou proiect.

- Foarte frumos, exclamă Jo. Bun proiect.

- Ceea ce vreau să spun, continuă Laura, e că și data celei de-a doua crime s-ar putea să aibă o legătură astrală. Dumnezeu știe care o fi, dar dacă într-adevăr este așa, și dacă există în plan o a treia și o a patra crimă, ar putea să fie legate de anumite date și momente.

- Are o oarecare logică, cred... murmură Philip.

- Bineînțeles că are! se răsti Laura. Problema e că nu mă pricep nici pe departe la așa ceva.

- Ei, nu te uita la mine! exclamă Jo. Eu sînt cu matematica.

- Mă scuți, zise Laura, rîzînd.

- Dar... tocmai voiam să spun, s-ar putea să ai noroc.

- Cum?

- Din păcate, Tom e pasionat de așa ceva. Nu înțeleg, e un tip inteligent în rest, încheie Jo, adoptînd un accent britanic apăsător. Și... ar trebui să vină pe-aici. Dintr-un moment în altul.

- Chiar așa? Întrebă Philip.
 - Sper că nu te superi, tată. Voia să vadă cum mă simt.
- Philip își ridică mâinile.
- Nu-i nici o problemă.
 - O să-l punem să plătească pentru ceea ce primește, zise Laura.

Tom ajunsese după douăzeci de minute. Părea foarte sănătos, în afară de cele două degete de la mîna stîngă, care suferiseră ușoare fracturi în accidentul de mașină și care acum erau imobilizate într-un pansament din aluminiu. Era jucător de rugbi în echipa Albaștrilor de la Oriel, student la medicină. Avea 1,90 m înălțime și cîntărea mai mult de nouăzeci de kilograme, fără nici un gram de grăsime. Avea bărbia puternică, ochii mari și albaștri și părul șaten, ondulat; arăta uimitor de bine.

Tom se așeză pe canapea lîngă Jo, și Laura îi explică tot ceea ce uimitor se întîmpla, în timp ce Philip se duse în bucătărie, să aducă de-acolo ceva de băut.

- Uau, exclamă el, după ce Laura își încheie monologul. Uau. Și vrei să spui că e adevărat?

- Mă tem că da, interveni Philip, care tocmai intra în cameră, oferindu-i lui Tom un pahar cu suc de afine. Sînt convinși că Laura n-a omis nici unul dintre detaliile sinistre.

- Sper că nu! zise Tom, rîzînd. Așadar, credeți că ucigașul își planifică toate crimele după un orar astrologic?

- Nu sînt sigură încă.

- Dar știți cu siguranță că prima crimă a avut loc în apropiere de echinocțiul de primăvară și că a fost găsită o monedă din aur și... Tom făcu o pauză... că i-a fost scoasă inima fetei. Și că a doua crimă s-a petrecut la mai puțin de douăsprezece ore după aceea, iar criminalul a lăsat o monedă din argint și a scos creierul victimei.

- Așa e.

- Aveți dreptate în privința legăturilor. Creierul este legat de argint și de Lună. Așadar, e evident că Luna a intrat în Berbec în momentul producerii celei de-a doua crime.

- Ce vrei să spui? Întrebă Jo.

– Sigur că da! exclamă Laura. Cum de nu m-am gândit la asta?

– La ce? Întrebă Philip.

– Acum e evident. Soarele, Luna și planetele sînt în mișcare, nu-i așa? le explică Laura. Mișcarea Soarelui prin semnele planetelor de-a lungul anului influențează cele douăsprezece semne zodiacale. E corect, Tom? Tom făcu semn din cap că da. Așadar, continuă ea, în prima lună a anului, Soarele e în Capricorn, apoi în Vărsător, în Pești și așa mai departe. Soarele intră în Berbec... cînd? La sfîrșitul zilei de 20 martie sau la începutul lui 21. Care e și data echinocțiului de primăvară. Apoi intră în Taur și tot restul. Dar și planetele și luna pot intra și ieși dintr-un semn zodiacal pe parcursul lunii.

– Dar asta nu se întîmplă foarte des, adăugă Tom. Luna și planetele pot fi pe partea cealaltă a cerului pe parcursul lunii, dar uneori intră unele după altele în semnele zodiacale.

– Da, d... începu Jo.

Tom îi luă vorba din gură.

– Știu ce vrei să spui, Jo. Am mai discutat despre asta. Crezi că sînt niște prostii, dar trebuie să faci distincția între astrologia adevărată și prostiile publicate în revistele pentru femei și în suplimentele de duminică. Chestiile alea nu se bazează decît pe imaginația celor care sînt obligați să le scrie. Un astrolog bine instruit folosește concepte mult mai complexe, ia în considerație efectul tuturor corpurilor cerești, nu doar pe cel al soarelui.

– Rezultatul fiind, remarcă Philip, că uneori, celelalte corpuri cerești intră și ele, după Soare, în semnele zodiacale, contribuind la influența astrologică?

– Exact.

– Prin urmare, se poate ca Luna să fi pătruns în semnul Berbecului imediat după ce am intrat în perioada acestui semn și asta e legătura cu data și timpul celei de-a doua crime.

– Pun pariu că așa e.

– Da, dar stați puțin... Probabil o să ziceți că nu e așa, dar nu e o greșeală foarte mare? Aceste semne zodiacale au fost stabilite acum... cît? Zece mii de ani în urmă?

- De fapt, nu chiar atît de mult, răspunse Tom. Astrologia a apărut în Mesopotamia, în jurul anului 4 000 î.Hr., cred.

- Bine, mă rog! Cu șase mii de ani în urmă. Chestia e că gruparea stelelor nu poate să fie la fel cum era atunci, pentru că și-au schimbat poziția față de Pămînt în cîteva mii de ani. Constelațiile nu mai au aceeași formă ca în Antichitate și, cu siguranță, nu mai au aceeași poziție.

- Păi, de fapt, asta nu contează, Jo, zise Laura.

- De ce?

- Contează doar pentru astrologii din ziare.

Jo părea nedumerită.

- Păi, ia gîndește-te! Dacă s-au schimbat în funcție de un semn sau altul, nu contează decît pentru cei care încearcă să potrivească trăsăturile celor născuți într-o anumită zodie. Știi tu... Dacă ești Vărsător, înseamnă că ești neconvențional și ai glezne sensibile. Prostii de genul ăsta.

- Adevărații astrologi iau în considerație mișcarea astrilor. Laura are dreptate, interveni Tom.

- Atunci, înseamnă că echinocțiul de primăvară nu mai e în Berbec, zise Philip.

- Nu contează decît dacă-ți iei suplimentul duminical cu horoscop. Jo oftă.

- Așa o fi.

Laura zîmbi.

- Nu-i nimic, păpușă, tu doar te ocupi cu matematica.

Jo începu să rîdă, resemnată, apoi sorbi o gură de supă.

- Oricum, adăugă Philip, criminalul nostru pare să se inspire din astrologie. Trebuie să ne concentrăm asupra credinței lui, nu asupra părerii noastre despre toate astea.

- În regulă, zise Laura, ridicînd mîinile. Să ne întoarcem la problema noastră. Tom? Crezi că Luna a intrat în Berbec în momentul producerii celei de-a doua crime?

- Păi, asta putem să aflăm foarte ușor.

- Da?

- Nu trebuie decît să intrăm pe site-ul almanac.com. Am eu cont deschis acolo.

- Of, Doamne! exclamă Jo.

Tom se îndreptă spre calculatorul de pe biroul de lîngă canapea.

- E conectat la internet? Întrebă el.

- Mda. Am ADSL, zise Philip, apropiindu-se la rîndul lui de calculator.

Deschiseră pagina Google și Tom tastă almanac.com. Apăru o nouă pagină, iar Tom își introduse numele de utilizator. Apoi apăru un nou meniu. În partea stîngă era o listă de întrebări cu spații goale pentru răspuns.

Laura veni lîngă ei, dar Jo rămase pe canapea.

- Trebuie să introduc cîteva cifre, zise Tom. E un site super, calculează locația oricărei planete și a Lunii în orice moment de acum și pînă în anul 3000. Începu să tasteze. OK, așadar: Luna; data: 21 martie 2007. Mai introduse cîteva cifre și răspunse la cîteva întrebări și apoi dădu clic pe „căutare“.

Răspunsul apăru surprinzător de repede.

- Super, exclamă Tom.

- Ce-i asta? Întrebă Laura, neputînd să-și dea seama dacă datele aveau cap și coadă.

- Luna a intrat în Berbec pe data de 21 martie, la ora 3.47 dimineța.

- Ar putea fi exact momentul celei de-a doua crime, zise Philip, evident impresionat.

- Monroe știa cu siguranță ora crimei? îl întrebă Laura pe Philip.

- A zis că medicii legiști cred că fata fusese ucisă cu patru sau șase ore înainte să ajung eu acolo. Adică, puțin înainte de 8.30. Prin urmare, crima a avut loc undeva între 2.30 și 4.30 dimineța.

- Tom, site-ul ăsta găsește locația oricărei planete, în afară de Lună? Întrebă Laura.

- Da.

- Trebuie să aflăm dacă altă planetă intră în semnul Berbecului și cînd se va întîmpla asta. Putem să le verificăm pe toate?

- Pot să găsesc ceva mai bun, răspunse el. Pot să vă spun care va fi mișcarea tuturor planetelor oricând în viitor.

- Nu exagera, Thomas, zise Jo, încet. Doar pînă în anul 3000.

Philip rîse ușor, dar Tom o ignoră și tastă în continuare, răspunzînd la o serie de întrebări. După cîteva clipe, dădu din nou clic pe „căutare“ și-și împinse scaunul de lîngă birou.

- OK, acum fă-ți treaba! zise el.

Fu nevoie de mai mult timp de data aceasta, dar după aproape douăzeci de secunde apăru o nouă fereastră plină cu diagrame și liste cu cifre.

- Ce înseamnă? întrebă Laura, nerăbdătoare.

- Imediat, răspunse Tom. Defilă pe pagină, citind rîndurile de pe ecran, apoi închise ochii, concentrîndu-se. Isuse!

- Ce e? întrebă Philip.

- Asta chiar e o chestie!

- Nu vrei să... șuieră Laura.

- Scuze. Uneori, se întîmplă ca planetele să fie în conjuncție.

- Adică atunci cînd se aliniază? îl întrerupse Philip.

- Mda, atunci cînd două sau mai multe corpuri cerești, Luna și planetele, par să fie pe aceeași linie, văzute de pe Pămînt. Se spune că o conjuncție a două planete sau între o planetă și Lună se întîmplă destul de frecvent, se numește conjuncție a trei corpuri. Se spune că o conjuncție a două planete sau între o planetă și Lună se întîmplă destul de frecvent și se numește conjuncție a trei corpuri. Dar o conjuncție a patru corpuri e mai rară, are loc o dată la cîteva ani. De azi într-o săptămîină, la începutul zilei de 31 martie, mai exact la cîteva minute după miezul nopții, Luna și trei planete vor fi aliniate perfect și vor forma o conjuncție de cinci corpuri cu Soarele. E un eveniment atît de rar, încît s-a întîmplat doar de vreo zece ori în ultimul mileniu sau cam așa ceva.

Laura reacționează prima.

- Prin urmare, asta înseamnă că vor fi trei planete care vor intra în semnul Berbecului în următoarele zile?

- Da.

ECHINOX

- Poți să afli despre ce planete e vorba?
- Am aflat deja, răspunse Tom, arătînd spre ecran. Venus, Marte și Jupiter, în ordinea asta.
- Cînd?
- Jupiter, pe 31 martie, imediat după miezul nopții; Marte, cu cîteva ore mai devreme, pe 30 martie; și Venus... să vedem, adăugă el, ridicînd pagina. Venus intră în Berbec în seara asta, la ora nouă și opt minute.

Capitolul 14

Cambridge, seara zilei de 10 august 1690

John Wickins venise în Cambridge în 1663 și acum zona îi era la fel de familiară precum chipul mamei sale. Cunoștea fiecare cotitură a fiecărei alei, fiecare plantă și fiecare buruiană care creștea printre dalele pavajului, din plimbările sale periodice. Îl cunoștea pe fiecare membru al colegiului și pe fiecare locuitor al orașului cu care se întâlnea. De treizeci de ani, făcea aceleași lucruri: își cumpăra cărțile de la aceeași librărie, își umplea călimara cu cerneală la același librar, își comanda hainele după exact aceeași croială la același – acum mai în vîrstă – croitor, și-și cumpăra tutunul de la același vânzător de la care-l luase pentru prima dată, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă.

Fusese în mare grabă și închiriasse un cal pentru întoarcerea la Oxford din acea zi. Ajungînd la apus, îi încredințase frîiele băiatului de la grajduri, iar calul fusese hrănit și adăpat în grajdurile colegiului. Era un lux neobișnuit pe care să și-l permită, dar avea planuri mari și nu putea să piardă timpul în diligențe aglomerate și lente. Era, într-adevăr, încîntat de noua funcție care i se oferise, cea de rector al Colegiului St Mary din Oxford. Era o ocazie pe care n-o putea lăsa să-i scape. Era timpul să se despartă de Cambridge și de tot ceea ce însemna viața de-acolo.

Bineînțeles, asta însemna să-l părăsească pe Isaac Newton. El și Newton aveau o relație foarte neobișnuită. Se cunoscuseră în primul semestru, amândoi fiind nefericiți și deloc încântați de ceilalți studenți. Amândoi se așteptau să intre într-o lume competitivă, plină de învățătură, dar în schimb descoperiseră că majoritatea studenților nu voiau decît să bea, să meargă la jocuri de noroc și să-și petreacă timpul cu prostituatele. El și Newton proveneau din medii asemănătoare, din familii aparținînd micii nobilimi. Tatăl său fusese director de școală, iar tatăl lui Newton murise înainte de nașterea lui, iar mama sa se măritase cu vicarul. Nici unul din ei n-avea nimic în comun cu colegii lor. Mulți dintre ei erau fii de proprietari înstăriți și de comercianți de succes; dar pînă și nătărăii aceștia erau mai buni decît cei mai leneși și mai proști dintre studenți: progeniturile familiilor de nobili, pentru care acestea plăteau ca să le asigure izbînda academică.

Traversă curtea interioară a Colegiului Trinity și intră pe sub bolta care ducea la scările sale. Mergea încet, ca și cînd ar fi vrut să amîne inevitabilul. Avusese vremuri bune în acest mare oraș. Recunoștea că întreaga sa viață fusese o rutină, constînd în studiile sale, apoi în cercetările teologice. Dar, de asemenea, îl ajutase pe Newton cu experimentele științifice, îi copiasse textele, îl ajutase ori de cîte ori putuse. În această perioadă, se gîndea el, devenise persoana cea mai apropiată de Isaac Newton. Fuseseră momente în care nevoile fizice le aduseseră o intimitate unică, despre care nu vorbeau niciodată și pe care o ascundeau față de ceilalți. Și, bineînțeles, mai exista și adevăratul motiv pentru care trăia atît de aproape de acest om, motivul pentru care-l cunoscuse pe Newton și-i devenise prieten. Ajunsese să înțeleagă faptul că Newton era cel mai periculos om din lume.

Ajunse la ușa camerelor sale, pescui cheia din buzunarul hainei și descuie. Holul și camerele din dreapta și din stînga erau cufundate în întuneric. Printr-o fereastră deschisă din capătul holului pătrundea un aer cald. Ușa dormitorului său era închisă, dar cea din dreapta, care ducea în camera lui Newton și în laboratorul lui, era întredeschisă.

Era neobișnuit de liniște. Singurul sunet venea de la o pereche de mierle care-și aveau cuibul într-un ulm, lângă fereastra deschisă.

Aflându-se acolo, Wickins deveni deodată nesigur de planurile sale. Acea era casa lui. Acolo se simțea în siguranță. Oare era alegerea potrivită, să renunțe la tot și să înceapă o viață nouă în Oxford?

Simțea cu siguranță că misiunea sa în Oxford se încheiase. Ceea ce făcuse fusese foarte important și nu putea să fi plecat mai devreme. Din acest punct de vedere, nu se simțea vinovat. Planetele urmau să fie în conjuncție în noaptea următoare, pe 11 august, și era clar că nimeni nu urma să încerce experimentul. Dacă Newton nu se pregătea pentru asta, atunci nimeni n-avea putința, cunoștința sau ambiția să facă acest lucru. Prietenii lui din Oxford urmăriseră semne care să le spună despre ce era vorba, dar nu părea să se întâmple nimic care să dea de bănuț. Aflaseră despre o crimă petrecută cu o săptămână în urmă, dar era limpede că fata fusese omorâtă de iubitul ei, care se sinucisese după aceea. Sau, cel puțin, asta putuseră ei să descopere. Dar pînă și prietenii lui trebuiau să recunoască faptul că o mulțime de crime puteau fi ascunse și că ei n-ar fi aflat niciodată. Dar cel mai important, se gîndi Wickins, în timp ce-și lua geanta de pe umăr, își scotea haina și pălăria și le atîrna în cuierul din hol, sfera din rubin era la loc sigur, la deținătorul ei. Și nici un alchimist, nici un geniu n-ar fi obținut prețiosul lucru cu ajutorul codurilor antice și al cunoștințelor ezoterice.

Wickins descoperi cu surprindere faptul că ușa laboratorului lui Newton era deschisă. Cearșaful de pe pat era strîns într-un morman. Pe jos erau farfurii cu mîncare. Fereastra era deschisă și pe pervazul lat era un vas cu apă. Era curată, neatinsă. Wickins se îndreptă spre laborator. Inima îi bătea foarte tare. Fu cuprins de teamă, fără să aibă vreun motiv. Newton era întotdeauna atent și ținea la intimitatea lui.

Prietenul său nu-l auzise. Stătea cu spatele la ușa laboratorului, strălucirea focului luminîndu-i jumătate din chip. Ținea ceva în mîini. Wickins nu mai văzuse niciodată așa ceva, era un lucru

mitologic, dar despre care știa că era real, sacru, mai presus de cuvinte, legătura tuturor înțeleșurilor, sfera din rubin.

Îi veni să țipe, dar, din fericire, nu scoase nici un sunet. Cu toate acestea, groaza nu-i dispăru. Cu un efort aproape supranatural, reuși să-și ducă mîna la față și să-și zgîrie obrajii cu unghiile. Era o mișcare aproape involuntară, ca și cînd ar fi vrut să se convingă de faptul că era încă în viață și că tot ceea ce vedea se întîmpla în realitate.

Una dintre mierle zbură pe pervaz și lovi vasul cu apă. Newton se întoarse repede.

În următoarele două secunde, milioane de gânduri trecură prin mintea lui Wickins, dar numai două îi atraseră atenția. Unul îi spunea să plece, să fugă la Oxford și să-și avertizeze prietenii. Celălalt impuls îl îndemna să se repeadă în cameră și să ia sfera.

Pîna cînd izbuti să ajungă la locul în care stătea Newton, acesta se ridică de pe scaun și se pregăti pentru atac.

Pentru un bărbat de aproape cincizeci de ani, care-și petrecuse toată viața studiind, Newton era surprinzător de agil. Wickins se repezi la el, dar Newton se dădu repede la o parte, făcîndu-l să-și piardă echilibrul. Privind peste umărul lui Newton, Wickins se răsuci, dar reuși să nu cadă, ținîndu-se de masa de lîngă șemineu. Se întoarse și-l văzu pe Newton înșfăcînd vreo cîteva hîrtii de pe o masă din apropiere.

– Isaac, nu poți să faci asta! strigă Wickins. Te rog! Știi că nu...

Dar Newton nu-l băgă în seamă. Un val subit de furie îl cuprinse pe Wickins, făcîndu-l să înțeleagă că vorbea degeaba. Se năpusti înainte și-l apucă pe Newton de umeri. Acesta se răsuci, Wickins îl scăpă și se învîrti. Văzu sfera în mîna dreaptă a colegului său de cameră și apoi, parcă cu încetinitorul, pumnul lui Newton, ținînd sfera strîns, îl lovi în față. Reuși să evite lovitura și, dîndu-se într-o parte, îl zgîrie pe Newton pe față. Newton țipă și, cuprins de furie, se repezi la Wickins, lovindu-l în față.

– E a mea! strigă el, cu ochii arzîndu-i.

Wickins căzu pe spate și se lovi de rafturi, capul izbindu-i-se de lemn și răsturnând câteva borcane și sticle, care căzură pe podea. Numai o sticlă în care se afla un lichid galben și pe care scria „Ulei de vitriol“ căzu pe umărul lui Wickins, dopul de plută sări și lichidul i se vărsă pe braț. Wickins începu să strige, dar în aceeași clipă, Newton, plin de furie, făcu un pas înainte și-l lovi cu piciorul peste față. Wickins căzu pe spate, inconștient.

În clipa în care se trezi, era întuneric total. Focul se stinsese. Era frig și amestecul de mirosuri era aproape copleșitor. Cel mai neplăcut era mirosul imposibil de confundat de carne arsă.

Wickins se ridică în picioare. Capul îl durea atât de tare, încât aproape că era să cadă în genunchi, iar mâna îi tremura. Ajunse, împleticindu-se, în camera alăturată, unde era mai multă lumină. Apăruse luna și o strălucire argintie acoperea totul. Își privi brațul. Pînza cămașii se arse, iar carnea îi era roșie, plină de bășici. Se apropie de vasul cu apă de pe pervaz și, înmuind o cămașă în ea, își tamponă brațul.

Așadar, Newton avea sfera din rubin. Cel mai cumplit coșmar al său se adeverise. Încea să gîndească, ignorînd durerea. Apa rece îl ajuta, dar era ca în agonie din cauza arsurii și i se părea că o mulțime de ciocane îl lovesc în cap, ca și cînd ar bate într-o stîncă.

Își aminti de ceasornicul din camera lui Newton și merse spre el. Trecuse de ora patru după miezul nopții. Înseamnă că fusese mult timp inconștient. Înjură în barbă. Luă cu mâinile apă din vas, își clăti gura și apoi scuipă sîngele în vas.

Încercă să gîndească, dar durerea nu-l lăsa să se concentreze. Newton plecase. Putea să fie în apropiere de Oxford sau poate se duse în altă parte, ca să se pregătească. Rămăseseră mai puțin de douăzeci și patru de ore pînă la conjuncție. Ce putea să facă? Putea să trimită un mesaj la Oxford, dar n-avea încredere să lase un mesaj atât de important pe mîna unui curier și, în plus, ce-ar fi putut să spună?

După câteva clipe, ieși pe ușă, cu haina, pălăria și geanta pusă pe umăr, îndreptîndu-se spre grajduri.

Băiatul de la grajduri nu se arătă prea încântat să-l vadă, dar un șiling îl înveseli și-l făcu să-l conducă pe Wickins la stal. Băiatul îi spuse că Newton fusese acolo mai devreme în acea seară, dar nu zisese nimic și păruse și mai neatent și mai neprietenos ca de obicei.

Wickins alege o iapă roaibă, unul dintre cei mai buni cai din grajd, și-i dădu băiatului un plic cu plata pentru vistiernic. Îi spuse că-i va explica totul administratorului grajdului peste câteva zile, atunci când se va întoarce. Trebuia să rezolve ceva urgent și, pur și simplu, n-avea nici o clipă de pierdut. Apoi, simțindu-se pe jumătate mort, Wickins smuci hăturile, întoarse calul și se îndreptă spre porți și spre strada principală.

După două ore ajunse în satul Ickwell, la o sută de kilometri vest de Cambridge și, în timp ce soarele strălucea peste gardurile vii, își continuă drumul cu un cal nou, sur, prin Brill, Horton-cum-Studley și prin Islip, ieșind apoi pe drumul spre poarta de răsărit a Oxfordului. Ajunse lângă zidurile orașului după o oră și jumătate. Mergând la trap, o luă pe Merton Street, apoi coborî, dându-i calul unui băiat. Se îndreptă direct spre colegiu.

– Rahat! exclamă Robert Hooke, în clipa în care John Wickins termină de povestit ceea ce se întâmplase. Dar-ar ciuma-n el!

Și trase pe nări o priză zdravănă de tutun din tabacheră.

Stăteau într-o cameră spațioasă a colegiului, cu vedere spre The High, niște camere pe care Robert Boyle le ocupa în fiecare lună august, ca parte a onorariului său. Wickins se simțea epuizat și avea palpitații în braț și în cap. Fusese primit de Boyle care, în ciuda faptului că și el părea slăbit și obosit, insistase să-i trateze imediat rănille. Cu delicatețe, îi examinase pielea arsă de pe braț înainte de a-l bandaja strâns. Pentru durerea de cap, Boyle îi aplică o pastă din urină de pisică și excremente de șoarece, pe care o considera foarte eficace. În timp ce bătrînul îl îngrijea, Wickins îi povestea ce se întâmplase în Cambridge. Boyle era calm și asculta oftînd și mormăind la răstimpuri. Oprindu-se din tratarea rănilor, îl cerceta pe Wickins, cu ochii săi verzi, pătrunzători, căutînd ceva greu de definit. Apoi veni și Hooke, anunțat printr-un mesaj urgent. Fiind o

fire total opusă lui Boyle, izbucni și se agită, înjurând, apoi se aruncă pe un scaun lângă șemineul gol.

– Creatura aia îngrozitoare, o... o... țeavă pentru clisme! strigă el, căutându-și săculețul cu tutun.

Wickins, în ciuda durerilor îngrozitoare de care era stăpînit, rămase șocat.

– Domnule, vă rog, abțineți-vă...

– De ce m-aș abține? sări Hooke. Nu există alte cuvinte care să-l descrie mai bine pe stimatul dumneavoastră profesor lucasian. Ba chiar poate că e o descriere prea blîndă. Și, pot să adaug că dumneavoastră, domnule, nu sînteți mai presus.

În momentul acela, Wickins își dădea exact seama de ce Newton îl ura atît. Trupul chircit și sfrijit al lui Hooke era aproape la fel de urît ca și personalitatea lui.

– Haideți, domnilor! interveni Boyle. Cred că John poate să recunoască faptul că a greșit în privința colegului său de cameră. Dar acum trebuie să găsim soluții, nu să aducem acuzații.

– Dar eu v-am avertizat pe amîndoi, insistă Hooke. Întorcîndu-se dinspre Wickins spre Boyle, adăugă: Ambiția omului ăsta n-are limite. V-am spus, domnule, în Londra, după discursul lui Wren, că Newton a găsit ceva de valoare.

– Nici nu-mi amintesc să-l fi văzut acolo, răspunse Boyle.

– A stat în spatele încăperii, aproape de ușă. L-am văzut de pe scenă. Nu m-am înșelat. A dispărut aproape în aceeași clipă în care Wren și-a terminat discursul.

– Și susțineți că l-ați întrebat pe Wren despre asta?

– Da, zise Hooke, aproape în șoaptă. Dar nu mi-a spus nimic. Omul ăsta nu m-a plăcut niciodată.

Wickins nu izbuti să-și înăbușe un hohot batjocoritor.

– Maestre, zise el, adresîndu-se lui Boyle. Sînt devastat de prostia mea în această privință, dar, dacă-mi permiteți să-mi exprim scuza, aș spune că, dac-am fi avut suspiciuni că Newton știe de existența sferei, mi s-ar fi părut imposibil să cred c-ar fi reușit s-o ia de sub nasul nostru și c-ar fi știut cum să procedeze cu ea.

- Nătîngule, tu trebuia să-l supraveghezi pe demon! exclamă Hooke.

- Domnilor, zise Boyle, n-am nici energia, nici dorința de a mă repeta în această tristă dimineață. Trebuie să renunțați la răutatea asta, altfel totul este pierdut. Dacă nu vă asumați inteligența și demnitatea, prietenul nostru Isaac Newton o să ne-o ia înainte. Și, aveți grijă, e un oponent formidabil!

Tăcură pentru o clipă. Wickins auzi sunetele orașului prin fereastra deschisă. Era aproape ora nouă și, deși în Oxford nu prea mai erau studenți, orașul era însufletit de comercianți și de vânzători ambulanți, trăsuri cutreierînd The High și, în depărtare, se auzeau lovituri de ciocan și zgomote de ferăstrău tăind lemnul, de la muncitorii care se ocupau cu reparatul acoperișului colegiului.

- La ce vă gîndiți, Maestre?

Hooke încercă să nu-l privească pe Wickins.

- Știți ceea ce cred despre Newton. E foarte mîndru. Unii cunosc asta din proprie experiență. Dar numai un prost nu i-ar recunoaște geniul.

- Cuvintele sînt tipice pentru dumneavoastră, dar bineînțeles că sînt adevărate. Mă doare să spun acest lucru, dar cred că trebuie să ne așteptăm la ce e mai rău. Newton va lucra cu alții. E un lucru necesar, pe care nu-l poate evita, indiferent cît de mult i-ar dispăcea. Trebuie să presupunem că oamenii aceștia sînt de ceva vreme în oraș, și că, deși noi n-am putut afla aceste lucruri, au mîinile pătate cu sînge. Știm cu toții ce presupune acest ritual, zise el, privindu-i cu gravitate pe cei doi. Domnilor, ne confruntăm cu un pericol foarte mare, dacă nu luăm măsuri. Fiecare dintre noi trebuie să facă tot ceea ce-i stă în putință ca să-l oprim pe profesorul lucasian în seara aceasta, zise el, privindu-l pe Hooke cu severitate. Timpul ne este potrivnic, prieteni. Trebuie să începem imediat pregătirile.

Capitolul 15

Biroul inspectorului-șef Monroe era la fel de sobru ca și omul. Masa lui de lucru ocupa o treime din încăpere și n-avea pe ea altceva decît un calculator de prima mînă, două telefoane și o tăviță cu pixuri. Pe pereți nu era nici un tablou și nu exista decît o plantă agățătoare, aproape ofilită, cu frunzele atîrnînd de-o parte a unui dulap. Două scaune uzate erau așezate în colțurile biroului cu fața spre scaunul rotitor, din PVC, cu spătar jos, al lui Monroe. Dar nu aceste lucruri atrăgeau atenția, ci mirosul, neplăcutul amestecul de mirosuri de fast-food. Laura se gîndi, în timp ce se așeza pe scaunul oferit de detectiv, că Monroe era genul de om care considera mesele normale ca fiind o pierdere de timp și de resurse.

Unul dintre pereții camerei era din sticlă, prin care se vedea camera plină cu birouri, pereți acoperiți cu grafice, monitoare pîlpîind, calculatoare în fața cărora se aflau polițiști în uniforme și în civil, bînd cafea, privind ecranele, vorbind tare, lăsîndu-se pe spate pe scaunele lor, sprijinindu-se cu picioarele pe birou, uitîndu-se peste hîrtii, trecîndu-și degetele prin păr, scriind în carnețele, tastînd la calculator, la telefon, vorbind și ascultînd. Era 7.45 seara, dar putea la fel de bine să fie orice oră din zi și din noapte. Era prea multă lumină, prea mult zgomot și prea multă activitate. Laura știa că, indiferent de oraș, secțiile de poliție nu dorm niciodată.

Aproape se sperie, văzînd că Monroe și Philip se uitau la ea.

- Prin urmare, doamnă Niven, zise Monroe, fixînd-o cu ochii negri și pătrunzători, aveți niște informații care credeți că ne vor ajuta. Vocea lui trăda scepticism și nerăbdare, Laura era sigură de asta. Mai întîlnise genul ăsta de oameni, ba chiar de multe ori. Monroe era un stereotip, echivalentul britanic al polițistului înverșunat în a urma o carieră, cu care avusese de-a face în timp ce era reporter de investigații. Tipii ca inspectorul-șef erau imprevizibili în fața armelor ei folosite împotriva interlocutorilor de sex masculin, erau imuni la talentul ei de convingere și la priceperea de a obține ceea ce voia, care de obicei aduceau rezultate atît de bune. În același timp, era conștientă de faptul că oamenii ca Monroe erau cei mai buni polițiști. Erau oameni care n-aveau, cel puțin în aparență, o viață de familie, nici un bagaj emoțional, nimic care să-i slăbească sau să-i abată de la sarcina atribuită.

- Da, așa este, răspunse ea. Și cred că sînt foarte importante.

- Ce ușurare!

Privindu-l din nou pe Philip, ca să fie sigură că are aprobarea lui să spună toată povestea, Laura începu să povestească despre ceea ce descoperise, despre căutarea pe site-ul almanac.com și despre conjuncția care urma să aibă loc. Chipul detectivului rămase inexpressiv, încruntîndu-se din cînd în cînd, ca să-i arate că totuși o ascultă. După ce Laura termină de vorbit, detectivul se lăsă pe spate pe scaun și-și încrucișă mîinile. Mînecele hainei se ridicară și erau atît de strînse, încît materialul părea că s-ar fi putut rupe în orice clipă.

- Astrologie.

Acest singur cuvînt sună atît de englezesc, iar „ol“ părea ca un ecou într-o scorbură de stejar. Ridică privirea spre tavan.

- Știu la ce vă gîndiți. Sigur că sună un pic... ciudat, presupun...

- Credeți că asasinul nostru acționează după un orar scris în stele, un maniac care ucide după un plan atent elaborat.

- Da.

- Doar din cauza acestor coincidențe pe care le-ați descoperit?

Laura se înfurie.

- Știu, zise Monroe, ridicînd o mînă ca s-o oprească. Știu, doamnă Niven, dumneavoastră nu credeți că sînt coincidențe.

- Domnule inspector-șef, cred că sînt mai mult decît coincidențe, interveni Philip. Nu cred deloc în astrologie, dacă vă întrebați lucrul ăsta. Și știu că și Laura e foarte sceptică în privința asta.

- Uite ce e, domnule Bainbridge, doamnă Niven. Înțeleg unde vreți să ajungeți. Îmi dau seama că nu trebuie să fii un fanatic al astrologiei ca să observi că un criminal acționează după regulile așa-zisei arte, dar nu credeți că vă agățați prea mult de niște date care pot fi explicate în multe alte feluri?

Pe drumul spre Oxford, Philip o prevenise pe Laura că Monroe e un om dificil de convins. „De fapt, adăugase el, e un om dificil, punct.“

- Cum ar fi? îl provocă Laura.

- Criminalul poate lăsa indicii care să ne conducă spre o pistă falsă. Poate să ne facă să credem că urmează un plan ciudat doar ca să ne scoată din sărite. Sau, și mai simplu, cum am mai spus, poate să fie doar o coincidență.

- Nu cred în nici una dintre variante, zise Laura, pierzîndu-și răbdarea. Nu cred c-ar fi capabil cineva să planifice două crime care să se potrivească perfect cu datele pe care le-am descoperit, ca pe urmă să acționeze cu totul diferit. Și cu atît mai puțin cred că datele sînt doar o coincidență.

După ani de experiență, Monroe învățase să-i citească pe oameni și să-i facă să citească în el ceea ce voia. Nu putea să n-o admire pe această americană. Avea tupeu, dar asta nu-l împiedica să se opună teoriilor ei.

- Înțeleg calculele dumneavoastră, doamnă Niven. Îmi dau seama că datele astronomice, spre deosebire de interpretarea astrologică, sînt de necontestat, dar cît de exact este acel site?

Laura nu știa ce să răspundă.

Monroe profită de acest avantaj.

- Întreaga dumneavoastră teorie se bazează pe timpul precis, le-gînd crimele de planetele care intră în... cum ați zis? În semnul Berbecului, da?

- N-am nici un motiv să cred că site-ul nu este exact, zise Laura.

- Dar momentul exact al crimelor?

- Rachel Southgate a fost omorâtă între 7 p.m. și 8.30 p.m. pe 20 martie, răspunse Philip. Iar Jessica Fullerton a doua zi dimineață, undeva între 2.30 și 4.30.

- Da, dar știți că medicii legiști nu pot să-și dea seama de momentul decesului cu precizia de care aveți nevoie. Se pare că astrologia e o știință mult mai exactă, zise Monroe, zîmbind.

- E o minciună și dumneavoastră știți prea bine, domnule inspector, răspunse Laura. Toate astea nu sînt niște simple coincidențe. Și în plus, pentru numele lui Dumnezeu, două tinere au fost omorîte! Aveți dumneavoastră o teorie mai bună?

Știa că făcuse o greșală din momentul în care deschisese gura. Philip îi aruncă o privire nervoasă.

Monroe rămase ca de gheață.

- Bineînțeles că-mi dau seama de gravitatea situației. Și, da, avem și noi teoriile noastre. Vă mulțumesc pentru timpul acordat. Acum, dacă sînteți amabili să mă scuzați...

- Cum?! exclamă Laura. O să ignorați tot ceea ce am spus, știind că următoarea crimă va avea loc la cîteva minute după ora nouă? Peste... se uită repede la ceas. Peste aproximativ o oră?

- Mă tem că da, doamnă Niven. Resursele mele sînt limitate. Am o echipă de douăzeci de ofițeri care urmăresc, să spunem, piste mai ortodoxe. Și, în plus, ce îmi cereți să fac, mai exact?

Era o întrebare bună, ce-i drept. Atît Laura, cît și Philip se gîndiseră la asta în mașină, fără să deschidă subiectul. Chiar dacă aveau dreptate și reușeau să-l convingă pe inspector, cu ce-i ajuta informația asta, în momentul de față?

- Uitați ce e, zise Monroe, cu o voce surprinzător de blîndă, doamnă Niven, vă apreciez îngrijorarea. Sînt convins că aveți cele mai bune intenții, dar...

- E în regulă, zise Laura, luîndu-și geanta și ridicîndu-se. Îmi cer scuze pentru faptul că v-am deranjat! Vă las să vă urmați propria pistă. Sper să aveți dreptate.

În clipa în care încruntatul Monroe împinse ușa batantă a laboratorului de criminalistică, legistul-șef, Mark Langham, se întoarse spre tehnicianul său cu o față de parc-ar fi vrut să zică: „Rahat, iar e într-o dispoziție de-aia...!”

– Ar fi cazul să-mi dai vești bune! se răsti Monroe.

Langham nu răspunse și-l conduse la o masă din plastic alb și sticlă, din centrul camerei. Tăblia mesei era iluminată din interior, iar întinsă pe sticlă se afla o foaie de plastic cam cât a zecea parte dintr-un metru pătrat, care semăna cu o radiografie. În centrul imaginii era o formă alb-negru, lungă de vreo opt centimetri, un sfert din aceasta fiind reprezentat de un oval cu puncte și liniuțe în jurul marginii.

– Ce-i asta? Întrebă Monroe.

Langham puse o lupă deasupra imaginii.

– Privește mai de aproape!

Monroe privi prin lentilă și o mișcă peste foaia de plastic.

– O amprentă plantară, remarcă Langham, ca și când lucrul acesta ar fi fost evident. Semnele din jurul marginii... cusături. Pantofi scumpi.

Monroe se ridică.

– Făcuți de mână?

– Se prea poate.

– Altceva, legat de ei?

– După bucata asta, par să fie mărimea 10¹, lățimea standard.

– Unde ați găsit-o? Întrebă Monroe.

Părea deodată cu mult mai fericit.

– Lângă casă, aproape de locul în care a fost acostată barca, zise Langham, întinzându-i lui Monroe câteva imagini în alb-negru ale urmei abia perceptibile din noroi.

În timp ce Monroe le studia, Langham ocoli masa, îndreptându-se spre un banc. Suprafața de oțel era curată ca lacrima. Lângă

¹ Mărimea 10, după sistemul britanic, ar fi situată între numerele 44 și 45 în măsurătorile europene. (n.tr.)

perete era un rînd de aparate, cu afișaj digital și contur de plastic. În fața lor erau două vase Petri¹.

– Am găsit asta înăuntrul amprente, zise Langman, luînd o bucățică de material dintr-unul dintre vase, cu ajutorul unei pensete. Piele de bună calitate, nouă.

– Și asta ce e?

Langham scoase din celălalt vas o bucată de material verde, de mărime asemănătoare.

– Plastic, zise el. O varietate de polipropilenă, mai exact. Dar e de bună calitate, un amestec scump de polimeri, extrem de ușor, dar foarte rezistent.

– Și era în amprentă?

Langham făcu semn din cap că da.

– Și în cantități microscopice, formînd o dîră de la dormitorul aflat la primul etaj, la locul de ancorare din spatele casei.

– Poți să afli mai multe despre plasticul ăsta? Are ceva deosebit? Întrebă Monroe.

– Din păcate, nu e atît de neobișnuit și nu sînt semne pe fragmentele pe care le-am găsit pînă acum. Bine ar fi să găsim o bucată de vreo șapte centimetri pătrați, cu marca producătorului pe ea.

– Mda, și nevastă-ta o să te implore să faceți sex la noapte.

Langham începu să rîdă și se îndreptă spre primul dintre vasele Petri.

– Poate avem mai mult noroc cu asta. N-o să găsim prea mulți pantofi făcuți de mînă din tipul ăsta de piele, în Woolworths.

Monroe luă penseta și ridică la lumină bucățica de piele. N-avea nimic deosebit, era o frîntură de piele maro-argintie, nu mai mare de doi milimetri.

– O să verific baza de date și o să trimit pe cineva la cizmarii din oraș. Crezi că pantofii ăștia sînt noi?

– Pielea e nouă, iar amprenta e surprinzător de curată. Cred că e posibil să le fi schimbat talpa de curînd.

¹ Recipiente din sticlă sau din plastic, de formă cilindrică, folosite în special de biologi pentru cultura celulelor. (n.tr.)

MICHAEL WHITE

Monroe îi dădu penseta înapoi lui Langham.

– Să nu ne facem speranțe prea mari! Și... deocamdată nimeni nu trebuie să știe despre asta, OK?

Întorcându-se, trecu pe lângă el, spre ușă.

– Bună treabă, Mark! mai zise, fără să se întoarcă.

Capitolul 16

Acolitul aşteptase, cu răbdare, timp de aproape şase ore în maşină, fără să-şi ia ochii de la casa cu terasă de la numărul 268, de pe Princes Street. Îi urmărise pe cei care locuiesc acolo şi pe prietenii lor, intrînd şi ieşind. La 6.04 p.m., sosiseră cei doi studenţi care împărţeau casa cu prietenul Samanthei, Simon Welding. După douăzeci şi şapte de minute, veniseră alte două fete, două studente în anul trei de la Universitatea Brookes, din Oxford, Kim Rivedon şi Claudia Meacher. Rămăseseră cu toţii în casă pentru încă douăzeci şi unu de minute, după care cei patru plecaseră împreună, la 6.52 p.m. În urma supravegherii şi a consultării surselor sale, Acolitul ştia că ambii studenţi care locuiau împreună cu Simon Welding la numărul 268, Dan Smith şi Evelyn Rose, precum şi cele două fete, urmau să se întoarcă acasă la ora 11 p.m., cel mai devreme. La 7.32 p.m., Simon Welding opri maşina, o Mazda uzată, veche de zece ani, în faţa casei. N-avea să mai iasă de acolo pe propriile picioare.

Cu două minute înainte de ora nouă, Acolitul coborî din maşină. Avea pantofii acoperiţi cu învelitori din plastic şi o cutie metalică în mîna stîngă. Cutia avea lacăte puternice şi era de treizeci de centimetri lungime, douăzeci şi cinci lăţime şi douăzeci şi cinci înălţime. Era un container pentru transportat organe, cu termoreglare, fiind una dintre cele cinci comandate de Acolit şi fabricate după propriile indicaţii de un specialist din Austria. În dreapta ţinea o pungă de plastic mică, neagră, cu fermoarul tras şi blocat cu

lacăt. Acolitul privi în stînga și-n dreapta. În capătul cel mai îndepărtat al străzii erau un bar zgomotos și aglomerata Cowley Road, principalul drum de acces în oraș dinspre est și dinspre Londra, care cădea perpendicular pe Princes Street. Dar drumul făcea o cotitură, ascunzîndu-le, și făcînd acest capăt al străzii mai liniștit și mai întunecat. Intră în grădină pe poarta din lemn și se îndreptă repede spre partea laterală, unde era un coridor de-a lungul casei, pînă la grădina din spate.

Coridorul îngust era foarte întunecat. Norii acopereau luna și strălucirea de oțel a luminilor de pe stradă nu pătrundea pînă acolo. Străbătînd două treimi din lungimea coridorului, se opri. Nu se vedea dinspre stradă. Puse cutia și punga jos, descuie lacătul și trase fermoarul pungii și scoase o salopetă din plastic, mănuși, o mască și o glugă. Cu mare grijă, îmbracă salopeta, strîngînd-o în jurul gîtului, a încheieturilor, a mijlocului și a gleznelor, astfel încît tot corpul să-i fie acoperit. Se uită la ceas prin vizorul de plastic. Era 9.04 p.m.

Grădina din spatele casei era neîngrijită și plină de buruieni. Acolitul pași cu grijă, în liniște, spre ușa bucătăriei, în care se intra direct din grădină. Se opri să verifice dacă în casă se auzea vreun zgomot. Nu se auzea decît muzică, părăind să vină de la etaj.

Ieși din bucătărie într-un hol și urcă scara, cu pași încetiși și siguri. Toate simțurile îi erau încordate la maximum, era pregătit pentru orice. Ajungînd la etaj, verifică fiecare cameră, să se asigure că era singur cu prada sa, apoi se îndreptă spre dormitorul din față. Acum putea să deslușească muzica: era *Cvartetul de coarde, allegro, în Re minor* al lui Schubert, unul dintre preferații săi. Rămase la ușă, așteptînd să audă voci. Nu auzi decît pe cineva, respirînd greu și gemînd. Deschizînd încet ușa, îi văzu pe cei din cameră.

Samantha era deasupra, cu spatele arcuit și cu fața spre tavan. Simon, cuprinzîndu-i sînii mici cu mîinile, îi privea chipul cuprins de extaz. Acolitul se cutremură ușor, cuprins de un amestec de stări: gelozie, dezgust, fascinație. Toate acestea se transformară într-o energie sexuală care-i dădu fiori pe șira spinării. Se simți, la rîndul lui, excitat. Apoi, știind că nu putea să mai aștepte nici o secundă, puse

cutia metalică pe podea, scoase un scalpel din buzunar, îl extrase din teacă și se repezi înainte, ajungând la capătul patului, cu mult înainte ca Simon și Samantha să-și dea seama de prezența lui în cameră.

Cu o mișcare rapidă, trase capul Samanthei pe spate și-i despică gâtul cu o singură lovitură. Îi tăie vena jugulară, împrôscând camera cu sînge, apoi împinse lama în jos, tăindu-i mușchii laringelui. Fata se opri imediat din țipat și căzu pe podea, prinzându-și gâtul cu mâinile. Sîngele îi țîșni printre degete, iar ea își ridică privirea spre Acolit, cu ochii măriți, încercînd, fără succes, să înțeleagă.

Simon rămase paralizat de șoc, Acolitul profitînd de o secundă sau două în plus. Se repezi și-i tăie gâtul tînarului cu atîta putere, încît aproape că-l decapită, făcîndu-i o tăietură de la o ureche la cealaltă. Masca Acolitului se umplu de sînge, dar îl șterse imediat. Simon Welding începu să tremure și din gură îi ieși un șuvoi de sînge închis la culoare, acoperindu-i fața ca o mască roșie, de lichid.

Lăsîndu-l să se zvîrcolească pe cearșaful plin de sînge, Acolitul sări din pat și se ghemui lîngă Samantha. Era încă în viață. Acolitul n-avea nici o secundă de pierdut. Îi puse o mînă pe frunte și pe cealaltă sub gît și, dintr-o singură mișcare, îi rupse șira spinării între primele două vertebre, C-1 și C-2. Samantha rămase nemișcată instantaneu.

Acolitul aduse cutia metalică și o așază lîngă el. Apoi, o întoarse pe Samantha cu fața în jos. Cu două mișcări simple, îi deschise corpul, făcînd cîte o tăietură de douăzeci și trei de centimetri de ambele părți ale șirei spinării. Împingîndu-i carnea, îi putu vedea cutia toracică. Scoțînd un ferăstrău chirurgical cu baterie dintr-un buzunar cu fermoar al salopetei din plastic, îi tăie oasele în cîteva secunde. Dînd la o parte coastele, tăie cu grijă, cu ajutorul scalpelui, vasele de sînge și tuburile care legau rinichii.

Deschizînd cutia pentru transportat organe, Acolitul simți răceala pe mâini și văzu vaporii de aer înghețat ieșind spre marginile cutiei. Auzi un gîlgîit puternic dinspre pat și apoi Simon Welding se cutremură și muri.

Acolitul vîrî mîinile acoperite de mănuși în corpul cald al Samanthei Thurow. Scoțîndu-i încet fiecare rinichi, îi puse în pungi

transparente din plastic și-i așează cu grijă în cutie. Scoase o monedă metalică dintr-un buzunar lateral al cutiei și o așează cu grijă în despicătura din dreapta a spatelui Samanthei. Închise apoi capacul cutiei pentru transportat organe și potrivi combinația lacătului. Scoțind o cârpă îmbibată cu detergent din buzunar, își șterse mânușile și îndepărtă sângele de pe mânerul și de pe partea de sus a cutiei metalice și apoi își vârî cârpa înapoi în buzunar. Acoperind lama scalpelului, îl îndesă în același buzunar.

La exact 9.13p.m., după nouă minute de la intrarea în casă, se afla din nou pe coridorul îngust și întunecat de-a lungul casei. Își scoase masca, mănușile, salopeta și învelitorile pantofilor, având grijă ca nici o picătură de sânge și nici o particulă de hîrtie să n-ajungă pe piele sau pe haine. Punîndu-și o pereche curată de mănuși din plastic și învelitori noi peste pantofi, scoase o pungă mică din buzunarul pantalonilor și puse înăuntru salopeta, masca, mănușile, prima pereche de învelitori, scalpelul și cârpa. Își scoase apoi cea de-a doua pereche de mănuși, o vârî în pungă și o închise. Luînd cutia metalică, se duse repede spre partea din față a casei. Verifică strada, lăsîndu-se în jos. Doi tineri veneau spre el, aflîndu-se la două case depărtare de Cowley Road. Se lăsă repede în jos. Îi auzi trecînd mai departe, fata chicotind.

După ce tinerii ajunseră în capătul străzii și dispărură din vedere, Acolitul privi din nou în stînga și-n dreapta. Nu mai era nimeni. Merse repede, dar calm, spre zidul scund al grădinii. Deschizînd portbagajul Toyotei cu cheia, și nu cu telecomanda, puse cutia metalică înăuntru și o fixă cu cîteva curelușe din piele. Puse apoi punga din plastic lîngă ea, închise portbagajul și se îndreptă spre ușa șoferului. Intră în mașină, își scoase învelitorile de pe pantofi și le vârî într-o pungă din plastic de pe scaun. Se șterse pe mâini cu o cârpă, pe care, de asemenea, o vârî în pungă. După treizeci de secunde, conducea spre centrul Oxfordului, fredonînd o sonată pentru pian de Beethoven, foarte mulțumit de munca lui din acea seară.

Capitolul 17

Oxford, seara zilei de 11 august 1690

La ora șase, diligența cobora dealul Headington, la ceva mai mult de un kilometru și jumătate depărtare de zidurile orașului, iar vremea încă era insuportabil de caldă. Ajungând la Hanul Ursului, un servitor îi duse lada pe scara în spirală și-l întrebă dacă vrea să i se aducă mîncarea în cameră. După ce acesta plecă, Newton se putu odihni, bucurîndu-se de soare și gîndindu-se la cele întîmplate în ultimele douăzeci și patru de ore.

Plecase din Cambridge, călărind ca un sălbatic și lovindu-și fără milă bietul cal. Dar, după ce schimbase de două ori animalul, mai întîi la Standon Puckeridge și apoi la Great Hadham, după un pic mai mult de patru ore își încheiase călătoria, ajungînd în capitală înainte de amiază. Ca de obicei, călătorise folosind numele de William Petty, și tot sub același nume își petrecuse noaptea la Taverna Lebedei, de pe Gray's Inn Lane, din Londra.

Pe tot parcursul călătoriei și în orele liniștite petrecute în Londra se gîndise la sarcina care-l aștepta și-și amintise iarăși și iarăși de groaza pe care o lăsase în urma lui, în Cambridge. Încă nu înțelegea pe de-a-ntregul ce-l apucase pe Wickins. Poate că sfera avea o putere care-i făcea pe unii oameni să se poarte așa, se gîndea el. De un lucru era sigur, și anume că ciudatul incident din laboratorul său îi accentuase și așa dezvoltatul simț al pericolului. Își dădea seama de

faptul că dușmanii îl puteau aștepta la fiecare colț. Nu putea să aibă încredere în nimeni. Astfel, ca să-i inducă în eroare pe potențialii rivali, pe oricare alții care ar fi crezut că-i pot fura prețioasa sferă, se hotărîse să facă orice-i stătea în putință ca să-și piardă urma. So-sind mai întîi călare în capitală, luase de acolo diligența, ca să ajungă în Oxford așa cum făcea majoritatea călătorilor. Încă-l usturau zgîrieturile de pe față pe care i le făcuse Wickins, dar nu prea avea cum să le acopere. Deghizîndu-se cît mai subtil, încerca să fie cît se poate de retras. Trezit dintr-un somn agitat de un servitor, miercuri la ora patru dimineța, își reluase călătoria înainte spre Oxford, ajungînd în oraș după treisprezece ore.

Acum, la Hanul Ursului, Newton se simțea deodată epuizat și avea nevoie să doarmă, dar agitația prin care trecea îl ținea treaz. Înghiți puțină supă și începu să citească în lumina serii, privi cu indiferență cum un șobolan traversează podeaua din lemn a camerei și, la ora zece fix, așa cum fusese stabilit, îl auzi pe prietenul său apropiindu-se pe coridor și bătînd încetîșor la ușa dormitorului său. Se îndreptă spre ușă și, deschizînd-o, îl văzu pe Nicolas Fatio de Duillier. Cu cîrlionții săi lungi și negri, părea mai tînăr și mai chipeș decît și-l amintea, deși se văzuseră cu doar trei săptămîni în urmă. Îi făcu semn să intre, și tînărul păși în cameră cu un zîmbet larg, iar cei doi se îmbrățișară.

- Ce-i cu fața dumitale? îl întrebă Fatio, îngrijorat.
- Nu-i nimic, replică Newton, nerăbdător, întorcîndu-se.
- Pari supărat, prietene. S-a întîmplat ceva?
- Un incident minor, în Cambridge. Nimic care să merite să-ți faci griji, bunul meu Fatio. Spune-mi, te-ai pregătit?
- Am făcut tot ceea ce-am putut, domnule. Nu mi-ai cerut un lucru ușor. Din munca de rutină ies roade puține, dar cred că m-am descurcat la fel de bine ca oricine altcineva. Eu și cu Landsdown sîntem aici de două săptămîni și am adunat tot ceea ce ne trebuie. Verific zilnic cutiile și, deși nu putem pierde nici o secundă, am încredere în faptul că totul va fi bine.

Newton îi studie chipul tînăr și plăcut.

– Astea sînt vești bune!
 – Comoara e în siguranță?
 – Bineînțeles că este. Acum, să mai trecem încă o dată prin procedură!

După treizeci de minute plecară împreună de la han.

Era o distanță mică de parcurs pînă la colegiu și merseră în liniște. Acolo fură întâmpinați de un al treilea bărbat, cel pe care, întotdeauna cînd vorbeau despre el, îl numeau domnul Landsdown. Era chiar mai înalt decît Fatio du Duillier, dar mai degrabă musculos decît subțirel. Părul începuse să-i încărunească la tîmple. Se salutară reciproc, înclinîndu-se ușor.

– Mă bucur să vă văd, zise Landsdown. Aveți tot ceea ce ne trebuie?

Newton își lovi ușor haina, chiar sub umărul stîng.

– Totul e în regulă.

– Atunci, ar trebui să începem. Urmați-mă!

Landsdown îi conduse de-a lungul curții interioare și apoi intrară într-un coridor lung și îngust, cu multe uși la dreapta și la stînga.

Cei trei bărbați se opriră la cea de-a patra ușă pe stînga. Landsdown scoase o cheie din buzunarul pantalonilor și o răsuci în broască. Apăsă clanța și împinse încet.

Chiar în fața lor se afla încă o ușă, deschisă, prin care se vedea o scară de piatră, abruptă și îngustă, ducînd spre întuneric. La capătul scărilor, prinsă într-un suport de pe perete, era o torță. Landsdown o ridică și păși înainte prin pasaj.

După ce coborîră cîteva trepte, ajunseră într-o cameră plină de etajere și rafturi pe care se aflau mai multe sute de sticle de vin, coniac și vin de Porto: era crama colegiului. Landsdown îi duse în celălalt capăt al camerei și se opri în dreptul peretelui. Era rece și umed la atingere. Landsdown pipăi încet peretele, ținîndu-și torța aproape, dar ghidîndu-se mai degrabă după simțul tactil decît după cel vizual. După o clipă, găsi un inel de metal închis la culoare, mic cît o monedă de o guinee. Trase cu hotărîre de inel și auziră un

MICHAEL WHITE

zgomot, ca și când ceva greu s-ar fi prăbușit. În perete se deschise, foarte încet, o poartă, lată doar cât să încapă o singură persoană.

Landsdown se întoarse spre însoțitorii săi.

– Ei bine, domnilor, vom începe opera din această seară. Sînteți pregătiți?

Capitolul 18

La ora cinci dimineța, casa lui Philip părea de o frumusețe aparte, o frumusețe care lipsise din viața Laurei timp de mai bine de douăzeci de ani. În Greenwich Village, ora cinci dimineța nu se deosebea cu nimic de oricare altă oră. Din apartamentul ei auzea zi și noapte traficul, sirenele și amestecul de claxoane. Era un fundal pe care nu-l conștientizase decît după ce dispăruse. Aici, în acest sat adormit din Oxfordshire, în preajma zorilor, mașinile de pe Fifth Avenue i se păreau la fel de reale ca și Pinocchio.

Era înfășurată într-o pătură din lînă și încerca să se încălzească lîngă aragaz, cît timp ibricul fierbea pe foc. Apoi, cu o cană de cafea tare și fierbinte, trecu prin hol și intră în sufrageria principală, cu tavanul ei din bîrne joase și ferestrele arcuite prin care pătrundea lumina. Podeaua scîrțîia și, pentru că Philip și Jo dormeau la etaj, închise ușa în urma ei. Aprinzînd două lămpi, se duse lîngă șemineu. Rămăsese puțină căldură din noaptea precedentă, de atunci cînd venise Tom și cînd aflaseră atîtea despre datele crimelor, atît despre cele deja comise, cît și despre cele care, era sigură, urmau să fie înfăptuite. Într-adevăr, dacă descoperirile ei erau corecte, nu de parte de acolo, o altă tînără era probabil să zacă fără viață, probabil încă nedescoperită.

Sorbînd din cana cu cafea, începu să se plimbe prin cameră, privind absentă tablourile de pe pereții lui Philip. Avea trei tablouri pictate de mama lui, înfățișînd blocuri fantastice de culoare, cu

niște figuri mici, fusiforme, în prim-plan; figuri care părea copleșite de ceva oribil, fără nume. Tablourile acestea n-ar fi părut nepotrivite într-un duplex din Manhattan sau într-un studio din Milano și poate, se gândi ea, câteva chiar se aflau acolo.

Atunci când venea vorba despre artă, Philip avea gusturi amestecate. Lîngă picturile moderne ale mamei sale, atîrnase picturi în ulei din epoca victoriană și chiar vreo două peisaje de la începutul anilor 1940. Lîngă acestea, pe același perete, erau câteva din fotografiile lui preferate, majoritatea figuri abstracte de la mijlocul anilor 1980. Și, colac peste pupăză, atîrnase lîngă ele niște portrete vechi ale membrilor familiei, personaje din secolul al XIX-lea, stră-stră-străbunici cu bonete și cu gulere înalte.

Tom zisese ceva în treacăt noaptea trecută, un lucru căruia ea nu-i dăduse prea multă importanță, dar care acum îi atrăgea atenția. Se așează, privind fix cenușa și tăciunii din șemineu. Apoi își dădu seama. Tom zisese ceva despre conjuncția a cinci corpuri. „E atît de rară, zisese el, încît a avut loc doar de vreo zece ori în ultimul mileniu sau cam așa ceva.

– Sigur că da! zise ea cu voce tare. Sigur că da. De zece ori în ultimul mileniu sau cam așa ceva. Ceea ce înseamnă că a avut loc de câteva ori și în trecutul nu prea îndepărtat.

Sărind în picioare, merse la calculator. Deschizînd Netscape, alege „Istorie“ și derulă pagina în jos, căutînd pagina de deschidere a site-ului almanac.com. Tom îi lăsase parola lui, pentru eventualitatea în care ar fi avut nevoie de ea, și, amintindu-și de modul în care procedase el în seara precedentă, introduse informațiile cerute și apăsă tasta „enter“. Sorbind o gură de cafea, privi ecranul pînă cînd acesta se schimbă și înfățișă o nouă pagină. Într-o casetă din partea de jos a ecranului, intitulată „Conjuncție de cinci corpuri 1500–2000 AD“, era o listă cu trei ani: 1564, 1690, 1851.

Laura zîmbi și bătu darabana cu degetele pe birou. Apoi, întorcîndu-se la tastatură, închise site-ul, deschise motorul Google și tastă: „1851+Oxford+crime“.

Rezultatele o dezamăgără. În felul său inimitabil, motorul de căutare găsisese un amestec de linkuri nefolositoare legate de cele trei cuvinte. În capătul listei era un material despre Marea Expoziție din 1851. Apoi găsi informații despre uciderea, în acel an, a unui polițist din sudul Londrei. Alte pagini făceau referiri la definiția cuvîntului „crimă“ din dicționarul Oxford, la cărți publicate în 1851 avînd cuvîntul „crime“ în titlu și mai era un link în partea stîngă, făcînd legătura spre opera unui duet de muzică pop acustică din America, numit Crimă în Oxford.

Google găsisese mai mult de două mii de site-uri pentru cele trei cuvinte și Laura era hotărîtă să nu renunțe. Următoarele două pagini erau pline cu prostii, apoi erau multe linkuri către dicționare Oxford, și multe altele despre Marea Expoziție. Gata să încerce o altă combinație de cuvinte, Laura derulă pagina în jos spre linkurile 60–80, cînd ceva îi atrase atenția. La jumătatea ecranului era un link: „Psihopat victorian? Așa crede Fratele Norman“. Mută cursorul deasupra celui link și dădu clic.

Era un site țipător, al unui amator, iar cea mai mare parte din materialul prezentat părea să fie o înșelătorie. Citind în „Arhiva conspirațiilor Fratelui Norman“ i se păru că Norman, presupusul creator, era obsedat de teme obișnuite: Roswell, asasinarea lui Kennedy, moartea prințesei Diana la Paris, complotul CIA pentru învinovățirea unui Bin Laden nevinovat pentru ceea ce se întîmplase pe 11 septembrie. Mai văzuse așa ceva și ignoră titlurile atrăgătoare din marginea din stînga, care anunțau „Noi revelații care-ți vor cutremura lumea din temelii“. Derulînd pagina cu nerăbdare, nimeri peste un titlu oarecum promițător: „Măcelul din Oxford: un Charles Manson victorian?“

Spre dezamăgirea ei, n-avea decît trei paragrafe. Într-o proză dezlînată, Fratele Norman descria puținele date cunoscute de teoreticienii conspirațiilor. Fuseseră comise trei crime în Oxford, în Anglia, în vara lui 1851. Trei femei omorîte și mutilate. Să fi fost vorba despre un Jack Spintecătorul tînăr, cu aproape patru decenii înainte să apară din nou în East London? Să fi fost o conspirație

orchestrată de Parlamentul britanic? Sau să fi existat anumite conotații sataniste?

Simțindu-se deodată obosită, Laura își frecă ochii și bău ultima gură de cafea. Oare cât din toate acestea era adevărat? Dacă ar fi existat o serie de crime în Oxford în 1851, n-ar fi auzit de ele? Privi spre ecran fără să-l vadă cu adevărat, lăsându-și gândurile să i se învâlmășească în minte.

„1851, se gândi ea. Destul de mult timp în urmă. Poate că aceste crime fuseseră uitate. Pe vremea aia exista, oare, poliție? se întrebă ea. Se cunoșteau toate amănuntele crimelor? Existau măcar ziare în Oxford, cu un secol și jumătate în urmă?”

Erau atât de multe întrebări și atât de puține răspunsuri. Ba, mai rău, ori de câte ori credea că a elucidat o mică parte a misterului, apăreau și mai multe necunoscute. Avea numai frânturi de întâmplări, lucruri stranii care nu se potriveau. Într-adevăr, erau frânturi care păreau să provină din întâmplări diferite, și nu găsea decât noi frânturi care păreau să nu aibă nici o legătură cu celelalte. Se gândi să caute și alte site-uri despre conspirații, dar renunță.

Acum era convinsă că asasinul din prezent urma un straniu plan astrologic și că, dacă era să-l creadă pe Fratele Norman, ceva asemănător se întâmplase și în timpul ultimei conjuncții și, probabil, și în timpul penultimei și al celei dinainte. Iar legătura dintre ele era astrologia, ocultul, anumite lucruri ciudate referitoare la alchimie. Experiența acumulată de-a lungul anilor, în care-i urmărise pe detectivii din New York, nu-i era de nici un ajutor. Dar, în timp ce privea fix spre ecranul albastru, fără să se mai gândească la cuvintele Fratelui Norman, Laura știa cu precizie care trebuia să fie următoarea ei mișcare.

După două ore, era în trenul spre Londra, privind pe un geam murdar la câmpurile acoperite de rouă. Nu-l trezise pe Philip, ci îi lăsase un bilet, spunându-i pur și simplu că-și va petrece ziua în Londra, urmînd o pistă și că, dacă are vești de orice fel, s-o sune imediat pe telefonul mobil.

Acum, ideea de a-l vizita pe Charlie Tucker i se părea evidentă. În studenție îi fusese unul dintre cei mai buni prieteni și o vreme păstrasera legătura după terminarea facultății. Era unul dintre oamenii cei mai impresionanți și mai activi pe care-i cunoscuse. Familia sa, provenind din clasa muncitoare din Essex, îi conferea un trecut pitoresc. Tatăl său avea o tarabă într-o piață de fructe din South End, iar mama sa, fostă dansatoare de striptease, murise de cancer la vârsta de treizeci și nouă de ani. Intrase la Oxford cu cele mai mari note din țară din acel an, dar ura aproape tot ceea ce ținea de acel oraș și de universitate. Fusese activist socialist, gata să fie exmatriculat de trei ori și, înainte să împlinească 21 de ani, fusese cercetat de MI6 pentru implicarea într-o grupare de extremă stînga. În anul trei de facultate, pierduse atîta timp cu sabotaje, demonstrații și activități anarhiste sub acoperire, încît era să piardă un examen extrem de important. Cel mai uimitor lucru însă era faptul că reușise să absolve cu Magna cum Laudae Facultatea de Matematică.

Pe Laura n-o interesase cîtuși de puțin politica și probabil că lucrul acesta îi apropiase cel mai mult. Fiind americană, nu era interesată de politica britanică modernă, deși politica secolelor trecute o fascinasă și o ajutase în studiul artei renașcentiste. Îl plăcea pe Charlie pentru energia, istețimea și inteligența lui. El o plăcea, credea ea, pentru că nu-i păsa de viziunile lui, pentru că era ca o foaie goală pe care el putea să scrie orice slogan politic voia.

În timp ce Laura părăsea Oxfordul, Charlie își începea doctoratul în teoria codificării, un subiect, îi spunea el în scrisori, cît se poate de diferit față de fleacurile obișnuite. Părea să fie mulțumit, pînă în momentul în care, aparent fără nici un motiv, renunțase și dispăruse. În ultima scrisoare pe care Charlie i-o trimisese din Oxford îi spusese că pleacă, fără explicații și fără detalii.

Dar, după un an, Laura primise o vedere în apartamentul său din Greenwich. Era de la Charlie și purta o adresă din Londra. Urma să viziteze Statele Unite și o întreba dacă voia să se întâlnească în New York.

Bineînțeles, disprețuise acel oraș, chiar dacă ea putuse să observe în privirea lui o admirație imposibil de stăpînit pentru toată strălucirea aceea de necontestat. Merseră la un restaurant de pe West 34th Street și Laura îl ascultă cum batjocorește deșertăciunea Manhattanului, dar nu-și putuse ascunde față de ea, întru totul, un sentiment pe care Laura îl interpretează ca fiind o conștientizare, adînc ascunsă, a faptului că orașul acela era cu adevărat uimitor.

Charlie avea patruzeci și ceva de ani și recunoștea că se săturase, se săturase de radicalism, se săturase să vadă că eforturile sale au un rezultat atît de neînsemnat, se săturase de viață. Era pe punctul de a renunța, îi spusese. Cu vreo zece ani în urmă începuse să scrie o carte despre cercul matematicienilor din secolul al XIII-lea, care devenise cunoscut sub numele de „Calculatorii din Oxford”: William Heytesbury, Richard Swineshead, John Dumbleton și, cel mai impresionant dintre toți, Thomas Bradwardine. Dar n-o terminase niciodată. În schimb, documentîndu-se, începuse o anchetă care-l condusese la filosoful eretic Roger Bacon și la întreaga lume a ocultismului medieval.

Urmarea, îi povestise el, fusese aceea că, în urmă cu cîțiva ani, își înlocuise aspirațiile politice cu o fascinație pentru stilurile de viață alternative. Pătrunsese adînc în misticism, în ocultism și în ceea ce el numea „bogatul pîntec al intelectualității”. Chiar își deschisese un mic magazin lîngă Muzeul Britanic din Bloomsbury, numit Cerbul Alb, specializat în ezoterism și în literatură alternativă. Se putea spune că își cîștiga existența de pe urma acestui magazin, care-i dădea timpul și resursele pentru continuarea propriilor cercetări.

Laura fusese puțin surprinsă de toate aceste întorsături din viața lui Charlie. Ea nu fusese niciodată interesată cîtuși de puțin de ocultism. Dar, după o vreme, ascultîndu-l cum vorbește, i se părea logic ca, pînă la urmă, Charlie să ajungă absorbit de astfel de idei. Și, indirect, vizita lui Charlie îi dăduse ideea să scrie un thriller despre Thomas Bradwardine și despre un complot pentru uciderea regelui Edward al II-lea. Acum, în timp ce se îndrepta spre Londra,

sperînd să-l găsească pe Charlie stînd liniștit în micul său magazin, avea muștrări de conștiință din cauza faptului că nu luase legătura cu el în cele trei săptămîni petrecute în Anglia și că nici măcar nu-i spusese că o să vină în țară.

Ajungînd la gara Paddington la cîteva minute după 8.30, luă metroul spre Warren Street. Ieșind în traficul aglomerat al dimineții, își dădu seama de faptul că ar fi fost prea devreme pentru Charlie. Ca să-și omoare timpul, se opri pentru o cafea și un croasant la Starbucks, după care se îndreptă spre sud, pe Tottenham Court Road. Se opri la un internet-cafe să-și verifice mesajele de pe e-mail, își cumpără un ziar și mai bău o cană de cafea înainte de a se îndrepta spre est, pe lîngă Centre Point și de-a lungul New Oxford Street. Apoi găsi alea care dădea în Museum Street, unde știa că se află Cerbul Alb. Pe drum, îl sună pe Philip pe mobil, dar nu-i răspunse decît mesageria vocală.

În timp ce cotea spre o alee nu mai lată de patru metri, de unde se vedea Muzeul Britanic, Laura descoperi micuțul magazin a cărui fațadă era plină pînă sus de cărți. Deasupra ușii era o reclamă pictată într-un stil foarte demodat, înfățișînd un superb cerb alb.

De afară, magazinul părea întunecat, liniștit și închis, dar ușa se deschise imediat cum o împinse. Simți mirosul de hîrtie veche și de fum greu de țigară. Un singur bec atîrna din tavanul crăpat; scîndurile goale ale podelei erau tocite și zgîriate. Fiecare centimetru al pereților era acoperit cu rafturi pline cu cărți de toate formele, culorile și mărimile. Era un aspect ponosit, dar ciudat de liniștitor.

În capătul cel mai îndepărtat al încăperii era un birou vechi. Avea picioarele urît cioplite și tăblia era înțesată de hîrtii. Într-o parte stătea un calculator vechi, iar în cealaltă parte era o scrumieră plină ochi. Lîngă birou se afla un coș pentru gunoi, de asemenea plin pînă la refuz cu hîrtii mototolite și alte resturi. În spatele biroului, se vedea ușa deschisă a unei cămări. O lumină slabă, portocalie, venea dinăuntru, iar Laura auzi șuieratul unui ceainic. După cîteva clipe, în pragul ușii apărură un bărbat, care se îndreptă

apoi spre birou. Părea să nu-i fi remarcat prezența. Avea o țigară în gură și în mână ținea o cană mare, murdară. Laura tuși încet.

– Dumnezeule! exclamă Charlie, punînd cana pe birou cu atîta neîndemînare, încît vărsă ceaiul cu lapte peste un teanc de hîrtii de lîngă ea.

Stingîndu-și țigara în scrumieră, ocoli biroul cu brațele întinse în semn de bun-venit.

– Laura, iubito! exclamă el, în timp ce-o strîngea în brațe.

Ea chicoti și-l îmbrățișă.

Charlie o îndepărtă pînă la o lungime de braț, privind-o.

– Ai slăbit, fată, și ai părul prea scurt. Își păstrase accentul de Essex, neschimbat de Oxford, de literatura ezoterică sau de o jumătate de deceniu petrecut în Bloomsbury. Vrei o cană?

– Nu, mulțumesc, Charlie! Am băut atîta cofeină, cît să-mi ajungă pentru un an. Dar, băiete, mă bucur să te văd!

Charlie aduse un scaun vechi și uzat și-l șterse cu mîna. Apoi se îndreptă spre ușă, o încuie pe dinăuntru și întoarse plăcuța pe care scria „Deschis“.

– Nu știi niciodată, cu aglomerația de aici. Începu să rîdă și se așeză pe scaunul din spatele biroului.

Charlie nu fusese niciodată întruchiparea sănătății, ci întotdeauna fusese slab și palid, dar acum arăta de-a dreptul tras la față și mult mai bătrîn decît ar fi trebuit, la cei patruzeci și patru de ani ai lui. Ultima data îl văzuse cu doar un an în urmă, dar de atunci își pierduse din păr, din greutate și chiar și din culoarea din obraji. I se părea că arată foarte rău, ca și cînd ar fi suferit de o boală cronică în stadiul terminal, trase ea concluzia.

– Charlie, îmi pare rău să spun asta, dar arăți îngrozitor.

El ridică din umeri.

– Muncesc din greu, Laura. Cu toate astea, mă simt minunat. Doar că mi-a căzut păru’, zise el, trăgînd de şuvițele castanii, subțiri și unsuroase, care-i atîrnau peste urechi. Oricum, nu-ți face griji pentru mine!

Luă un pachet de țigări de lângă un teanc de hîrtii de pe birou, pescui una și o aprinse cu o brichetă demodată.

- Ce te aduce prin zonă, la urma urmei?

- De fapt, tu...

- Hai, zi-o p-a dreaptă!

- Am început un roman nou, o carte despre Thomas Bradwardine. Îți amintești că am vorbit despre el, în noaptea aia, în New York? După ce-ai plecat am început să ȳes o mică poveste.

- Ai zis că ai început: timpul trecut. Ce s-a întîmplat, te-ai blocat?

Laura privi împrejur, spre miile de cărți care acopereau pereții din tavan și pînă-n podea. Deodată, se simți foarte mărunță.

- Nu, doar că mi-a venit o idee mai bună.

- Continuă!

- Ai văzut știrile despre crimele din Oxford?

- Da, răspunse el, ironic.

- Ei bine, pot să am încredere în tine? Ca într-un vechi prieten?

- Bineînțeles, zise el, părăind surprins și puțin jignit. Știi că eu...

- Mda, e-n regulă. Doar că... Ei bine, polițiștii n-au făcut public tot ceea ce știi. Dar, oricum, ei nu vor să recunoască de fapt ce s-a întîmplat... sau, cel puțin, așa era ultima dată cînd am vorbit cu ei.

- Vorbești în șarade, Laura.

- Chestia e că toate aceste crime urmează un anumit ritual. Nu, mai mult decît atît: asasinul urmărește un orar, un orar astrologic.

Ochii lui Charlie se îngustară. Trase prelung din țigară.

- Zici că asasinul urmărește un orar, ceea ce înseamnă că tu crezi că încă n-a terminat.

- Este exact ceea ce cred. Mă tem că abia a început.

- OK, răspunse Charlie rar, lăsîndu-se pe spate în scaunul lui, continuînd să tragă din țigară. O cercetă atent pe Laura cu privirea prin fumul care se ridica între ei. Vrei să povestești de la început? Trebuie să înțeleg despre ce e vorba.

Laura îi povesti atît de mult cît îndrăzneă. Terminînd, observă alarmată că Charlie devenise și mai palid decît era în mod obișnuit.

- Știi ceva despre toate astea, nu-i așa, Charlie?

Trase pentru o ultimă dată din țigară și scoase încă una din pachet, aprinzând-o cu capătul înroșit al primei.

– De ce spui asta?

– Te cunosc. Îți amintești?

Laura observă ce unghii murdare avea și că arătătorul și mijlociul între care ținea țigara erau portocalii.

– Uite ce e, tot ceea ce-am auzit îs numai zvonuri. Așa funcționează ocultismu' în zilele noastre. Totu-i pe camere de chat de pe internet, dar trebuie să fim discreți. Dacă știi limba, poți să vorbești cum se vorbește, cum se zice.

– Și tu ce ai înțeles, Charlie?

În timp ce trăgea cu sete din țigară, fața îi deveni ca o mască scheletică.

– Se întâmplă ceva mare, ceva mare și foarte nasol.

– Ce vrei să spui?

– Un grup, un grup mic, persoane total necunoscute, mă-nțelegi, joacă niște jocuri periculoase.

– În Oxford?

– În Oxford.

– Ce fel de jocuri?

– Asta, draga mea, nu pot să-ți spun, pen' că nu știu.

– Nu știi....? Nu poți să riști o părere?

– Oamenii-s prea nervoși ca să vorbească despre asta.

– OK, zise ea, fără să-și mai poată ascunde exasperarea. Înțeleg că e ceva delicat, dar las-o baltă cu detaliile, spune-mi în mare ce se întâmplă.

Charlie trase din nou din țigară, umplînd aerul din încăpere cu și mai mult fum cenușiu. În cele din urmă, zise:

– Umblă vorba că-s amestecate mîini tare bătrîne. Nu știu ce faci, ca să fiu sincer, nici nu vreau să știu. Dar am auzit – și făcu o pauză de zece secunde – am auzit că există un manuscris.

– Un manuscris?

Charlie stinse țigara, luă o gură de ceai și apoi luă bricheta. O aprinse, apoi închise capacul. Laura încercă să-l ignore, dar după

ECHINOX

ce el repetă aceste mișcări de patru ori, se repezi deodată și-i smulse bricheta din mână.

– Charlie... Ce scris?

– Laura, păpușă, ți-aș spune dac-aș ști, dar vezi tu, asta-i tot. Știi tot ceea ce știu și eu. Oricine-ar fi în spatele chestiei ăsteia e cineva barosan, dar nu doar barosan în comunitate. E cineva foarte puternic.

Capitolul 19

După ce pleacă de la Cerbul Alb, Laura îl sună din nou pe Philip, dar din nou îi răspunde mesageria vocală. Frustrată, închise telefonul cu o mișcare bruscă. O parte din ea era aproape gata să creadă că Monroe avea dreptate pînă la urmă și că toată povestea asta legată de astrologie nu era altceva decît o prostie.

După cinci minute, îi sună telefonul. Era Philip.

– N-am vești, îi zise el, imediat. Am două apeluri ratate de la tine. Scuze, mi s-a descărcat bateria. Cînd te întorci?

Laura se uită la ceas.

– Dacă tot sînt aici, o să profit și o să-mi petrec ziua în Londra. Cred că o să iau un tren pe la cinci. E vreo șansă să vii să mă iei?

– Nici o problemă. Sună-mă de la Paddington.

Luă trenul de la 17.29, ceea ce se dovedi o alegere proastă, fiindcă era plin cu navetiști. Din fericire, ajunsese la gara Paddington mai devreme și găsise loc. Chiar și-așa, stătu înghesuită aproape tot drumul și majoritatea pasagerilor cobora la Oxford. Ajungînd în gară, îi lăsa pe toți să treacă pe lîngă ea și coborî printre ultimii din vagon. Trecînd de barieră, arătă biletul controlorului și-l văzu pe Philip așteptînd-o la ieșirea spre stradă.

– S-a întîmplat ceva, nu-i așa? întrebă ea, înfundîndu-și mîinile în buzunare.

Privi în jos, spre picioare, apoi trase adînc aer în piept înainte să-i întîlnească ochii. Philip o cuprinse pe după umeri și porniră

spre mașina lui, parcată la câțiva metri distanță. Respirația lor se vedea ca un abur alb în aerul rece. Era o seară senină, cu stele, iar temperatura scăzuse dintr-odată.

Se cuibări pe bancheta micuțului și bătrînului MGB, iar Philip fixă firavul radiator pe maximum de căldură.

– Ei, spune-mi! ceru ea, în cele din urmă, oftînd. Și nu ocoli detaliile morbide.

Philip porni motorul și băgă mașina în viteză. Ieșind cu spatele din parcare, se alăturară coloanei de autoturisme de pe Botley Road.

– Te-aș fi sunat, începu el. Dar am fost anunțat abia acum o oră, cînd tu erai în tren, și m-am gîndit c-ar fi mai bine dac-aș...

– Bine, Philip, nu-i nimic, zise ea, zîmbind slab. Nu sînt supărată pe tine. Sînt doar... al dracului de supărată, punct. Ei, și ce s-a întîmplat?

– După cum spun medicii legiști, crima a avut loc aseară, între opt și zece. De data asta a fost un cuplu; în rest, exact același mod de operare.

– Un cuplu?

– Doi tineri îndrăgostiți. Prinși „în flagrant“.

– Și, nu-mi spune... fetei i-au fost scoși rinichii?

– Da, zise el, privind-o puțin surprins.

– Am citit un pic în tren, *Astrologie antică*, de Evaline Tarintara. Prostii, bineînțeles, dar are și unele indicii folositoare, dacă vrei să urmărești gîndurile cuiva care crede în așa ceva. Venus, planeta care a intrat în semnul Berbecului aseară, e legată de rinichi. Îmi imaginez că asasinul a mai lăsat o monedă, din cupru de data asta?

Philip încuviință.

– Ai avut dreptate. Și, cum se potrivesc planetele, datele și metalele?

– Din cîte a aflat Tom, se pare că mai sînt două planete care vor intra în conjuncție, Marte și Jupiter, și încă două crime plănuite. După cartea doamnei Tarintara, Marte e legată de fier și de vezica biliară, iar Jupiter e asociat cu bronzul și cu ficatul.

Philip făcu un semn de aprobare din cap, dar nu zise nimic.

– Prin urmare, această ultimă crimă? Întrebă Laura, pe un ton firesc.

– Studenți amândoi, stăteau într-o casă din East Oxford. Făceau sex atunci când i-a surprins criminalul. Ambele victime aveau gâturile tăiate. Băiatul... Se opri pentru o clipă. Simon... Simon Welding, a rămas neatins după ce a murit. Fata, Samantha Thurow, o frumoasă...

În timp ce intrau pe șoseaua principală, Laura îi observă încordarea din mușchii maxilarelor.

– Rinichii i-au fost scoși cu precizie de chirurg. În urma analizelor de laborator la locul crimei, nu s-a găsit nici o amprentă și nici un fragment de ADN al criminalului... exact ca la primele două crime. Izbi deodată volanul cu palma desfăcută, făcînd-o pe Laura să tresară.

Laura privi pe fereastra din dreptul ei, urmărind cum clădirile treceau în fugă pe lângă ei. Înaintea lor, se aprinse lumina roșie a semaforului, iar Philip încetini și opri.

– Cadavrele n-au fost descoperite pînă-n seara asta, ceva mai devreme. Cei doi mai locuiau cu cineva. Ceilalți doi studenți au venit cu prietenii lor cam pe la miezul nopții. S-au dus direct la culcare și azi-dimineață au plecat la facultate. Abia după ce s-au întors de la cursuri, cineva a observat urme de pași pline de sînge pe covor, ducînd spre camera celor doi. Nu mai știau nimic despre Simon și Samantha și, pe la cinci fără un sfert, au spart ușa dormitorului. Poliția a ajuns acolo imediat după cinci și pe mine m-au sunat la cinci și jumătate.

– Tinerii au zis când i-au văzut ultima dată pe cei doi?

– Au plecat pe la șapte.

– Asta nu ne ajută să stabilim exact momentul crimei, dar sigur Monroe mă crede acum, nu?

– Cred că da, zise Philip. Vrea să mergem să vorbim cu el... la el acasă.

Apartamentul cu un singur dormitor al lui Monroe se afla într-o casă mare din North Oxford. Era exact opusul biroului său

mic și neîngrijit de la secție. Mobilat cu gust și decorat cu stil, îi dezvăluia o latură complet diferită a personalității.

Sufrageria avea un tavan înalt, șemineu și bușteni adevărați arzând. Deasupra șemineului era o imensă pictură abstractă modernă. Pereții erau de un verde pal și două canapele din velur crem făceau camera să pară mai primitoare. Lumina era slabă și, din două boxe care păreau să fi fost destul de scumpe, se auzeau acordurile suave ale unui album de Brian Eno.

– Stați jos! zise el, arătând spre una dintre canapele. Știu că dumneavoastră credeți că vă datorez scuze, doamnă Niven, încep eu. Dar eu nu cred că este așa. Oricum, vreau să vă mulțumesc pentru informațiile pe care ni le-ați dat.

– Vreți să-mi mulțumiți? Doar atât?

– Păi, ce...?

– Mi se pare că n-aveați nici o pistă în cazul ăsta, domnule inspector-șef. Poate că tot ceea ce v-am spus eu și Philip nu v-a condus la criminal... încă, dar merităm mai mult decât un simplu „mulțumesc“.

Acum, era rîndul lui Monroe să fie nedumerit.

– Îmi pare rău, dar nu prea...

– Nu prea înțelegeți? Păi, mai întâi, nu-mi mai spuneți doamnă Niven! Numele meu este Laura, și, în al doilea rînd, cred că mi-am cîștigat locul în ancheta asta.

Monroe se holbă la ea, cu ochii negri strălucind și mai intens ca de obicei.

– De ce-aș face asta? întrebă el.

– Cred că Laura vrea să spună, cu farmecu-i caracteristic, interveni Philip, că ne poate ajuta. Și, ca fapt divers, trebuie să spun că sînt de acord cu ea.

– Și mai am cîteva informații care vă pot fi de ajutor, continuă Laura, cu răceală.

– Ce fel de informații? întrebă Monroe, fără să-și ascundă iritarea crescîndă.

– De ce v-aș spune? replică Laura.

– Deoarece, doamnă Niven, dacă nu-mi spuneți, pot să vă arestez pentru tăinuire de informații care ar putea ajuta în anchetarea unor crime, de-aia.

– Pentru numele lui Dumnezeu! se răsti Philip. E ridicol. Vă comportați amîndoi ca niște copii.

Monroe se ridică încet.

– Îmi cer scuze! zise el. Sînt foarte nepoliticos. Doriți ceva de băut?

Laura scutură din cap.

– Nu, mulțumesc, răspunse Philip.

Monroe se îndreaptă spre un dulap din lemn de nuc, scoase o sticlă de scotch și un pahar din cristal și turnă puțin.

– Am toată încrederea în oamenii mei, zise el, și în metodele mele. Acum, vreau să-mi aduceți la cunoștință aceste noi informații și tot ceea ce ați descoperit legat de caz. Și o să fiu bucuros să uit că m-ați amenințat cu ascunderea informațiilor.

Laura respiră adînc și-l privi în ochi.

– Bine, domnule inspector-șef. Sînt nevoită să colaborez, dar în același timp, nu puteți să mă împiedicați să desfășor propria anchetă legată de crimele acestea.

– Aveți dreptate, nu pot. Dar în același timp, pot să vă arestez dacă refuzați să comunicați informații importante sau dacă îngreunați în vreun fel treaba echipei mele.

– Bineînțeles că puteți, dar asta nu se va întîmpla.

– Și spuneți că prietenul acesta al dumneavoastră pretinde că nu știe nimic despre conținutul manuscrisului? zise Monroe, în clipa în care Laura termină de povestit.

– Se pare că nu.

– Și asta e tot ceea ce știți?

– Da.

Pentru o clipă fugitivă, Laura observă o umbră de suspiciune străbătînd chipul lui Monroe, dar apoi aceasta dispăru.

– Vă mulțumesc pentru informații, zise el, golindu-și paharul. Dacă sînteți amabili să mă scuzați, am o grămadă de rapoarte de întocmit.

Philip o apucă pe Laura de braț și clătină aproape imperceptibil din cap, făcându-i semn să nu protesteze. Era timpul să plece.

Philip urcă în mașină și descuie pe dinăuntru ușa din dreapta. Laura se aplecă și urcă la rîndul ei. Philip introduse cheile în contact, dar nu porni motorul.

– Nu i-ai zis tot lui Monroe, nu-i așa? o întrebă el.

Ea rînji și-și ridică sprîncenele.

– Mă cunoști prea bine, dragul meu.

– Ce mai e?

Îi povesti despre teoriile conspirațiilor și despre crimele din 1851.

– Bine că n-ai pomenit nimic din toate astea. O să creadă că ai înnebunit pînă la urmă.

– Da, probabil că ai dreptate.

– Și ce ai de gînd să faci acum, Holmes?

– Ce vrei să spui?

– După ce te-a pus Monroe la punct?

– O, la asta te referi? replică Laura, pe un ton sfidător. Asta numești tu că m-a pus la punct? Oamenii ca Monroe mă determină să fiu și mai hotărîtă.

John Monroe privi pe fereastra sufrageriei sale mașina lui Philip ieșind de pe aleea casei, apoi își umplu din nou paharul și se așeză pe una dintre canapele.

Ăsta-i fusese norocul, se gîndi el, să dea peste americanca asta insistentă, care să dezgroape o ladă întreagă de amintiri dureroase. Dar oricum, trebuia să recunoască, descoperirile ei erau fascinante. Doar că erau niște subiecte pe care și le scosese din minte.

Cîți ani trecuseră de la acel incident? Încercă să-și amintească. Trebuie să fi fost în 1989. Era ofițer de abia doi ani, în vremea aceea. Da, se întîmplase la sfîrșitul lui 1989, anul în care se căsătorise cu Janey. Cecilia Moore era femeia care aproape îi distrusese cariera înainte să înceapă așa cum se cuvine. Era clarvăzătoare sau cel puțin așa pretindeau ea și adepții ei. Fusese chemată să ajute la găsirea unei fete de opt ani, Caroline Marsden, care dispăruse de trei

săptămîni. Era tînăr, naiv și optimist și-i cam plăcea de Cecilia. Avusese prea multă încredere în ea și în puterile ei și irosise mult din timpul și resursele poliției, după ce-i convinsese pe superiorii săi că o asemenea clarvăzătoare îi putea conduce la fetița dispărută.

Cecilia făcuse un mare spectacol din „depistarea“ lui Caroline Marsden, folosind ceea ce numea „viziune din trecut“, oferind indicii poliției despre locul în care ar fi urmat să fie găsită.

Monroe era conștient acum că i se dăduse prea multă libertate, dar asta tot nu era o scuză. Crezînd în descrierile făcute de Cecilia Moore în privința locului în care era ținută Caroline, închisă într-un subsol din Ealing, pătrunsese cu forța, ca să descopere că acolo nu locuia decît un cuplu de pensionari din Bangalore. Caroline fusese găsită după două săptămîni într-o groapă de gunoi din Hammersmith Flyover sau, cel puțin, suficient din ea, încît legiștii să facă o identificare pozitivă.

Fusese promovat abia după cinci ani, cu o întîrziere dureroasă, iar el nu reușise să supraviețuiască decît prin încăpăținare și hotărîre. Eforturile lui duseseră la distrugerea relației cu Janey. S-au despărțit în 1993, fără să aibă copii și după doar patru ani de căsnicie.

Sorbi din Famous Grouse și contemplă focul. Putea să se lase atras din nou de ocultism? Aproape toți detectivii și polițiștii, care atunci rîdeau de el pe ascuns, fie se pensionaseră, fie lucrau în alte orașe. Unul sau doi dintre cei care-și aminteau de Cecilia Moore n-ar fi îndrăznit să zică nimic, de data asta. Dar nu asta era problema, era vorba despre un principiu. Știa că nu era nevoie ca și el să creadă în prostia asta cu astrologia, pentru ca ea să fie adevărata motivație a criminalului, și, de asemenea, știa că Laura Niven și Philip Bainbridge nu erau nebuni. De fapt, trebuia să recunoască, erau amîndoi oameni inteligenți și binevoitori, pe care i-ar fi plăcut dacă i-ar fi cunoscut în alte împrejurări.

Și, bineînțeles, mai era un aspect, ceva despre care nu vorbise nici cu echipa lui. Știa totul despre trecutul poliției din oraș, fusese una dintre pasiunile lui din adolescență. Aceste crime se asemănau uimitor de mult cu un caz de mult uitat, uciderea a trei tinere și a

ECHINOX

unui student al Universității din Oxford, cu mai mult de o sută cincizeci de ani în urmă, în 1851.

Lăsa paharul jos și se îndreptă spre noul său Mac¹, pe care și-l cumpărase cu doar o săptămână în urmă. Împinse puțin mouse-ul și calculatorul ieși din stand-by. Deschizând un motor de căutare, se opri timp de câteva secunde, încercând să-și amintească întâlnirea cu Laura și Philip de la secție, din noaptea precedentă. Cum spusese Laura că se numește acel site? Amintindu-și, tastă cu două degete almanac.com.

¹ Computer de tip MacIntosh, Mac fiind prescurtarea uzuală (n.tr.)

Capitolul 20

Stăteau într-o încăpere alăturată Camerei Interioare. Era mică, un mic spațiu de aer încastrat în piatră, la vreo optsprezece metri dedesubtul Bibliotecii Bodleian. Pereții erau netezi, iar podeaua era lustruită și avea un covor Khotan¹ mare în centru. Pe acesta se afla o masă din lemn de mahon, acoperită cu o cuvertură din mătase, care se revărsa peste margini. Încăperea era luminată de două duzini de lumânări dintr-un candelabru metalic, suspendat de mijlocul tavanului curbat. Doi bărbați stăteau unul în fața celuilalt.

– Sînt foarte dezamăgit de tine, zise Maestrul, cu un glas lipsit de emoție.

Acolitul, îmbrăcat într-un costum Armani crem, din in, cu o cămașă albă cu guler larg și o cravată Louis Vuitton din mătase, cu dungi verzi și roșii, strînsă într-un nod Windsor, aproape de mărul lui Adam, stătea pe un scaun identic. Privea fix dincolo de masa care-l despărțea de Maestru, simțind cum i se scurge sîngele din obraji.

– Eram pe cale să vă explic.

– Mă bucur.

– Am fost întrerupt acolo, în casă. Era cineva înăuntru.

Maestrul ridică o sprînceană.

– N-a fost o acțiune ușoară, Maestre. Nu voiam să fac vreo greșală și eram presat de timp.

¹ Oraș din vestul Chinei, unul dintre cele mai importante puncte de pe Drumul Mătăsii (n.tr.)

– Ai fost bine instruit, nu?
– Am auzit un zgomot de la parter. Am crezut că părinții fetei s-au întors mai devreme. M-am înșelat, în mod evident.

– Da, așa e.

– Nu terminasem extracția. Am dus corpul în grădină, dar nu era un loc potrivit. Apoi am văzut dana de acostare a bărcii familiei. Mi s-a părut potrivit.

– Atunci, de ce-ai mutat barca de-a lungul malului?

Acolitul respiră adânc.

– Am așezat-o pe femeie în barcă. Îi scosesem creierul, în clipa în care legătura s-a slăbit și barca a început să se miște din locul în care fusese amarată. Am încercat s-o opresc, dar mi-am dat seama de faptul că, dacă m-aș fi târât de-a lungul malului sau aș fi căzut în apă, aș fi deranjat prea mult locul. Nu puteam să fac altceva decât s-o las să plutească. Se poate să se fi împotmolit de mal, la mică depărtare de casă.

Acolitul își lăsa privirea în jos, examinându-și unghiile cu o manichiură perfectă.

Maestrul îi cercetă chipul frumos. Se gândi cât de tânăr părea, în comparație cu vârsta reală. Avusese noroc cu astfel de gene: avea pomeții ridicați, buze bine conturate și niște ochi atât de albaștri, încât părea că poartă lentile de contact.

– N-ai aflat, nu-i așa?

– Ce să aflu, Maestre?

– Greșeala ta s-ar putea să aibă consecințe grave. Medicii legiști din Thames Valley au găsit probe în apropierea casei de pe malul râului.

– E imposibil. Am...

– Au o amprentă parțială, urme de piele și de plastic.

Acolitul scutură din cap. Ochii îi ardeau de indignare.

– Ți-ai verificat costumul înainte de a-l arunca?

Acolitul închise ochii și lăsa să-i scape un ușor oftat.

– Ei bine?

– Nu.

– Nu e imposibil, atunci.

Capitolul 21

Casa lui James Lightman era una dintre cele mai frumoase din Oxford. Provenea dintr-o familie oarecum obișnuită: tatăl său, de profesie avocat, și mama sa, profesoară, aveau o bogată bază intelectuală, dar nu fuseseră niciodată înstăriți, iar soția sa decedată, Susanna Gatting, era singurul copil al unuia dintre cei mai puternici și importanți oameni din Anglia, Lordul Gatting. Fost într-o vreme cancelar al Trezoreriei, Neville Gatting putea să-și urmărească rădăcinile arborelui genealogic, la fel ca și ale mării sale averi, până în epoca regelui George I.

Socrul lui Lightman se dusese cu aproape douăzeci de ani în urmă, iar mama Susannei murise de cancer cu doi ani înainte ca fiica ei să fie omorâtă și, ca urmare, Lightman moștenise miliardele familiei Gatting. Casa cu patru etaje în stil georgian din North Oxford îi servea ca reședință de oraș, iar moșia Gatting din Brill, situată la granița dintre comitatele Oxford și Buckingham, era administrată de doisprezece angajați.

– Trei vizite într-o singură săptămână, Laura? O să înceapă lumea să vorbească, zise Lightman.

Laura rîse și se apropie de el, sărutîndu-l ușor pe obraz.

– Mă tem că vin doar cu treburi, James.

– Ce dezamăgire... În orice caz, vino în birou, fată dragă!

Laura se așeză pe unul din cele două fotolii vechi din piele lîngă șemineul în care ardea un foc plăcut. Avu neplăcuta surpriză să fie

întîmpinată de Malcolm Bridges, asistentul pe care-l cunoscuse la bibliotecă, în urmă cu cîteva zile. Acesta o invită într-un mod destul de politicos să intre, dar părea că venirea ei nu-i făcuse prea multă plăcere. Apoi, James ieși din camera lui, plin de zîmbete și de glume. Bridges îi luă haina și se duse repede în bucătărie, să facă ceai.

– Credeam că asistentul tău lucrează doar la bibliotecă, zise Laura.

– Nu-ți place de el, nu-i așa, Laura?

– N-am spus asta. Doar că m-a surprins să-l văd aici.

– Nu-i nimic rău în asta, draga mea. Mă ajută pe-aici, ca să cîștige niște bani în plus. Malcolm și-a luat doctoratul și este asistent de cercetare la Catedra de psihologie; are o prietenă și dorința de a ajuta, se pare.

Împinse buștenii cu un vătrai vechi, sculptat, înainte de a se așeza pe celălalt fotoliu, la mică distanță de Laura.

– În orice caz, vreau să te cert pentru ceva.

– Da?

– N-ai fost întru totul sinceră cu mine zilele trecute, nu-i așa?

– La ce te referi?

– La intriga romanului tău.

– Da, îmi pare rău! zise Laura. Însă nu te-am mințit. Vreau să scriu un roman, dar crimele acestea recente m-au inspirat. Ar fi trebuit să fiu sinceră cu tine. Știam că aveai să afli, mai devreme sau mai târziu.

– Să fiu sincer, nu prea dau multă atenție știrilor. Am aflat pentru că Malcolm a amintit de ele în dimineața asta.

– Asta-i bine, deoarece am din nou nevoie de ajutorul tău.

– Ha! rîse el. Ți-am admirat întotdeauna îndrăzneala.

– M-am gîndit că, dacă bibliotecarul-șef de la Bodleian și o autoritate de renume mondial în literatura antică nu mă poate ajuta, cine altcineva ar fi putut?

– Întotdeauna spui ceea ce trebuie, Laura. Îndrăzneală și farmec, o combinație mortală. Așadar, despre ce e vorba?

– În roman vreau să construiesc o parte a intrigii în jurul unui document misterios, un manuscris antic, poate un text grecesc sau latin, care are de-a face cu aceste crime.

– Și te bazezi pe ceva real?

Tăcu pentru o clipă, privind flăcările din jurul buștenilor.

– Ei bine, asta e ceea ce voiam de fapt să te întreb. Se poate ca așa ceva să se întâmple?

Lightman se pregătea să răspundă, când Malcolm Bridges apărură cu o tavă și veni spre șemineu.

– Sper că vă convine ceaiul, îi zise el Laurei.

– E perfect, răspunse ea, iar Bridges puse tava pe masă.

Turnă ceai și lapte în două cești, pe una întinzându-i-o Laurei.

– Zahăr?

– Nu, mulțumesc.

Bridges voia să plece, când Lightman zise:

– Malcolm, se poate ca un manuscris antic să ajungă în lumea modernă? Care ar fi probabilitatea?

Laura se întoarse spre Lightman cu surprindere și iritare, dar acesta nu privea spre ea. Își dădu seama imediat de faptul că bătrînul său mentor făcuse acest lucru doar ca s-o enerveze și nu zise nimic.

– Manuscris? Ce fel de manuscris? zise Bridges, părînd puțin speriat de întrebare.

– Nu știu. Un zîmbet scurt, sarcastic, îi apărură pe buze. Laura urma să-mi explice. Stai jos, dragă băiete!

Bridges se așeză lîngă birou.

– Laura scrie un nou roman și vrea să folosească ideea unui document sau text antic, care să fie descoperit în secolul al XXI-lea. Lightman se întoarse spre Laura. Te-ai gîndit la ce tip de manuscris antic ar urma să fie găsit?

– Păi, speram să te gîndești tu, James. Dar dacă...

– Au existat niște descoperiri uimitoare în ultimele decenii, zise Lightman. Bineînțeles, cea mai cunoscută este descoperirea Manuscriselor de la Marea Moartă, de acum cincizeci de ani, din Wadi-Qumran. Prin urmare, se mai întîmplă. Cu toate astea, n-am auzit să se fi găsit ceva nou de mult timp. Dar tu, Malcolm?

- Nimic recent, răspunse Bridges. Sigur, a fost materialul lui Elias Ashmole, găsit la Colegiul Keble, dar asta s-a întâmplat aproape acum treizeci de ani.

- Și nu uita de *Codexul Madrid*, caietele lui Leonardo. Au fost găsite în câteva cutii aruncate dintr-o bibliotecă din Spania, în anii 1960. O, și manuscrisul descoperit de Wainwright, atribuit lui Herodot, dar a fost găsit, când? În 1954, 1955?

- OK, zise Laura, distrată. Așadar, cel puțin nu e o fantezie prostească.

- Nu, nu, în nici un caz, răspunse Lightman. Doar că, ei bine, se întâmplă foarte rar, din păcate. Luă o gură de ceai și se pregătea să mai spună ceva, când se auzi soneria.

- Trebuie să fie profesorul Turner, zise Bridges. Aveți întâlnire cu el la 9.45.

- Ei, drace! exclamă Lightman. Am uitat cu totul de el. Uite ce e, îmi pare rău, Laura, trebuie să vorbesc cu Turner, l-am amînat deja de două ori. Vrea să discutăm despre o nouă aripă a bibliotecii, ceva foarte plictisitor, dar extrem de folositor.

Deși sperase să afle mai multe, Laura își ascunse dezamăgirea.

- Nu-i nici o problemă, James, zise ea. Sînt mai liniștită.

Se îndreptară împreună spre ușa biroului.

- Mai am o întrebare scurtă. Îmi mai acorzi o secundă?

Lightman făcu un semn de aprobare din cap.

- Ai auzit de vreun criminal în serie în Oxford, în 1851?

Lightman ezită o clipă, apoi zise:

- Să știi că-mi amintesc să fi auzit de ceva semănător. Era în anul Marii Expoziții. Două tinere. Dar asta nu prea înseamnă că era vorba despre un criminal în serie, nu-i așa? Îmi pare rău, Laura. Vai de mine, nu te-am ajutat prea mult azi, nu-i așa?

Capitolul 22

După ce-l sună pe Philip de două ori fără rezultat, Laura își aminti că-i zisese că se duce la Londra să discute un posibil contract legat de o serie de fotografii pentru o carte despre Tasmania și că urma să rămână acolo peste noapte.

Întorcându-se în Woodstock, caută prin biblioteca lui Philip ceva legat de crimele din 1851, dar nu găsi nimic. O căutare pe internet se dovedi la fel de ineficientă. Petrecu acea seară împreună cu Jo, privind la televizor pe canapea și mîncînd ciocolată.

A doua zi, de dimineață, se întorcea de la o plimbare lungă prin pădurea din apropierea casei, cînd văzu o mașină intrînd pe strada lui Philip. Închiriase o mașină cu o seară înainte și era surprinsă văzînd că o primea la ora stabilită. După jumătate de oră, era pe drum spre Oxford, sunîndu-l pe Philip pe mobil.

- Unde ești? îl întrebă ea, nerăbdătoare.
- Sînt pe Autostrada 40, vin spre Oxford, de ce?
- Trebuie să te văd cît mai repede posibil.
- Păi, trebuie să las vreo două CD-uri la secție, deja am întîrziat. Voiam să vin direct acasă, dar vrei să ne vedem la o cafea?
- Mi-ar plăcea. Unde?
- Ce zici de cafeneaua Isabella, pe Ship Street, lîngă Cornmarket?
- În regulă. Cît de repede ajungi?
- Păi, într-o jumătate de oră... Nu, în patruzeci și cinci de minute.

Laura își privi ceasul. Era aproape nouă fără un sfert.

- OK, ne vedem la nouă și jumătate, zise ea, închizînd telefonul.

Cafeneaua Isabella era micuță și deloc pretențioasă, situată pe una dintre străzile mai liniștite, care dădea în Cornmarket Street, intens circulată de pietoni și aflată în centrul Oxfordului. Avea vreo zece mese și decorul era șters, dar Philip o plăcea pe proprietară, Isabella Frascante, o văduvă italiancă de vîrstă mijlocie, întotdeauna amabilă și primitoare, care făcea, credea el, cel mai bun espresso din Anglia.

Laura ajunsese de zece minute și-l văzu pe Philip trecînd pe lîngă fereastră și intrînd. Erau numai ei în cafenea și, în timp ce Philip se așeza, proprietara îl văzu și-i zîmbi.

- Ca de obicei, te rog, Isabella! zise el, lăsîndu-se pe spătarul scaunului.

- Cum a fost? îl întrebă Laura.

- Ce să fie?

- Ai primit slujba?

- A, poate. Sper că da. O să-mi răspundă prin e-mail, în după-amiaza asta. Așadar, ce-ai mai aflat?

- Am fost la James Lightman, dar, din păcate, nu mi-a fost de prea mare ajutor. Cred că trebuie să aflăm mai multe despre crimele din 1851. Dar unde putem să căutăm informații despre niște crime care au avut loc în orașul ăsta, cu mai mult de o sută cincizeci de ani în urmă? În ziarele de atunci?

- Cred că da, răspunse Philip. Isabella aduse cafeaua, iar Philip luă o gură. A naibii de bună! Trebuie s-o conving să-mi dezvăluie secretul într-o zi, șopti el, în timp ce Isabella se îndepărta.

- Ha! Secretul e că ea e din Italia, Philip. Un britanic palid și fără nici un talent culinar ca tine n-o să se ridice la nivelul ei!

Philip rîse la auzul insultei. Luînd încă o gură, plescăi din buze.

- Așadar, zise Laura. Ziare?

- Nu sînt sigur că existau ziare în Oxford, în 1851.

- Trebuie să fi fost, Philip. Orașul a fost ridicat pe munți de hîrtie.

- Da, cărți, Laura, cărți. Ziarele ar fi fost considerate vulgare.

- Poate de universitate, dar aici mai trăiau și alți oameni pe vremea aia, ca și acum, zise ea, dîndu-și ochii peste cap.

- Bine, răspunse Philip. Putem să aflăm de la bibliotecă. La secțiunea despre istoria locală. Dacă s-a scris ceva despre crime, trebuie să fie înregistrat acolo, probabil pe microfilm.

- Super, hai să mergem! zise ea, ridicîndu-se și ignorînd protestele lui Philip. Fir-ar să fie! Ia-o la pachet! Nu poate să fie atît de specială. Și șterge-te la gură, pentru numele lui Dumnezeu!

În anul 1851, în Oxford existau trei ziare: *Jackson's Oxford Journal*, cel mai popular și mai vechi, fiind publicat încă din 1753. Celelalte două, *Oxford University Herald* și *Oxford Chronicle and Berks and Bucks Gazette*, erau mai noi, în comparație cu primul.

- Se pare că te-ai înșelat, Philip; nu unul, ci trei ziare vulgare, observă Laura.

- Îmi recunosc greșeala.

- Cum putem să căutăm în arhive?

- Căutăm în catalogul bibliotecii, răspunse Philip, în timp ce-și muta mouse-ul spre colecția de fișiere. Biblioteca are toate datele arhivate după decenii. Trebuie să căutăm după ziare.

Deschizînd mai multe fișiere, ajunseră la cel referitor la anii 1850-1860. Apoi, pe ecran apăru catalogul ziarelor.

- Acum, trebuie să căutăm în funcție de cuvintele cheie. N-ai nici un nume, nu-i așa?

Laura clătină din cap.

- O să fie mai greu, dar putem să încercăm să scriem „crime“, să vedem ce se întîmplă.

Apărură 1 819 de înregistrări. Laura gemu.

- Nu mai fi atît de nerăbdătoare! Restrînge-ți criteriul de căutare, zise Philip.

- Încearcă și tu „criminal în serie“!

– Expresia asta nu exista pe-atunci.

Laura încercă să-și amintească de ceea ce citise cu două dimineți în urmă.

– Pe un site am găsit informații despre trei femei omorâte și mutilate în vara lui 1851.

– OK, atunci să restrângem căutarea la „tînără“.

Philip apăsă „enter“ și apăru un nou ecran.

– 342 de înregistrări conținând cuvintele „crimă“ și „tînără“. Mai bine, dar nu suficient.

– Bine, să mai restrângem căutarea odată cu „mutilare“, asta sigur trebuie să le reducă numărul, sugeră Laura, trăgîndu-și scaunul mai aproape de monitor.

Philip tastă cuvintele și lista se schimbă. De data aceasta, apărură 17 înregistrări conținând cuvintele „crimă“, „tînără“ și „mutilare“.

– Așa mai merge, zise Laura.

Înregistrările erau pe microfilm. Philip notă numerele din catalog și se așezară la rîndul din fața bibliotecarei extrem de ocupate de la biroul principal. Avură nevoie de douăzeci de minute pînă să găsească filmele, să învețe să folosească aparatul și să introducă prima rolă de microfilm.

Prima înregistrare era din *Jackson's Oxford Journal*, din data de 16 iunie 1851. Oferea puține amănunte.

A doua era din *Oxford Chronicle*, din 18 iunie. Prezenta aceeași întâmplare, dar puțin mai pe larg. În acest articol, scria că femeia fusese găsită „fără haine“ într-un hambar din Headington și murise din cauza unor răni provocate de un cuțit, corpul său fiind „oribil mutilat“.

Următoarele trei erau articole ale celor trei ziare, toate din aceeași zi, 24 iunie. Fusese comisă o a doua crimă, iar criminalul avusese un mod puțin diferit de operare. Doi tineri fuseseră descoperiți morți pe un cîmp, la nord de oraș. Erau dezbrăcați și corpul femeii fusese „desfigurat cu cruzime“, potrivit *Oxford University Herald*.

Înainte să aibă loc cea de-a treia crimă, pe 9 iulie, aceasta devenise cea mai mare știre din Oxford din ultimii ani. Articolele erau

mai complexe și detașarea elegantă înăscută a jurnaliștilor devenise ceea ce, pentru vremea aceea, era considerată o agitație indecentă. Într-un editorial din *Oxford Chronicle*, din 10 iulie, era scris:

Cu cea mai recentă știre, cea de ieri, despre o nouă crimă îngrozitoare, de data aceasta fiind vorba despre o tânără descoperită în apropiere de Forest Hill, pe drumul spre Londra, considerabila temere cum că forțele de poliție se confruntă cu dificultăți fără precedent în elucidarea misterelor din spatele acestor crime care ne-au invadat orașul și împrejurimile, începând cu moartea unei tinere în data de 16 iunie, este din ce în ce mai mare. Lăudând aptitudinile și devotamentul polițiștilor care conduc investigațiile, credem că este de datoria noastră să subliniem temerile locuitorilor din Oxford. Poliția a luat în considerație faptul că toate victimele sînt tinere, cea mai în vîrstă avînd doar douăzeci și unu de ani; și, într-unul dintre cazuri, caracterul obscen implică un cuplu neînsoțit, întîlnindu-se în mod necinstit. Se știe, de asemenea, că, în cazul celui de-al doilea incident, tînărul era student, corpul lui fiind neatins după ce și-a pierdut viața, dar că, din nefericire, tînerele au fost omorîte cu un cuțit, înainte de a fi mutilate într-un mod îngrozitor.

Am aflat din anumite surse, pe care avem datoria și obligația de a nu le face publice, că la locul ultimei atrocități a fost descoperit un suspect și interogat în consecință. Așadar, există speranțe și ne rugăm cu toții ca aceste ultime descoperiri să ajute poliția să ajungă mai repede la un rezultat în această serie de crime oribile, înlăturînd această frică fără măsură a tuturor celor care locuiesc între zidurile orașului. În acest caz, *Oxford Chronicle* și sînt sigur că și majoritatea cititorilor noștri îi vor ajuta pe membrii forțelor polițienești cu un sincer entuziasm.

– Tipic pentru un ziar de scandal, comentă Philip, după ce terminară de citit articolul.

Timp de o oră, citiră toate articolele găsite în catalog.

Nici unul dintre ziare nu oferea amănunte, fie din teama de a nu-și jigni cititorii, fie din cauza faptului că poliția nu oferea niciodată detalii. Articolele erau pline de expresii ca „oribilă

mutilare“, „desfigurare diavolească“ și „abuz de cruzime“. Dar Laura și Philip erau cel mai mult interesați de suspectul arestat la locul crimei din Forest Hill.

Nathaniel Milliner era ceea ce jurnaliștii „incorecți din punct de vedere politic“ din acea vreme numeau un „idiot“. Avea cincisprezece ani, dar vorbea cu dificultate, șchiopăta și avea spinarea deformată. Tatăl său, profesorul de medicină John Milliner, refuzase cu fermitate să-l interneze într-un azil. După ore de investigații, poliția acceptase în cele din urmă declarația băiatului, că doar găsisse cadavrele, în timp ce înălța un zmeu în apropiere de Forest Hill. N-aveau nici o dovadă împotriva lui Nathaniel și era evident faptul că profesorul Milliner, una dintre cele mai importante personalități ale vieții academice, își protejase fiul pe parcursul anchetei, la fel cum îl apărase de prejudecățile societății victoriene timp de cincisprezece ani.

Două dintre cele trei ziare din Oxford rămaseră sceptice și era evident, din aproape toate articolele din *Oxford Chronicle* și din *Oxford University Herald*, că jurnaliștii voiau să-l vadă pe Nathaniel spânzurat. Numai *Jackson's Oxford Journal* relata întâmplările într-o manieră echilibrată, refuzând să aducă acuzații băiatului. Apoi, ritmul evenimentelor se schimbase brusc. La o săptămână după crima de la Forest Hill, poliția îl arestase pe Patrick Fitzgerald, un muncitor irlandez care lucra la construirea unui nou canal în Oxford. Doi martori spuneau că-l văzuseră la locul comiterii primelor două crime, chiar înainte ca victimele să fie descoperite. Un alt martor, unul dintre colegi, le spusese polițiștilor că Fitzgerald fusese văzut „beat mort“ într-un bar numit Copoiul și Vulpea, din apropiere de șantierul canalului, precum și că, târziu în noaptea dublei crime, ar fi afirmat, conform unui articol din *Oxford Chronicle*: „Am mâinile pătate de sânge, atîta sânge!“

Procesul lui Fitzgerald începuse pe 9 august. După doar două înfățișări, juriul îl găsisse vinovat în unanimitate, iar el fusese spânzurat pe data de 12.

- Frustrant, zise Laura. Crimele par identice cu cele de acum, dar nu găsim amănunte; fără amănunte, totul poate să fie o simplă coincidență.

- Dar trebuie să fie important faptul că n-au mai existat alte crime, după ce poliția l-a prins pe acest Fitzgerald.

- Da, dar ce dovezi au avut? Ce crezi despre Nathaniel? Întrebă Laura.

- Ar putea să fie complet nevinovat. Poliția așa a crezut și l-a spânzurat pe muncitor. Dar totul mi se pare puțin cam simplu.

- De ce?

- Martorii au apărut deodată, spunînd că l-au văzut pe Fitzgerald la locul crimelor chiar înainte de găsirea cadavrelor? Probabil că victimele muriseră cu cîteva ore înainte să fie descoperite; asta nu dovedește nimic.

- Da, dar individul a fost prezent în ambele locuri, nu-i așa?

- Așa zic ei.

Laura clătină din cap.

- Și colegul ăsta... Oamenii pot să spună o mulțime de ciudățenii, atunci cînd sînt beți. Nu înseamnă nimic.

- În zilele noastre, e nevoie de dovezi mai clare, ca să se ajungă la o condamnare, zise Philip.

- Ai observat? îl întrebă Laura. Articolele astea nu spun aproape nimic despre crime. Nu e nici un detaliu. Nu miroase a bine, nu ți se pare?

Philip se încruntă și încuviință din cap.

- Dumnezeule, chiar e frustrant, Philip. Trebuie să existe mai multe informații despre crimele astea.

- Poate, dar mă îndoiesc că o să găsești mai multe amănunte decît aici.

Tăcură pentru o clipă, și Laura privi ecranul, pe care încă se afla ultimul articol. Apoi zise, deodată:

- Dar arhivele poliției? Sigur trebuie să existe un raport oficial despre crimele astea.

- Din 1851?

ECHINOX

- De ce nu?
 - Cred că e posibil. Dar n-ar fi păstrate în Oxford. Secția a fost reconstruită în anii 1950 și, cu câte hîrtii strînge în fiecare an, nu cred că păstrează rapoarte mai vechi de zece ani, cel mult.
 - Dar înregistrările trebuie să fie păstrate undeva.
 - Da, așa e, răspunse Philip. În Biroul Arhivelor Publice din Kew.
 - Sînt pe calculator?
 - Mă îndoiesc.
- Laura se pregătea să-i răspundă, cînd telefonul ei emise un semnal. Privind ecranul, observă că primise un mesaj.
- E de la Charlie, zise ea. Zice că are ceva informații noi despre manuscris. Vrea să ne vedem la magazinul lui, azi, la ora patru.

Capitolul 23

Chiar în clipa în care ieșeau din bibliotecă, se produse o rupere de nori. Alergară spre parcare supraetajată, în care Laura își lăsase mai devreme mașina, dar când ajunseră, erau uzi learcă.

– Lasă-ți mașina la secția de poliție, pînă cînd ne întoarcem de la Londra! îi propuse Laura. Mergem cu asta, e mai cald, e mai rapidă... și mult mai uscată.

Philip ridică din umeri. Știa că, orice ar fi zis, n-ar fi convins-o pe Laura să aprecieze frumusețea mașinilor sport vechi, așa cum era iubita lui MGB, o mașină construită prima dată într-un atelier micuț de pe Longwall Street, la mai puțin de un kilometru depărtare de locul în care se aflau.

Străzile spre Woodstock abia se mai vedeau prin ploaia deasă. Nu era încă amiază, dar cerul era aproape întunecat și se aprinseră luminile de pe stradă. Farurile mașinilor se îndreptau cu viteză spre ei prin perdeaua de ploaie și, spre enervarea celor din spate, Laura conducea extrem de încet. Fiind forțată, așa cum spunea ea, să conducă pe partea greșită a drumului¹, nu voia să riște. Ajungînd acasă, în Woodstock, se simțea epuizată de atîta concentrare asupra drumului. Vedea pete albe.

¹ În Anglia, sensurile de circulație sînt inversate față de majoritatea celorlalte țări, circulîndu-se pe partea stîngă a drumului. (n.tr.)

Opri mașina cît putu de aproape de ușa din spate și se adăposti repede sub verandă, în timp ce Philip căută cheia, o vîrî în broască, dar ușa era deja descuiată. Intrară amîndoi în bucătărie.

– E cineva acasă? strigă Philip.

– Sînt aici!

Era vocea lui Jo.

Focul ardea în șemineul din camera de zi și o melodie a lui Django Reinhardt se auzea din boxele conectate la iPod-ul lui Philip. Jo stătea pe canapea lîngă o tînără. Philip o recunoștea vag. Fata plîngea și Jo încerca s-o liniștească.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Laura. Jo?

– Ea e Marianne, sîntem la același curs de topologie.

Tînăra părea jenată și-și șterse lacrimile.

– Nu vreau să vă... începu ea. Avea o voce foarte ascutită, ca a unei fete.

– Nici vorbă! răspunse Jo. Mamă, uite ce a găsit Marianne în dulăpiorul ei de la facultate! zise ea, întinzîndu-i mamei sale o foaie de hîrtie.

Era o imagine modificată pe calculator, înfățișînd capul Mariannei atașat unei fotografii pornografice, un model dezbrăcat, lungit pe un pat. Mîinile și picioarele îi fuseseră legate de colțurile patului cu o funie groasă. Cu ajutorul unui program complicat, cineva făcuse să pară că femeia avea o tăietură uriașă de-a lungul abdomenului, din care ieșeau intestinele. Deasupra imaginii era scris cu roșu aprins: „Asta mi-ar plăcea să-ți fac“.

– Aveți idee cine ar fi putut să facă asta? întrebă Philip.

– Nu, nu prea.

– Nu prea?

– E un tip ciudat la noi în an.

– E un obsedat, e obsedat de-a binelea, adăugă Jo. Russell, Russell Cunningham. E student la psihologie, dar vine la unele dintre cursurile noastre de statistică. Arată bine, seamănă cu Ricky Martin, dar e foarte ciudat. Se uită mereu la mine ca și cînd m-ar dezbrăca în gînd. Nu-i prea plăcut.

MICHAEL WHITE

- Individul ăsta a încercat ceva vreodată? o întrebă Laura pe Marianne.

- Nu cred că are curaj să facă într-adevăr ceva, răspunse Marianne.

- Poate că ai dreptate, interveni Philip. Dar nu cred că poți să acuzi pe oricine. Oricum, trebuie să declari la poliție toate astea, Marianne. Nu vreau să te sperii, adăugă el, cu grijă, dar s-ar putea să aibă legătură cu investigarea crimelor recente.

Marianne deveni palidă.

- M-am gândit și eu la asta, dar n-am vrut să spun, zise Jo. N-am mai fost la facultate de la accident și a început vacanța de Paște, dar toți care au rămas sînt foarte speriați de ceea ce s-a întîmplat.

- CunosC cel puțin două fete care au plecat acasă la părinți, să rămîna acolo pînă cînd se termină toată povestea asta. În mod normal, ar fi rămas în Oxford, să lucreze pe timpul vacanței, adăugă Marianne.

- Nu pot să spun că mă mir, zise Laura, oftînd și așezîndu-se pe un fotoliu aflat de partea cealaltă a canapelei. Cred că trebuie să aveți mare grijă.

- În New York parcă te obișnuiești cu astfel de lucruri, remarcă Jo. Dar, nu știu, am crezut că în Oxford o să fie...

- Oxfordul e un loc foarte frumos, fără îndoială, zise Philip. Dar oamenii sînt la fel ca cei din Bronx - sau din Timbaktu, la drept vorbind.

- Prin urmare, credeți c-ar trebui să mă duc cu fotografia asta oribilă la poliție?

- Cred că așa trebuie, zise Philip, cu hotărîre. Probabil că nu e decît o glumă a unui bolnav, dar trebuie s-o examineze legiștii, pentru orice eventualitate.

Capitolul 24

Biroul Arhivelor Publice e o clădire modernă, de cărămidă, înconjurată de grădini cu vegetație bogată, frumos amenajate, în selectul district Kew, pe malul Tamisei, la vest de centrul Londrei. Aici, o casă de mărime medie valorează cât o întreagă stradă de căsuțe cu terase din Sheffield, iar procentul demografic înclină spre categoriile A și B, așa cum sînt definite de nivelul venitului net și de statutul profesional. Cel puțin după standardele londoneze, străzile cu trei benzi sînt curate și sigure, cafenelele și magazinele sînt intens frecventate de familii cu copii îmbrăcați de la Gap și Kenzo Kids, cu educație particulară și îngrijiți de bone din America și din Suedia.

Fondat printr-un act al Parlamentului în 1838, Biroul Arhivelor Publice găzduiește unele dintre cele mai reprezentative documente scrise vreodată. Printre acestea, se numără Registrul Cadastral din 1086, rezultatele alegerilor parlamentare din 1275, un inventar al bijuteriilor reginei Elisabeta I, testamentul lui William Shakespeare, mărturisirea lui Guy Fawkes și procesul-verbal al întrunirii Consiliului de Război condus de Churchill, din timpul Bătăliei pentru Britania¹. De asemenea, este și un depozit pentru multele

¹ Nume sub care au fost grupate înfruntările dintre flotilele aeriene ale Germaniei (Luftwaffe) și cele ale Marii Britanii (Royal Air Force – RAF), în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, între iulie 1940 și mai 1941. (n.tr.)

dosare de investigații de crimă, datînd din primii ani ai existenței forțelor polițienești.

Philip și Laura descoperiră, spre surprinderea lor, că existau într-adevăr arhive electronice, care puteau fi accesate de la cîteva terminale instalate în sala de lectură. Sistemul era asemănător celui de la biblioteca din Oxford și se descurcă destul de ușor.

Philip accesează fișierul corespunzător anului 1851 și începu o căutare pentru „investigații de crimă la Oxford“. Apărură treizeci și șapte de documente, aranjate cronologic, datînd din ziua începerii oficiale a anchetei. Tastă „iunie“. În acea lună începuseră două anchete. Prima era un fișier de doar 22 K, iar celălalt avea 231 K. Philip îl deschise pe cel de-al doilea, gîndindu-se că ancheta începută în luna aceea, referitoare la crimele în serie, ar fi fost una dintre cele mai voluminoase anchete desfășurate în Oxford în mulți ani.

Dosarul se deschise și citiră titlul: „Anchetă privind legătura dintre uciderea lui Molly Wetherspoon, Cynthia Page, Edward Makepeace și Lucinda Gabling, din Oxford, dintre datele de 15 iunie și 9 iulie 1851“. Avea o sută douăzeci de pagini.

– Mă duc să iau ceva cafea, zise Laura.

Philip o apucă de braț și-i arătă un semn de pe perete, pe care scria: ÎN SALA DE LECTURĂ NU SE INTRĂ CU MÎNCARE ȘI BĂUTURĂ.

– Ah, oftă ea. Atunci, ar trebui să începem mai repede.

Philip derulă pagina și textul apărut pe ecran le atrase imediat atenția. Era intitulat: REZUMATUL CAZULUI, iar sub titlu scria: CONFIDENȚIAL. A NU SE COPIA. INTERZIS PUBLICULUI.

Laura simți fiori pe șira spinării și, deodată, orice gînd legat de cafea dispăru ca prin farmec din mintea ei.

Rezumatul începea astfel:

„Investigația noastră a început pe data de 15 iunie, în Anul Domnului 1851, și a fost încheiată pe 12 august, în același an“. În continuare, apăreau liste cu nume, adrese și detalii personale ale

victimelor, precum și unele date referitoare la Patrick Fitzgerald. Urmau apoi trei pagini cu descrierea crimelor, înregistrate în ordine cronologică.

– Dumnezeu! exclamă Laura. Așa ceva nu se poate să fie adevărat!

Dacă ignorai stilul limbajului, schimbai locațiile și nu dădeai atenție cîtorva anacronisme, erai tentat să crezi că descrierile pe care le citeau Philip și Laura ar fi putut fi scrise și cu o săptămînă în urmă. În fiecare caz, victima murise în urma unor plăgi înjunghiate sau cu beregata tăiată. În cazul în care fuseseră victime un bărbat și o femeie, bărbatul fusese omorît și abandonat, pe cînd femeia fusese mutilată cu o precizie de chirurg. În cazul primei crime, lui Molly Wetherspoon îi fuseseră prelevați rinichii. În cel de-al doilea caz, femeii, Cynthia Page, îi fusese scos creierul din cutia craniană, iar în al treilea caz de crimă, victimei, Lucinda Gabling, îi fusese extras ficatul.

Iată detaliile care nu ajunseseră în presa vremii. În cazul fiecărei crime, la fața locului fusese găsită cîte o monedă. Prima era din alamă, cea de-a doua de argint și cea de-a treia din bronz. Laura simțea cum o trec fiori de gheață pe șira spinării.

Raportul ofițerului comandant spunea:

După conducerea unei investigații detaliate și atente a seriei de crime petrecute în acest oraș între 15 iunie și 9 iulie 1851, am ajuns la concluzia că aceste crime au fost săvîrșite de domnul Patrick Fitzgerald din Dublin, muncitor, în vîrstă de 31 de ani. Această concluzie oficială se bazează pe declarațiile a trei martori, confirmate ulterior într-o mărturisire scrisă obținută de la domnul Fitzgerald, pe data de 16 iulie.

Totuși, aș vrea să adaug o adnotare personală la dosarul secret oficial, legat de evenimentele descrise mai sus. Convingerea mea (și simt nevoia să reiterez faptul că este vorba doar despre exprimarea unei convingeri personale) este că domnul Fitzgerald nu era vinovat de crimele care au făcut obiectul investigației.

Pînă la arestarea domnului Fitzgerald, presa și-a luat asupra ei rolul de a exacerba sentimentele publicului față de acest caz, sentimente care au fost atît intense, cît și schimbătoare. A dus la îndeplinire acest lucru creînd un țap ispășitor în persoana demnă de milă a unui tînăr numit Nathaniel Milliner, care a fost acuzat de uciderea tuturor victimelor.

Totuși, eu sînt de părere că aceasta este o idee complet greșită. Sînt convins că tînărul în discuție n-ar fi putut comite niciodată aceste fapte îngrozitoare. În fiecare caz, femeilor care căzuseră victime li se scosese organele interne cu o precizie de expert și fiecare dintre cele patru crime avea nuanțe oculte clare, dar de nepătruns. Nathaniel Milliner este un idiot care de-abia se pricepe să țină în mînă cuțitul și furculița la masă. Într-adevăr, suspiciunile mele foarte puternice se îndreptau în altă direcție și cred că toate crimele au fost comise de o persoană foarte bine pregătită și foarte îndemînată, probabil un medic sau un chirurg.

După cea de-a patra crimă, atunci cînd tînărul Nathaniel Milliner a fost observat la fața locului, la Forest Hill mai era prezentă încă o persoană, care a fost rugată să ne însoțească, pe mine și pe colegii mei, la secția de poliție din Oxford, pentru mai multe investigații.

Persoana respectivă este un membru de marcă al comunității academice de aici, din Oxford, așa că toate investigațiile trebuiau să fie făcute cu cea mai mare probitate și atenție. Persoana ne-a fost de ajutor în ceea ce privește cercetările, însă eu mi-am asumat sarcina de a transcrie notițe detaliate în legătură cu întrevăderea imediat după ce persoanei i s-a permis să plece de la noi. În cadrul acestor notițe, am comentat următoarele fapte de necontestat:

1. Pe jacheta și cămașa sa au fost găsite pete care semănau foarte mult cu sîngele.
2. Atunci cînd a fost găsit în apropierea locului crimei, domnul în chestiune părea să fie într-o stare de mare agitație și neliniște și era în mod evident tulburat de prezența noastră acolo.
3. Mai tîrziu, atunci cînd a fost interogat la secție, ne-a spus că se dusesse la Forest Hill plecînd chiar de pe un teren de vînațoare de pe pămînturile Lordului Willerby (un prieten apropiat), a cărui moșie se află, într-adevăr, în apropiere de Forest Hill.

4. Lordul Willerby i-a confirmat ulterior spuselor în întregime.

Mie mi se părea evident că domnul despre care vorbim se comporta ciudat. Chiar și așa, din moment ce a promis că se va întoarce în ziua următoare pentru un interogatoriu ulterior, domnului i s-a permis să plece. Persoana nu s-a mai întors niciodată și nici n-a mai fost chemată vreodată. În loc de asta, pe data de 10 iulie, a doua zi după comiterea celei de-a patra crime, am fost chemat la o întâlnire în particular cu un ofițer superior mie în grad, care m-a informat că trebuie să încetez imediat orice investigație legată de faptele domnului mai sus-menționat și că trebuie să-l las în pace pe respectivul domn. Am fost informat, de asemenea, că și Nathaniel Milliner trebuia lăsat în pace din acel moment. Cinci zile mai târziu, ofițerii mei l-au arestat pe domnul Fitzgerald și l-au adus la secția de poliție pentru interogatoriu.

Aici ia sfârșit adnotarea mea.

Semnat: Detectiv-șef Jeffrey Howard

– Uau! exclamă Laura.

– Uau, într-adevăr...

– Prin urmare, Patrick Fitzgerald nu era altceva decât un țap ispășitor. Și poliția știa?

– Se pare că da.

– Mi se pare uluitor.

– N-ar trebui. Laura, amintește-ți că în 1851 poliția fusese înființată de-abia de... de cât timp? De douăzeci de ani? Pot să te asigur că au existat foarte multe mușamalizări din astea mult mai recent.

– Și a naibii mușamalizare a mai fost, remarcă Laura. Nici Nathaniel Milliner, băiatul, nici Patrick Fitzgerald, muncitorul, n-au avut nimic de-a face cu crimele. Vinovatul era acest „domn“, acea „persoană“ al cărei nume nu poate fi menționat.

– Ceea ce mi se pare mie uimitor este că acest detectiv-șef, Jeffrey Howard, a putut include și un asemenea raport, spuse Philip.

– E un exemplu clasic despre cum poți să-ți asiguri spatele, răspunse Laura.

– Da, dar cum de i s-a permis unui ofițer de investigații relativ tânăr să arate cu degetul, indiferent de cât de subtil a făcut-o?

– Probabil că și-a adăugat adnotarea la mult timp după eveniment. Uite, spuse ea, răsfoind din nou paginile. Este datată ianuarie 1854. Poate că Howard era pe punctul de a părăsi poliția sau dosarele fuseseră mutate și știa că nimeni nu se va mai uita prin ele, pînă cînd, poate, într-o zi...

– Asta trebuie să fie, răspunse Philip. Howard nu și-ar fi putut exprima sentimentele în momentul acela... ar fi fost dat afară... în cel mai bun caz.

– Tipul găsit la fața locului în Forest Hill, era, fără îndoială, cineva important, cineva cu niște relații uimitoare.

– Mie mi se pare destul de evident cine era.

– Tatăl lui Nathaniel?

– Eminentul nostru profesor de medicină, John Milliner.

– Parcă și Howard spune asta în ultimele rînduri, nu? răspunse Laura. Ce a scris? Și răsfoi iar paginile textului. Am găsit: „trebuie să-l las în pace pe respectivul domn. Am fost informat, de asemenea, că și Nathaniel Milliner trebuia lăsat în pace din acel moment“.

– Prin urmare, ce-avem noi aici? replică Philip. Crimele astea au fost aproape identice cu cele recente: mutilări similare, monede similare și totul a fost mușamalizat, uciderile au fost comise, aproape cu certitudine, de Milliner, un membru important al universității, o persoană cu prieteni foarte sus-puși. Mai trebuie să ținem cont și de faptul că, în 1851, universitatea deținea puterea în Oxford. Autoritățile ar fi făcut tot posibilul să ascundă adevărul. Ar fi strîns rîndurile și ar fi oferit pe cineva pe care-l considerau un gunoi fără importanță. Așa că i-au înscenat totul unui lucrător irlandez fără un ban în buzunar. Bietul de el! Bineînțeles, adevărata dovadă hotărîtoare am obține-o dacă am introduce datele exacte ale crimelor ăstora în almanac.com, ca să vedem dacă se

ECHINOX

potrivesc cu organele prelevate și cu monedele găsite la locul în care s-a petrecut fiecare dintre ele.

– Ar fi, dar n-avem parolele pe care ni le-a dat Tom, așa că va trebui să așteptăm pînă cînd o să ne întoarcem la Oxford, răspunse Laura. Acum, hai să mergem să vedem ce are de spus Charlie.

Capitolul 25

Traficul era infernal în apropiere de Kew. Mamele aflate la volanul automobilelor de teren, grăbindu-se spre școală, n-aveau remușcări atunci când venea vorba să le taie drumul altora, trecând de pe-o bandă de circulație pe alta, iar reprezentanții comerciali, care se grăbeau spre centrele lor administrative, să ponteze de plecare, își adăugau și ei păcatele.

Philip trecuse la volan.

– Parcă joci afurisitul ăla de Space Invaders, atunci când treci pe aici, se plînse el în clipa în care o tînără într-un jeep Grand Cherokee ieși brusc de pe o străduță laterală. Dumnezeu, nu-i o chestie tipică?! țipă el, plesnind claxonul cu palma. Și uită-te la afurisitul ei de geam: Copil la bord!

După ce ajunseră pe Westway, începură să circule bine, însă când trecură de intersecția cu Baker Street fură din nou înghițiți de puhoi. Era aproape ora patru și jumătate în clipa în care cotiră pe Museum Street.

Philip semnalizase dreapta și tocmai intra pe aleea îngustă, când de acolo ieși o ambulanță și le blocă trecerea. Philip trase repede mașina înapoi și ambulanța porni în goană spre Tottenham Court Road. Când intrară iar pe aleea îngustă, primul lucru pe care-l văzură fură luminițele albastre pîlpîitoare.

Laura sărise din mașină chiar înainte ca Philip să fi apucat să tragă frîna de mînă. O mașină de poliție staționa chiar lîngă Cerbul

Alb, iar lângă ea se afla o dubă mică, albastră. Un bărbat îmbrăcat într-un costum alb din plastic tocmai se urca pe scaunul șoferului, în dubă, iar altul se afla deja înăuntru. Un polițist în uniformă stătea în ușa magazinului și, în clipa în care Laura veni în fugă spre el, mai ieșiră încă doi polițiști îmbrăcați în civil.

– Ce s-a întâmplat aici? strigă Laura. Ajungând în dreptul ușii, văzu o baltă de sânge în interiorul magazinului.

– Și dumneavoastră cine sunteți? întrebă unul dintre polițiști. Celălalt îl privi pe Philip în timp ce acesta se apropia.

– Sînt Laura Niven. Sînt o veche prietenă de-a proprietarului, Charlie Tucker.

– Philip Bainbridge. Am primit un apel de la Charlie, mai devreme...

Duba albastră se îndepărta de bordură.

– Sanders, zise polițistul, întorcîndu-se spre colegul său. Spune-le medicilor legiști de la sediu să mai aștepte cinci minute. Aș vrea să-mi dea măcar o declarație verbală, înainte s-o șteargă.

Avea vocea aspră și obosită. Întinse mîna, în semn de salut.

– Sînt detectivul Jones. Regret, doamnă Niven, domnule Bainbridge. Mă tem că trebuie să vă aduc la cunoștință faptul că prietenul dumneavoastră a decedat ceva mai devreme, în după-amiaza asta.

– Dar asta-i...

– Asta-i...?

– Păi, ne-a trimis un SMS, mi-a trimis un SMS la... nu știu... cît era ceasul, Philip? Chiar înainte de prînz?

Nu reușea să-și ascundă tremurul vocii.

Philip încuviință cu un semn din cap.

Jones ridică din umeri.

– Noi am ajuns aici cam cu o oră în urmă. Cadavrul a fost luat chiar acum, după ce și-au terminat treaba medicii legiști, îi informă el, arătîndu-le spre intrarea dinspre Museum Street, unde aproape că se ciocniseră de ambulanță. E una dintre companiile astea noi, particulare, de ambulante. Au ajuns aici destul de repede, trebuie să

recunosc. Apoi îl văzu pe medicul legist venind dinspre dubă. Vă rog să mă scuzați.

Laura simți cum îi tremură genunchii din cauza șocului. Totul părea o nebunie. Cu coada ochiului încă mai zărea balta stacojie de pe podeaua librăriei. Deodată, se simți cuprinsă de un val puternic de greață. Respiră adânc de câteva ori.

– Te simți bine? o întrebă Philip.

Părea la fel de șocat ca și ea. Privea mereu în jur, de parc-ar fi încercat să interpreteze un vis deosebit de neplăcut și de încâlcit.

– Cred că da, răspunse ea, pe un ton neconvingător. Dar e o nebunie!

Jones își luase colegul deoparte. Philip și Laura de-abia îl văzură pe medicul legist întorcându-se la dubă, clătînînd din cap.

– Îmi cer scuze. Știu că este un moment greu pentru amîndoi, dar v-aș fi recunoscător dacă ne-ați putea răspunde la câteva întrebări.

– Întrebări? Doar nu...

– Doamnă Niven, nu sînteți suspectă în clipa de față, dacă la asta vă referiți. Domnul Tucker a murit în urma unei împușcături cu un pistol de calibrul .22, trasă de aproape. Am vrea să știm mai multe despre el. Era depresiv? Ne puteți da ceva informații?

– Împușcat? Eu nu...

Philip o apucă de braț.

– Da, sigur că da, rosti el, fără intonație. Vă vom ajuta cu tot ceea ce putem.

Capitolul 26

Oxford, 12 august 1690, aproape de miezul nopții

Erau cu toții epuizați. La vârsta de patruzeci și opt de ani, Isaac Newton era mai bătrîn cu aproape douăzeci de ani decît ceilalți. Landsdown avea abia treizeci de ani, iar Fatio, frumosul Fatio, ieșise doar de douăzeci și cinci de ani din leagăn. Newton chiar se simțea bătrîn.

Bineînțeles, aveau toate codurile și procedurile necesare, așa că reușiseră să treacă fără probleme prin cele „trei stagii ale împlinirii“, fiecare dintre ele conducînd inexorabil către următorul. Însă înțelepciunea anticilor, despre care majoritatea adepților credeau că a fost pierdută pentru totdeauna în incendiul din Alexandria, nu-i putea proteja cu nimic de căldura înăbușitoare din coridorul lung de vreo trei sute de metri care ducea din pivnița pentru vinuri a colegiului spre destinația lor: labirintul secret care se întindea dintr-un loc săpat adînc sub Biblioteca Bodleian, spre nord, pînă la fundația Teatrului Sheldonian, la vreo cincizeci de metri depărtare. Nările le erau înfundate de mirosul de pămînt vechi, în descompunere, și de cel al mortăciunilor în putrefacție.

Între testul al doilea și cel de-al treilea, se odihniseră și băuseră vin dintr-o sticlă. Vinul era bun, dar prea cald. După o oprire scurtă, își continuaseră drumul. În seara aceasta, n-aveau vreme de pierdut.

După ce terminară cel de-al treilea și ultimul test, Landsdown îi înapoie manuscrisul lui Newton, care și-l vârî la loc pe sub cămașă. Acesta și sfera din rubin erau neînchipuit de valoroase. Newton trusesse vreme de aproape optsprezece luni să traducă inscripția încifrată pe care o găsisse în cartea lui George Ripley și reprodusese desenul minuscul al labirintului, ca să poată fi citit mai ușor. Vor avea nevoie de acestea în curînd, însă, pînă atunci, voia să țină hîrțile prețioase, împreună cu sfera, la pieptul său.

Landsdown stătea pe-aproape. Torța le era singura sursă de lumină. Însă, dintr-odată, pasajul se lărgi. Newton trecuse deja prin cîteva dintre aceste tuneluri în căutarea sferei, cu cîteva luni în urmă. Străbătuse harta și în gînd, în intimitatea laboratorului său din Cambridge. Ruta era numită „Calea spre Iluminare“, un titlu scris în aramaică, o limbă aproape uitată, care-și dezvăluisse secretele pentru Newton după ce acesta petrecuse, tînr fiind, mulți ani studiind limbile vechi.

Ieșind într-un spațiu mare și circular, puteau vedea, în lumina slabă, tavanul boltit și pereții netezi, umezi. Domul din piatră de deasupra capetelor lor era cenușiu și brăzdat de feluritele depuneri care se strecuraseră în labirint. Conform hărții, se aflau la aproape treizeci de metri sub Biblioteca Bodleian.

În vreme ce bărbatii se plimbau încet prin încăpere, Newton îl auzea pe Landsdown numărînd pașii în șoaptă. Ajunse la treisprezece și se opri. Întorcîndu-se cu fața spre perete, repetă ceea ce făcuse în pivnița cu vinuri a colegiului, pipăind pereții la înălțimea taliei. După cîteva clipe găsi ceea ce căuta: încă un inel din metal, o copie a celui folosit pentru intrarea în primul pasaj.

Pe chipuri le jucau umbre ciudate și ochii lui Landsdown i se păreau lui Newton niște discuri negre, fără fund, ca niște găuri de gloanțe de muschetă în carne moartă. Toți trei transpirau abundent, iar gulerul lui Landsdown era umed și gri.

– Maestre... se opri o clipă, încercînd să-și recapete răsuflarea în încăperea umedă și rece. Trebuie să vă cer să vă pregătiți pentru ceea ce veți vedea dincolo de acest perete. Eu și cu Fatio am fost

ocupați cu pregătirile pentru sosirea dumneavoastră și ne-am obișnuit. Vă rog să vă țineți bine.

Spunând acestea, trase de inel și cu toții priviră cum în fața lor se deschidea încet o ușă în zid.

Landsdown îi conduse și se întoarse să fixeze torța pe un suport din perete. Newton fu nevoit să se aplece sub pragul din piatră al deschizăturii și merse cu ochii în pământ.

Această încăpere era o versiune mai mică a celei din care tocmai ieșiseră. Era luminată doar de câteva lumânări, care aruncau licăriri palide din celălalt capăt al încăperii. Dar chiar și această lumină părea intensă și orbitoare după întunericul aproape total pe care-l suportaseră în ultimele două ore.

La început, lui Newton îi era greu să se concentreze, să înțeleagă exact ceea ce vedea. Teoretic, cel puțin, știa la ce să se aștepte. Studiasse textele vechi, urmărind cu atenție diagramele și instrucțiunile Înțelepților, însă tot i se mai părea că așa ceva nu putea fi adevărat.

În capătul îndepărtat al încăperii, fusese construit un cadru aurit, în formă de pentagramă. De fiecare parte a sa se aflau sfeșnice împodobite, înalte de peste un metru și optzeci de centimetri; acestea țineau lumânări uriașe care arseseră, probabil, pe jumătate. Ceara se scursese în grămezi în jurul sfeșnicelor și pe podeaua din piatră de dedesubt.

În vârful cadrului auriu fusese așezat un creier omenesc. În stînga, pe următorul vîrf, fusese prinsă o inimă. Coborîndu-și privirea, Newton văzu doi rinichi așezați pe vârful din dreapta. Și mai jos se afla un alt organ, despre care-și dădu seama că era o vezică biliară, iar jos de tot se afla un ficat, umed și scînteietor în lumina slabă. În nări îi ajunse un miros persistent. Era ulei de terebentină pe care, în decursul lungilor ore, Fatio îl distilase din alburnul¹ arborelui de terebint.

Newton se întoarse și privi spre Landsdown și spre Fatio du Duillier. Respira greu și transpira. Rănile de pe față i se deschiseseră, astfel încît sudoarea i se amesteca încet, încet cu sîngele și-i

¹ Strat lemnos care se găsește între coaja unui copac și miezul acestuia (n.tr.)

MICHAEL WHITE

curgea, în firișoare de un roșu-închis, de-a lungul obrazilor și al gâtului. Ochii larg deschiși aveau o strălucire demonică, pe care nici unul dintre însoțitorii săi n-o mai văzuse pînă atunci. În clipa în care vorbi, vocea îi era răgușită de oboseală, dar plină de încredere.

– Sînt mulțumit, șuieră el, cu un zîmbet slab și lipsit de orice urmă de umor pe buze. Sînt extrem de mulțumit.

Capitolul 27

Oxford, seara zilei de 28 martie

Stînd singur în sala de ședințe a poliției din Oxford, inspectorul-șef John Monroe privi cum ceasul digital de pe perete marchează trecerea unui minut, ajungînd la ora 10.04 p.m. Nu-i stătea în obicei să fie nemulțumit de cerințele muncii sale, însă în acest moment asta simțea. Acum, în singura sa seară liberă din săptămîină, ar fi trebuit să se îndrepte spre casă, dinspre restaurantul Elisabetan, într-un taxi, alături de Imelda, fizioterapeuta inteligentă, atrăgătoare și frumoasă, de treizeci și ceva de ani, pe care o cunoscuse cu o lună în urmă. În loc de asta, iată-l aici, mîncînd rămășițele unui sendviș Marks and Spencer care văzuse și zile mai bune și așteptînd sosirea a trei colegi la fel de neatrăgători.

Sorbindu-și cafeaua fierbinte și amară, aruncă un șervețel mototolit pe o farfurie, lîngă o felie de pîine mîncată pe jumătate și cîteva bucăți de roșie, își împinse scaunul în spate și se apropie de o tablă albă de pe peretele de lîngă el. Această tablă era împărțită în patru coloane mari. În partea superioară a fiecăreia fusese prinsă cîte o colecție de fotografii și fiecare coloană era umplută cu scrisuri de culori diferite. Prima coloană avea titlul: „Rachel Southgate“. A doua se intitula: „Jessica Fullerton“, a treia: „Samantha Thurow / Simon Welding“. În titlul celei de-a patra coloane, cuvîntul „Divers“

MICHAEL WHITE

fusese trecut cu litere roșii, groase. Citi cuvintele pe care le înscri-sese acolo mai devreme, în decursul serii:

Laura Niven / Philip Bainbridge
Astrologie / Alchimie?
1851 / Profesorul Milliner
Monede
Piele / Plastic

Auzi ușa deschizându-se în spatele lui. Medicul legist Mark Langham intră primul, urmat de un bărbat înalt și slab, îmbrăcat în uniformă. Avea aproape șaizeci de ani, dar părea mai tânăr. Părul scurt și alb, ochii de un albastru-deschis și pomeții cizelați îi dă-deau un aspect teutonic și emana o autoritate nonșalantă care n-avea mare legătură cu benzile de material de pe pieptul său. Cu optsprezece ani în urmă, atunci când intrase în poliție, inspectorul Piers Candicott – gradul pe care-l avea atunci – fusese primul șef al lui Monroe.

– Monroe, zise comandantul Candicott, în clipa în care intră în încăpere. Vocea îi era joasă și surprinzător de caldă. Mă bucur că ai putut veni la ora asta imposibilă... mă tem că n-am putut modifica deloc programul.

Cei doi bărbați își strînseră mîinile.

– Nici o problemă, domnule, răspunse Monroe.

– John, ți-l prezint pe Bruce Holloway, ofițerul însărcinat cu relațiile cu presa... mă tem că-și petrece tot timpul vorbind la telefon cu ticăloșii ăia de ziaristi, săracul băiat, dar își face bine treaba.

Holloway părea să aibă treizeci și ceva de ani; era un bărbat micuț și îndesat, nu mai înalt de un metru și șaizeci și opt de centimetri, cu părul castaniu, rebel. Îi făcu lui Monroe un semn cu capul, cu fața inexpressivă, și murmură un salut în timp ce-i strîngea mîna inspectorului-șef.

După ce aruncă resturile mesei în coșul pentru gunoi, Monroe își alese scaunul care se afla cel mai aproape de tablă. Candicott se

asează în capul mesei, iar Langham și Holloway își ocupară locurile față-n față cu Monroe.

– Așadar, cum stau lucrurile, domnule detectiv? Întrebă Candicott.

– Echipa mea lucrează non-stop, îi răspunse Monroe, privindu-l, la rîndul său, foarte stăruitor pe Candicott. Am urmat o pistă pornind de la anumite indicii ale medicilor legiști, găsite la locul în care s-a petrecut cea de-a doua crimă. Îi aruncă o privire lui Langham. Pînă acum, nu ne-a dus nicăieri.

– Prin urmare, n-avem nimic concret?

– Cel care e responsabil pentru toate astea va face o greșeală în curînd. Așa se întîmplă mereu.

– Să speram că se va întîmpla în curînd, John.

– Mai este ceva, domnule detectiv, adăugă Holloway. Presa devine agitată. Dacă va mai avea loc o crimă, cred că Wapping¹ se va muta pe Banbury Road.

Monroe încă nu cunoscuse un responsabil de relațiile cu presa pe care să-l placă și, deși Holloway trebuia să fie în primul rînd polițist și abia în al doilea rînd ofițer de legătură, față de inspectorul-șef se comporta la fel ca față de jurnaliștii și îngrozitorii responsabili de PR pe care-i cunoscuse de-a lungul carierei sale.

– Bine, mulțumesc pentru atenționare, îi răspunse Monroe, fără să poată ascunde tonul acid al replicii. O să țin minte. Întorcîndu-se spre comandantul Candicott, adăugă: Domnule, în prezent am douăzeci și doi de polițiști și patruzeci și trei de angajați civili care se ocupă de acest caz. Cercetăm cu atenție fiecare indiciu, urmărind fiecare pistă și formulăm ipoteze despre tot ceea ce ar putea avea vreo legătură cu crimele acestea. După patru crime în două zile, cea din urmă a fost acum șapte zile. Acest lucru ne-a dat un răgaz dar, în ciuda a ceea ce am spus mai devreme, ne confruntăm cu un criminal foarte meticulos... profesionist.

Candicott doar încuviință cu un semn din cap, obosit.

¹ Aluzie la sediul corporației News International, a magnatului Rupert Murdoch, aflat în orașelul Wapping, de lîngă Londra, care a fost efectiv asediat de numeroșii muncitori concediați, căpătînd astfel porecla de „fortăreața Wapping”. (n.tr.)

- Domnule, dacă-mi permiteți... Langham i se adresează lui Monroe de parc-ar fi fost singurul din încăperea. Am primit ceva nou de la laborator.

Îi înmână o foaie lui Monroe.

- Un om din echipa mea a descoperit o urmă de sânge în camera de la etaj a casei de lângă râu, locul în care s-a petrecut cea de-a doua crimă. Nu-i aparține victimei sau altcuiva din familie.

Monroe examinează rezultatul analizei de ADN.

- Din păcate, ADN-ul nu se potrivește cu nimic din ceea ce avem în baza noastră de date, adăugă Langham.

- Păi, asta e ceva, nu? Ochii reci ai lui Candicott străluceau. Bănuiesc că echipa ta s-a întors la fața locului și cercetează fiecare centimetru din nou, așa-i?

- Sigur că da, domnule, confirmă Langham.

- Astea-s vești bune, Mark. Monroe își ridică privirea de pe foaie. Dar nu se potrivește cu nimic, ceea ce înseamnă că n-a trecut prin sistem, n-a lucrat niciodată pentru un corp guvernamental, n-a făcut armata. Nu cred că trebuie să-ți aduc eu aminte de faptul că avem nevoie de tot ceea ce poate găsi echipa ta...

Deodată, se auzi un ciocănit în ușă. Înainte ca Monroe să apuce să spună ceva, un tânăr polițist intră în încăperea.

- Îmi cer scuze pentru întrerupere, domnule, spuse polițistul, ignorând pe toată lumea în afară de Monroe. Am considerat că acest lucru este foarte important și nu poate aștepta.

- Atunci zi, Greene. Ce nu poate aștepta?

- Asta, domnule. Am căutat prin bazele de date în ultimele două zile și... cei de la universitate mi-au dat permisiunea să le accesez sistemul. N-a fost ușor, dar cred că a meritat.

Îi înmână lui Monroe două pagini scrise mărunt.

- E de la Catedra de psihologie, adăugă Greene. O listă cu patruzeci și șapte de studenți care au luat parte la ceea ce membrii catedrei numesc „Ziua Judecății”; se pare că este un set de teste psihologice și fizice, care s-au dat cu o săptămână înainte de începerea anului

universitar, la sfârșitul lunii septembrie, anul trecut. Toate cele trei fete moarte sînt pe listă.

În timp ce se apropia de ieșire, Monroe trecu pe lângă biroul unuia dintre cei mai buni subordonați ai săi, inspectorul Joshua Rogers. Acesta stătea în cadrul ușii, alături de o femeie tînără.

– Vă mulțumim, domnișoară Ingham, îl auzi pe Roger. Păstrăm legătura. Vă va conduce un om din echipa mea. Aveți cu ce să vă întoarceți, nu?

Fata încuviință din cap și deschise ușile duble care dădeau spre scări.

Monroe își ridică sprîncenele.

– Era Marianne Ingham, explică Rogers. Studentă la St John. A primit această splendidă operă de artă în cutia de scrisori de la colegiu.

Monroe făcu o grimasă la vederea fotografiei.

– Știe cine a făcut-o?

– Nu e sigură. E și foarte speriată. I-a luat o săptămînă pînă să vină la noi. Dar bănuiește pe cineva de la ea din an, pe un anume Russell Cunningham.

– Bine. Cercetează-l și anunță-mă imediat despre ceea ce afli. Eu mă duc spre casă.

Telefonul mobil al lui Monroe începu să sune chiar în clipa în care acesta intra cu mașina pe aleea din fața apartamentului său.

– M-am gîndit că ați vrea să vedeți asta imediat, îi spuse Rogers.

Monroe opri motorul și-și ridică telefonul din suportul său. Pe ecran apăru fotografia unui tînăr. Era surprinzător de frumos, cu părul blond lung și ondulat, sprîncenele fine, gura delicată.

– Arată bine, domnule.

Fotografia fu înlocuită de desfășurarea unei pagini scrise.

– Băiat bogat. Tăticul deține un lanț de hoteluri. A fost exmatriculat de la Downside la șaisprezece ani. N-am reușit să aflui de ce, cei din familie au reușit să convingă școala să mușamalizeze totul. Probabil că tatăl și-a ajutat fiul să intre la Oxford: Biblioteca

MICHAEL WHITE

Cunningham de la Magdalen a fost terminată anul trecut, cu șase luni înainte de sosirea băiatului. Și asta nu e tot. Există două plângeri pentru hărțuire sexuală din partea unor femei angajate la unul dintre hotelurile din Londra ale familiei, acolo unde Russell a lucrat o vreme. Prima e de când avea șaptesprezece ani, iar cealaltă, de acum un an. Nu s-au formulat acuzații, cazurile au fost închise. Fetele nu mai lucrează acolo.

Pe ecran erau date exacte, locuri, nume.

– Bună treabă, Josh, spuse Monroe. Candicott mai e acolo, cu clovnul ăla de la Biroul de Presă?

– Nu, au plecat imediat după dumneavoastră.

– Bine. Uite ce e, deocamdată ține asta secret, iar mâine, la prima oră, vino să ne întâlnim la Catedra de psihologie de pe South Parks Road. Discută cu Greene, dacă mai e acolo. Zi-i să te pună la curent.

Capitolul 28

Oxford, 29 martie, 9 a.m.

Intrînd pe South Parks Road, John Monroe se gîdea la cît de urîtă este clădirea în care se află Catedra de psihologie.

Se trezise în zori, analizînd detaliile cazului. Pe computerul de acasă revăzuse, pentru probabil a suta oară, detaliile esențiale ale cazului. Patru crime, aproape sigur același criminal, cineva care lucrează singur, aproape cu siguranță un bărbat. Și ce aveau? Un fragment de ADN, care nu i se potrivea nici unui suspect; de fapt, se pare că nu se potrivea cu absolut nimeni din bazele de date. Și apoi, mai erau aspecte ritualice: monedele și organele prelevate. Laura Niven și Philip Bainbridge erau convinși că există o legătură ocultă. Și apoi, mai erau crimele din 1851. Trebuia să existe o legătură.

Ce știa despre aceste crime? Cercetase din nou dosarele, petrecuse aproape tot weekendul trecut analizînd din nou totul. Trei studenți și un student fuseseră omorâți în anul Marii Expoziții. Fuseseră învinuiți un lucrător irlandez, dar istoricii criminologi știau foarte bine că profesorul Milliner fusese implicat în acest caz, că avea legături cu ocultismul, că făcuse parte dintr-un grup de magie neagră, că autoritățile universitare îl susținuseră. La un an după crime, Milliner acceptase un post la Torino și familia Milliner dispăruse complet din Oxford. Iar acum, odată cu crimele contemporane, aflaseră că toate fetele se oferiseră voluntare pentru unele

teste la Catedra de psihologie a universității, cu puțin timp înainte de începerea anului universitar.

Monroe intră în parcare. Îl văzu pe Rogers ieșind din mașină, aproape de intrarea în clădire. Însă, în clipa în care răsuci volanul, vrînd să se strecoare lîngă mașina inspectorului, se sperie de o mașină Morgan, model sport, care ieșea cu spatele din parcare, mult prea repede. Monroe îi aruncă o privire lungă șoferului, însă acesta părea să nu bage în seamă nimic, în afară de drumul din fața sa. Tresărind, Monroe își dădu seama că-i recunoaște chipul.

– I-am luat numărul, îl anunță Rogers, în clipa în care Monroe ajunsese lîngă el.

– Era Cunningham, sînt sigur de asta.

Rogers păru speriat.

– O să cer să se verifice numărul de înmatriculare.

– Așa să faci, se răsti Monroe și se îndreptă spre ușă.

În vacanțe, clădirea era relativ liniștită. Recepția era formată din cîteva scaune aranjate în jurul unei mese. De-a lungul unui perete, se întindeau mai multe rînduri de dulapuri și cutii de scrisori. Lîngă ele se afla un avizier mare, acoperit cu afișe pentru concerte și manifestări sportive. Pe lîngă acestea, se mai afla și o ediție veche din *The Daily Information*, un ziar care ajungea în fiecare colț al orașului, anunțînd petrecerile, expozițiile și licitațiile private. Monroe se îndreptă spre un birou la care stătea, studiind ecranul unui monitor, o femeie durdulie, îmbrăcată într-o rochie cu model floral. După ce aceasta îi ignoră timp de vreo douăzeci de secunde, Monroe bătu tare cu degetele în tejghea. Femeia își ridică privirea.

– Inspector-șef Monroe, de la poliția din Thames Valley, se prezintă el, arătîndu-i legitimația. Am venit să ne întîlnim cu doctorul Rankin... dacă nu deranjăm prea mult.

Femeia păru complet neimpresionată.

– C4. Liftul e acolo. Nu cred c-a ajuns încă...

– Ba am ajuns, Margaret.

Monroe se întoarse și văzu un bărbat înalt și osos, cu un zîmbet vag pe față.

– Arthur Rankin, spuse el, strîngîndu-i mîna lui Monroe, apoi făcu un semn de salut cu capul spre Rogers. Vă rog s-o iertați pe Margaret, mai spuse, în timp ce-i conducea spre lift. După primii cinci ani, te obișnuiești cu ea.

Liftul avea un miros ciudat, de pămînt reavăn, și Monroe își dădu seama abia după cîteva clipe că mirosul venea dinspre profesor.

– Aveam de gînd să vin mai devreme, explică acesta, cînd liftul se opri la etajul patru. Dar n-am putut să-mi pornesc afurisita de mașină. Așa că am venit pe jos, prin parc... a fost chiar frumos, de fapt, mai ales că de data asta n-a plouat.

Biroul lui Rankin era micuț, un con tapetat în alb, maro și gri. Singura fereastră îngustă dădea spre o curte asfaltată. Nu era un loc propice pentru visări. Rankin își scoase haina și dădu la o parte vreo cîteva hîrtii și cărți de pe cele două scaune din fața biroului său.

– Vă rog, stați jos, îi invită el. Îmi cer scuze pentru dezordine, se pare că niciodată n-o să reușesc să pun lucrurile la locul lor pe aici.

– Nu-i nici o problemă, domnule profesor. Nu e cazul să ne formalizăm. Avem doar cîteva întrebări rapide, răspunse Monroe, așezîndu-se pe un scaun.

– Cu ce vă pot ajuta?

– Ne interesează unele teste de psihologie făcute anul trecut, la sfîrșitul lunii septembrie, pe o grupă de patruzeci și șapte studenți. Ce ne puteți spune despre acest lucru?

Preț de un moment, Rankin păru nedumerit. Avea fruntea înaltă și, atunci cînd se încrunta, parcă purta o bentiță confecționată din viermi. Apoi se luminează la față.

– A, vă referiți la testele lui Julius Spenser.

Monroe nu spuse nimic.

Rankin tuși scurt și începu să caute ceva printre hîrțiile de pe biroul său. Apoi se ridică încet și se îndreaptă spre un perete acoperit de rafturi. Aplecîndu-se, ridică un teanc mare de dosare și foi

răzlețe și le trînti pe birou. Umezindu-și un deget, începu să caute prin teanc. Cîteva clipe mai tîrziu, se opri.

– Da, știam eu că e pe-aici pe undeva. Îi înmîină un dosar verde lui Monroe. Spenser era un tip inteligent, avea o mulțime de idei bune.

– Era? întrebă Rogers.

– Da, a plecat de la noi înainte de Crăciun. I s-a oferit o sumă destul de apetisantă în Boston. Cred că pe la MIT¹.

– Și cu ce anume se ocupă?

– Teste de inteligență, asta era specializarea lui, rosti profesorul, aruncîndu-și privirea pe fereastră, spre orizontul cenușiu. Mă tem că nu mă prea pricep la asta, e un subiect cam sec pentru gusturile mele.

– Și ce implicau testele acestea? întrebă Monroe, aruncîndu-și repede ochii pe paginile din fața lui.

– Avea sistemul lui propriu, destul de neortodox: credea că IQ-ul era legat direct de conexiunea fizică dintre cele două emisfere ale creierului, *corpus callosum*. Cunoașteți teoria creierului împărțit în două?

Monroe încuviință din cap.

– Vag, doar ca profan.

– Prin anii 1960, au apărut cercetări care au arătat că cele două jumătăți ale creierului sînt diferite. Partea stîngă este cea analitică, cea dreaptă, emisfera imaginativă, artistică. Roger Sperry a primit Premiul Nobel pentru această idee.

– Iar Julius Spenser dezvolta asemenea idei?

– Da, era un discipol de-al lui Sperry. I-a fost elev la Caltech, la sfîrșitul anilor 1980.

– Și ce anume făcea doctorul Spenser? întrebă Rogers. În ce constau testele lui?

– Păi, e totul scris acolo, răspunse Rankin, făcînd un semn cu capul spre hîrțile pe care le țineau pe genunchi. A avut un

¹ Abreviere de la Massachussets Institute of Technology (n.tr.)

eșantion de circa cincizeci de persoane; cred că, pînă la urmă, au rămas patruzeci și șapte. În această fază, era vorba numai despre femeii tinere.

– În această fază?

– Da, cu o lună înainte făcuse un set asemănător de teste pe bărbați tineri. Fetele își petreceau o mare parte din zi rezolvînd teste de IQ scrise, apoi teste de manipulare fizică, analiza răspunsului și a reflexelor, experimente legate de orientarea spațială. Li s-au făcut, de asemenea, teste medicale complete și encefalograme.

– Teste medicale? se încruntă Monroe.

– Da, era un element cheie în propunerea lui Spenser. El e de părere că IQ-ul este legat direct de parametrii fizici.

– Și despre ce fel de teste medicale era vorba?

– Păi, asta nu știu. Eu n-am fost de față. De fapt, în acea zi nici măcar n-am fost în Oxford, dar sînt sigur că Spenser și-a depus programul de cercetare cu o lună sau două înainte, ca să fie aprobat. Ia să vedem.

Monroe îi înapoie dosarul.

– Da, da, iată-l, anunță el, după cîteva clipe. În principal ecografii, pentru tot corpul. Fetele au făcut analizele fizice aici și apoi s-au dus la John Radcliffe. Teste scumpe, dar Spenser era bun la obținut sponsorizări.

Monroe se uita în tăcere pe material și i-l înmîna, pagină cu pagină, lui Rogers.

– Prin urmare, Spenser nu lucra pe cont propriu?

– Nu, nu. Bineînțeles, era mereu de față; e un bun supraveghetor, cu abilități excelente de manager. A avut trei asistenți pentru teste și alte trei tinere de la postdoctorat pentru... analize. Zîmbi strîmb spre polițist. Analiza rezultatelor a fost făcută de tînărul Bridges.

– Bridges?

– Malcolm, Malcolm Bridges; va deveni un foarte bun psiholog, băiatul ăla.

– Și Malcolm Bridges lucrează aici?

– Da, dar își petrece tot timpul liber la Biblioteca Bodleian, cu profesorul Lightman, bibliotecarul-șef. E un tânăr foarte studios. Sincer, nu știu cum de are timp pentru toate.

– Și acum e aici?

– Cred că da. Să vedem, e vineri. Se uită la ceas. Stați să-l sun. Luă telefonul și tastă trei cifre. Nu, mă tem că încă n-a ajuns.

– Nici o problemă, spuse Monroe, ridicându-se. Îl căutăm noi. V-am fi recunoscători dacă am putea lua acest dosar cu noi, domnule doctor Rankin. O să avem grijă de el și o să facem o copie.

– Da, da, sigur, răspunse Rankin, cu promptitudine. Vă mai pot ajuta cu ceva?

– De fapt, da, ar mai fi ceva, domnule doctor Rankin. Aveți vreo legătură cu un tânăr numit Russell Cunningham?

Rankin îi aruncă o privire inexpressivă.

– L-am văzut mai devreme plecând din parcare, într-o mașină sport foarte rapidă.

– Cunningham? Da, da, sigur. N-aș putea spune că-l cunosc, e din anul întâi. Dar l-am văzut în mașină, cine nu l-a văzut? zise rîzînd.

– Probabil ați auzit despre tatăl lui, interveni Rogers.

– Păi, da... faimosul filantrop, cu biblioteca. Dacă mă gîndesc mai bine, cred că Bridges este îndrumătorul lui Russell. Dar ce legătură are el cu toate astea?

Monroe îi întinse mîna, ignorînd întrebarea.

– Vă mulțumim foarte mult pentru timpul acordat, domnule doctor Rankin. Și pentru astea, adăugă el, arătînd spre dosarul pe care-l strîngea la piept.

Monroe și Rogers ieșiră în lumina neașteptat de strălucitoare a soarelui. Dincolo de parcare, se vedeau buturile unui teren de rugbi și o echipă de jucători îmbrăcați în hanorace cu glugă, alergînd în jurul terenului.

– Vreau să-l văd pe Malcolm Bridges la secție cît de curînd posibil, spuse Monroe. Întoarce-te la secție și adu-l pe Greene, întrerupe-l

ECHINOX

din orice face acum. Vreau să parcurgă lista de fete. Vreau să știu pe unde a fost fiecare dintre ele și vreau ca toate să fie interogate. S-a înțeles?

Rogers încuviință din cap.

– Între timp, o să fac rost de un mandat. Cred că e timpul să-i facem o mică vizită domnului Russell Cunningham. Tu ce zici?

Capitolul 29

Oxford, 29 martie, 11.05 a.m.

În vremurile de aur descrise de Evelyn Waugh, când Sebastian Flyte și Aloysius, ursulețul său din pluș, au venit în Oxford, au ales să locuiască într-un apartament aflat la parterul de la Tom Quad, în Christchurch, unde Alteța Sa a poruncit ca toți pereții să fie zugrăviți în culoarea oului de rață și a agățat pe ei minunate litografii chinezești. Cu aproape un secol mai târziu, câțiva studenți, care veneau dintr-un cu totul alt mediu social față de familia Flyte (dar care dețineau sume considerabile de bani de cheltuit) au preferat să aibă mai multă independență în raport cu universitatea. Prin urmare, și-au pus părinții să le cumpere apartamente care costau mai mult de un sfert de milion de lire, apartamente care dădeau spre Cherwell și erau amplasate în apropiere de frumusețile din centrul Oxfordului.

Astfel de cuibușoare de yuppie¹ erau prevăzute cu tuburi vid (care să ușureze munca menajerelor) și garaje subterane pentru trei mașini. Exact într-un astfel de loc se bucura Russell Cunningham de primul său an la Universitatea Oxford. Găsea că locul este perfect pentru distracție și că apartamentul se potrivește minunat cu statutul fiului unuia dintre cei mai bogați antreprenori britanici, Nigel

¹ Denumire sub care sînt cunoscuți tinerii cu o situație financiară excelentă, profesioniști ambițioși din marile centre urbane. (n.tr.)

Cunningham, cunoscut în rîndurile snobilor din Oxford (care erau încîntați să-i accepte donațiile de numeroase milioane de dolari) drept „Omul cu Biblioteca“. Acesta era un epitet care i se aplica întotdeauna cu foarte mult sarcasm pentru că, în ciuda faptului că domnul Cunningham finanțase recent construirea și dotarea celei mai mari biblioteci a universității, orice persoană care era cineva în Oxford presupunea că singurele cărți care se găseau în casa lui Nigel Cunningham erau cele pentru colorat.

Monroe se îndrepta spre ieșirea din secție, cînd Rogers îl sună din mașina pe care o parcase în fața apartamentului lui Cunningham.

– Cred c-ar fi bine să veniți pîn-aici, domnule. O să aveți impresia că e ziua dumneavoastră de naștere și totodată a venit și Crăciunul.

Cinci minute mai tîrziu, Monroe parca în fața unui bloc de apartamente foarte exclusiviste, chiar lîngă Thames Street și vizavi de pubul Capătul Rîului. În clipa în care ieși din mașină, fu întîmpinat de Rogers.

– Ia uitați-vă la locul ăsta, bombăni Rogers. Eu, cu salariul meu de inspector, nici nu m-aș putea apropia de așa ceva. Și un mucos de optsprezece ani își aduce prietena aici, în Morganul lui ultraechipat.

Monroe rînji.

– Nu te știam atît de invidios, Josh.

– Ei, asta-i... răspunse el, scuturînd din cap. Cred că putem să-i mai tăiem din nas ticălosului.

Monroe îl privi fix, cu ochii îngustați.

– Condu-mă, ordonă el, apoi își urmă subalternul spre intrarea în blocul de apartamente.

Doi polițiști îmbrăcați în civil îi așteptau pe holul din fața apartamentului lui Cunningham. Monroe și Rogers traversară podeaua lustruită din ciment și intrară într-o cameră din care se auzea o melodie de Oscar Peterson, dintr-o pereche de boxe gigantice marca Bang and Olufsen. Peretele opus intrării era o suprafață vastă din sticlă care dădea spre Cherwell și spre turlele placate cu gresie ale Oxfordului. În prim-plan, cei doi detectivi puteau vedea turnurile

scăldate în soare ale catedralei Christchurch. Din cine știe ce cauză, în acel moment Monroe își aminti o poveste despre Oxford, pe care o auzise în vremea când fusese și el student aici. Se pare că planoriștii și cei care zburau în baloane aveau să planeze deasupra orașului, nu numai datorită priveliștii, ci și datorită curenților de aer cald. Acest lucru se explică în general prin faptul că acești curenți erau produși de aerul cald al turnurilor, dar de fapt adevăratul motiv era gresia omniprezentă, care reflecta căldura soarelui.

Cunningham stătea lângă fereastră, într-un fotoliu George Nelson din piele neagră. Un polițist stătea în apropierea lui. Era înalt, blond, frumos și se bronzase în ceea ce Monroe a aflat mai târziu că fusese o vacanță la schi, scurtă, dar plăcută, în Andorra, din care se întorsese cu două săptămâni mai devreme. Îmbrăcat în bluejeans de firmă și un pulover negru cu anchior din cașmir, arăta exact ca fiul răsfățat al unui milionar. În clipa în care intră Monroe, tânărul se ridică în picioare, însă inspectorul-șef nu-i acordă atenție și-l urmă pe Rogers, trecând prin cameră, pînă în coridorul de dincolo.

Pe coridor se aflau trei uși, iar una dintre ele era întredeschisă. Monroe îl urmă pe Rogers într-o cameră mică, fără ferestre, luminată de un singur bec roșu opac, atîrnînd din tavan. Rafturile erau pline cu carcase de CD-uri. În fața peretelui din planul îndepărtat erau două monitoare cu ecran plat, iar în fața lor, o consolă mică. Deasupra monitoarelor, peretele era acoperit cu imagini pornografice, un colaj sordid cu tinere legate, mutilate, desfigurate.

Monroe privi scena, fără ca fața să-i trădeze vreo urmă de emoție. Rogers se aplecă deasupra consolei.

- Băiatul nostru se cam distra pe-aici, spuse el, pe un ton ironic.
- Ce sînt toate astea, mai exact?

- O capodoperă de pornografie virtuală, răspunse Rogers. A instalat camere web peste tot: în camerele de cămin ale fetelor, în dușurile de la sălile de sport, în toaletele pentru femei, în căminele studențești din Oxfordul de Est. Și înregistrează totul cu grijă,

ECHINOX

adăugă el, făcând un semn cu mîna spre teancurile de discuri de pe rafturi. Se pare că am găsit o comoară.

- Poate, replică Monroe. Să-l ducem la secție. O să lăsăm astea aici și trimitem niște tipi de la departamentul tehnic să se uite prin ele, da?

Monroe se întoarce spre camera de zi, cu gândurile învălmășindu-i-se prin minte.

- Poate sînteți în măsură să-mi explicați despre ce e vorba.

Tînrul avea un ușor accent meridional.

- Speram că veți putea face dumneavoastră asta, domnule Cunningham.

Cunningham își lăsa ochii în podea pentru o clipă, apoi îl fixă pe Monroe cu o privire de superioritate.

- Domnul detectiv? Amiral...? Întrebă el, fluturîndu-și mîna prin aer.

- Doar inspector-șef, domnule, inspector-șef Monroe.

- Ei bine, domnule inspector-șef Monroe, sper că aveți un mandat, nu? Celălalt tip...

- Inspectorul Rogers.

- Da, mi-a fluturat o bucătică de hîrtie pe sub nas, înainte să dea buzna la mine în casă.

- Da, domnule Cunningham, avem mandat. Și vă arestez. Taylor, se răsti Monroe, întorcîndu-se spre polițistul care stătea lîngă Cunningham, ia-l.

În timp ce polițistul se apleca, Monroe îi citi drepturile lui Russell Cunningham. Tînrul rîse neconvîngător.

- Mare greșală, inspector-șef Monroe... imensă. Presupun că știți cine e tatăl meu, nu-i așa?

- Sîntem perfect la curent cu toate, domnule Cunningham, nu vă bateți capul cu asta. Vin și eu în zece minute, Taylor, îi spuse Monroe polițistului. Ai grijă ca domnul Cunningham să fie tratat așa cum trebuie.

Și se întoarce spre coridor.

Capitolul 30

Croydon, 29 martie, 2 p.m.

Înmormântarea lui Charlie Tucker fusese o ceremonie mohorâtă și ploioasă, învăluită într-o sărăcie suburbană. Slujba se oficiase într-o capelă din beton, construită pe la începutul anilor 1980, la câțiva kilometri distanță de Croydon, la sud de Londra. Fuseseră mai puțin de doisprezece participanți. Aceștia se repeziseră din mașinile lor și străbătuseră în grabă pavajul scînteietor al parcării, cu hainele trase peste cap și cu umbrelele pe deasupra. În capelă, persista un miros de haine umede combinat cu cel de crini veștejiți.

Pentru scurtă vreme, după ce fusese descoperit cadavrul lui Charlie, poliția mersese pe ideea că se sinucisese, însă ulterior probele adunate de echipele de investigare de la fața locului arătau clar că n-ar fi avut cum să se împuște. Polițiștii demaraseră atunci cercetările cu privire la crimă.

Laura și Philip ajunseseră ultimii și se așezaseră unul lângă celălalt în spate, ascultînd în tăcere muzica de orgă înregistrată pe bandă, fiecare fiind cufundat în propriile gânduri. Philip abia dacă-l cunoscuse pe Charlie. Pentru el, era doar o altă figură din Oxford, un prieten de-al Laurei. Se întîlniseră pe la petreceri și se contrazisaseră din cînd în cînd în legătură cu politica. Philip fusese susținător al aripii de stînga, ceea ce era mai mult sau mai puțin o modă

printre studenți în anii 1980, însă Charlie, își amintea el, fusese un marxist înverșunat.

Laura ajunsese să se obișnuiască pînă la urmă cu faptul că prietenul ei, Charlie, murise. Cu aproape o săptămînă în urmă, atunci cînd vestea picase cu atîta brutalitate, fusese șocată pînă în adîncul ființei. Acest lucru nu se datora faptului că ar fi fost extrem de apropiată de Charlie. Doar că el însemnase o parte a tinereții ei. Poate, fiindcă de-abia se mai văzuseră în ultimii aproape douăzeci de ani, încă-l mai asocia cu vremurile bune, cu colegiul, cu libertatea, o perioadă care venise imediat după sfîrșitul copilăriei, o perioadă cînd, cel puțin în amintiri, lumea părea să fie un loc mai pur. Acum, că murise, se simțea de parcă și o parte din ea dispăruse.

Abia mai tîrziu apăruse sentimentul îngrozitor de frică pe care-l resimțea acum. Cercul de morți, de măceluri și de violență începuse să se închidă în jurul ei. Acum nu-și mai putea scoate din cap ideea că moartea lui Charlie ar fi avut o legătură cu ancheta ei.

De cînd se întorseseră în Oxford, ea și Philip făcuseră mici progrese valoroase. Confirmaseră faptul că toate crimele din 1851 fuseseră comise exact în nopțile în care corpurile cerești relevante intraseră în semnul Racului și că o conjuncție de cinci planete urma să aibă loc în anul acela, pe data de 20 iulie. Singura diferență dintre acele crime și cele recente era că ucigașii nu-și începuseră seria de crime cu prilejul echinocțiului de primăvară, deoarece conjuncția planetelor avusese loc într-un moment diferit al anului. Toate acestea erau importante, ea știa asta, și plasau teoria dincolo de orice îndoială rezonabilă, dar aveau încă impresia că-și pierduseră elanul necesar căutării indiciilor cu privire la identitatea criminalului contemporan, iar următoarea crimă era programată pentru seara următoare, pe 30 martie.

Slujba de înmormîntare fusese deprimantă, sunetul unui cor sintetizat revărsîndu-se cu blîndețe din difuzoarele de pe tavan, purtînd cu el cele două marșuri funebre, iar cei din congregație de-abia dacă scoteau, în cel mai bun caz, un murmur cu greu audibil. Pe ultimele acorduri ale celui de-al doilea marș, sicriul care

adăpostea corpul lui Charlie fusese ridicat cu grijă de gropari și dus spre un dric care aștepta afară. Participanții se ridicaseră ușor de pe scaune și se îndreptaseră spre uși. Afară, dricul pornise și grupul îl urmase, traversând cimitirul, de-a lungul unei alei șerpuitoare, pînă în dreptul unei zone cu mai puține morminte, unde pămîntul fusese proaspăt săpat.

Întorcîndu-se de la capelă, Laura și Philip aproape că ajunseseră la mașină cînd auziră că se apropie cineva în fugă de ei, din spate. Întorcîndu-se, văzură o tînă ră îmbrăcată într-o rochie albă, lungă. Tînă ră se opri în dreptul lor. Părea să aibă cam douăzeci și cinci de ani, era scundă, suplă, cu părul castaniu-închis căzîndu-i liber pînă în dreptul taliei. Avea ochii albaștri, imenși, un chip de zînă, sprîncene subțiri și un nas bine conturat. Laura își dădu seama că plînsese; nu era machiată, dar avea ochii injectați de sînge, iar pielea de sub ei părea iritată.

– Sînteți Laura și Philip, nu? întrebă ea.

Laura făcu un semn de încuviințare din cap.

– Eu... am fost... ăăă... prietena lui Charlie. Mă cheamă Sabrina.

În timp ce le întindea mîna, privi în jur, de parc-ar fi vrut să verifice dacă nu-i urmărește cineva. Un cuplu de vîrstă mijlocie care participase la slujbă trecu pe lîngă ei și Sabrina așteptă pînă cînd cei doi se îndepărtară îndeajuns de mult încît să nu-i mai audă.

– Mi s-a cerut să vă dau asta, spuse ea, strecurîndu-i Laurei în mînă un obiect mic și rece din metal.

Era o cheie.

– Puneți-o în buzunar, o sfătui Sabrina încet, dar cu hotărîre.

– Cine...?

– Charlie, bineînțeles. Știa că a dat de necaz. Vă rog să mă ascultați doar, șopti Sabrina. Charlie ținea foarte mult la o biografie a lui Newton. O veți găsi în apartamentul lui. Chepstow Street, nr. 2, în New Cross. Trebuie să vă duceți acolo chiar astăzi. Fratele lui o să-i facă ordine printre lucruri și o să-i anuleze contractul de închiriere mîine-dimineață. Cheia are un număr pe ea. Acum,

trebuie să plec. Succes! Și, spunînd acestea, se răsuci pe călcîie și se îndepărtă în grabă.

Împietriți de uimire, Laura și Philip o lăsară pur și simplu să plece. Apoi, smulgîndu-se din nemișcarea ei, Laura vru să plece după fată, însă Philip o opri.

– Cred c-ar trebui s-o lăsăm în pace.

Charlie locuise într-un apartament micuț de două camere de pe o străduță îngustă, dînd în principala arteră de circulație a aglomeratului New Cross, din South London. Era unul dintre cele șase apartamente care alcătuiau ceea ce probabil că fusese odată o casă destul de impozantă. Laura și Philip se duseseră acolo direct de la înmormîntare și parcaseră pe Cheepstow Street, la cîteva uși depărtare de casa lui Charlie. Ajunseră la apartamentul de la etajul doi urcînd o scară șerpuitoare și slab luminată.

Apartamentul nu arăta chiar atît de rău cît se așteptase Laura. Charlie își dăduse toată silința să ascundă tencuiala cojită și degradarea locului cu un strat de vopsea și cîteva imagini înrămate, cu gust. Mobila era ieftină și veche. Probabil că se găsea în apartament dinainte ca el să se mute, dar chiriașul investise în cîteva mochete și perne, ceea ce fusese de folos într-o oarecare măsură. În timp ce se plimba prin sufragerie, Laura se gîndi că era evidentă influența unei mîini de femeie: Sabrina pusese lucrurile la punct. Într-un capăt se afla o bucătărie rudimentară, iar în celălalt erau un televizor și cîteva rafturi cu cărți. Laura aruncă o privire printr-un mic dormitor care ducea spre o baie minusculă. În întregul apartament plutea un miros puternic de țigări și alcool.

– Doamne, mă simt de parcă am încălca o proprietate, spuse Laura încet.

– Păi, cred că asta și facem, zîmbi Philip.

– Îmi dă fiori.

– Ei, haide. Sabrina a fost foarte clară: Charlie voia ca noi să venim aici. Nu te simți vinovată. Avea încredere în tine.

– Mda, și uite ce s-a întîmplat după ce m-am întîlnit cu el.

Laura se așează cu greutate pe un balansoar aflat în fața micului birou. Pe birou se afla un calculator, iar lângă el, un teanc dezordonat de hîrtii și o scrumieră plină cu mucuri de țigară.

– Biografia lui Newton. Laura făcu semn cu capul spre biblioteca de lângă televizor. Vrei să încerci tu acolo? Mai este una în dormitor.

Philip o găsi aproape imediat. Se așezară la o masă micuță din lemn aflată în capătul dinspre sufragerie al bucătăriei, cu cartea deschisă între ei. Purta titlul *Isaac Newton: Biografia unui mag*, de Liam Ethwiche.

– Charlie ținea în mod special la cartea asta, spuse Laura, amintindu-și cuvintele pe care le folosisese Sabrina. Apoi adăugă: Cheia are un număr pe ea: 112.

– Presupun că e un număr de pagină, adăugă Philip, răsfoind cartea pînă cînd ajunse la pagina 112.

În timp ce căutau prin primele două paragrafe, observară amîndoi ciudățenia aproape în același timp. În mijlocul unui rînd, se pierdea brusc șirul. Ultima parte a propoziției spunea: „Gara Paddington, căsuța paisprezece, petrecerea lui Geoff, *sweet pea*“.

Philip se ridică și se duse la fereastră. Afară, clădirile cenușii și cerul cenușiu păreau să se contopească. Era ora de vîrf și traficul începea să se aglomereze pe New Cross Road. În capătul străzii, patru rînduri de autovehicule stăteau pe loc, iar țevile lor de eșapament umpleau cu fum aerul sfîrșitului de după-amiază. Nu observă Toyota neagră, strălucind de curățenie, parcată de partea cealaltă a străzii.

– Tu înțelegi ceva? întrebă el.

– Mda, cam înțeleg, răspunse Laura. Hai să mergem. Luă cartea sub braț. Vrei să conduci tu sau eu?

Gara Paddington se afla la doar zece kilometri depărtare de New Cross, în linie dreaptă, însă lor le luă aproape nouăzeci de minute să răzbată prin aglomerație, incluzînd aici și o perioadă de douăzeci de minute în care, din cauza lucrărilor rutiere de lângă Picadilly Circus, rămăseseră imobilizați pe Pall Mall. Soarele

apusesese deja de vreo patruzeci de minute în clipa în care se apropiară de Tamisa dinspre sud, iar când cotiră pe Praed Street, luminile slabe de neon, roșii și galbene, accentuau și mai mult impresia de tern oferită de clădirile dărăpănate, mînjite de poluare, de pe fiecare parte a străzii, clădiri care adăposteau magazine de jeans ieftini și vitrine cu reclame pentru show-uri erotice.

Înăuntru, un val de oameni se agita prin holul principal al gării. Dulapurile personale și căsuțele poștale erau poziționate între un ghișeu de bilete și un local numit Cafeneaua Navetiștilor. În fața fiecărei căsuțe se afla cîte un panou mic cu o tastatură numerică.

– Și ai de gînd să-mi spui în sfîrșit care e combinația și ce înseamnă *sweet pea*, Laura? întrebă Philip.

Ea oftă.

– Am de ales?

– Nu prea.

Ea se aplecă spre căsuțe, trăgînd cu ochiul spre șuvoiul de navetiști care se scurgea pe lîngă ei. Întorcîndu-se iar spre căsuța 14, murmură:

– E porecla mea. Mă rog, porecla pe care mi-o dăduse Charlie.

Philip pufni.

– Prima dată, ne-am întîlnit la o petrecere în Oxford, în 1982. Se ținea într-o casă mare, în care locuiau mai mulți colegi, pe Banbury Road, proprietatea părinților unui tip din anul nostru, Geoff... Geoff Townsend cred că-l chema. Mă rog, după noaptea aia, Charlie mi-a spus mereu *sweet pea*.

– *Sweet pea*?

– La petrecere am purtat o jachetă făcută din pene de păun¹.

Philip o privi neîncrezător pentru o clipă, apoi izbucni în rîs.

– Asta se întîmpla cu mult timp în urmă.

Expresia ei sinceră îl făcu să rîdă și mai tare.

– Scuză-mă, reuși Philip să spună, recăpătîndu-și seriozitatea. Doar că imaginea ta într-o jachetă din pene de păun e...

¹ *Pea* este folosit ca o prescurtare de la *peacock*, care înseamnă „păun, păuniță”. În traducere, *sweet pea* – „dulce, iubită păuniță”. (n.tr.)

- Dulce?

- Păi, da.

- Noii romantici erau în culmea gloriei. Ți mai aduci aminte? Probabil că tu purtai cămăși din mătase și cizme de Motanul Încălțat, nu?

- Niciodată n-am avut cizme de Motanul Încălțat, se împotrivi Philip, indignat.

Acum era rîndul Laurei să rîdă.

- Și prima dată cînd ne-am întîlnit aveai o codiță oribilă.

- Ba era o coadă foarte frumoasă, de fapt, se strîmbă el. OK, care-i combinația?

Ea privi lung panoul și începu să tasteze cîteva cifre. Philip o privi. 1...9...8...2. apoi apăsă butonul „enter“, apucă mînerul și trase de el.

În interiorul cutiei se afla o foaie de hîrtie făcută sul și legată cu o panglică neagră din mătase. Lîngă ea se afla un CD, într-o carcasă din plastic transparentă.

Philip întinse mîna și scoase cele două obiecte.

- E un DVD, presupun, spuse el. Desfăcu panglica de pe sulul de hîrtie. Și ceea ce pare să fie... Făcu o pauză. Ei, asta-i interesant. Pîna și eu știu destulă latină cît să traduc asta.

În partea de sus a primei pagini era scris: *Principia Chemicum de Isaacus Neuuntonus*.

De-abia dacă schimbară două cuvinte în timp ce parcurgeau drumul spre ieșirea din Londra, îndreptîndu-se către vest, înapoi la Oxford. Traficul se mai liniștise puțin și în douăzeci de minute ajunseseră deja pe Șoseaua 40, care urma să-i ducă spre autostradă și, după 80 de kilometri, acasă. Fiecare era adîncit în propriile gînduri, fiecare încerca să se strecoare printre ițele a ceea ce descoperiseră, dar nici unul din ei nu era încă pregătit să vorbească despre asta. Philip conducea și Laura studia documentul lui Newton. Acesta era acoperit cu o caligrafie mărunță, bine definită, cea mai mare parte a lui fiind scrisă într-o limbă ciudată, sau într-un cod complicat care nu părea să aibă vreo semnificație. Totul era

amestecat cu rînduri scrise în latină, alături de desene, simboluri cu un aspect ciudat, tabele și diagrame care păreau să fi fost împrăștiate la nimereală în cadrul paginii. Apoi, după ce lăsară în urma lor luminile orașului și pătrunseră în monotonia întunecată a autostrăzii și în întinderea pustie a câmpurilor aflate de ambele părți ale drumului, se făcu prea întuneric și Laura nu mai putu să citească.

– În mod evident, este o fotocopie, constată Laura. Dar despre ce naiba o fi vorba?

– Îmi pare rău că n-am fost mai atent la lecțiile de latină, în vremea cînd aveam treisprezece ani, spuse Philip.

– De fapt, eu știu latină destul de bine, dar asta e o amestecătură de limbi. Și ce e cu simbolurile și cu secțiunile astea codificate? Mie mi se par doar niște cuvinte fără sens.

– Și ce naiba făcea Charlie Tucker cu o copie a unui document scris de Isaac Newton? Nu e o lucrare de care să mai fi auzit pînă acum.

– Nici eu. Bineînțeles, a scris *Principia Mathematica*, dar... Întinzîndu-se spre bancheta din spate, Laura ridică biografia lui Newton pe care o luaseră din apartamentul lui Charlie. Aprinzînd becul din mașină, începu să răsfoiască paginile. *Biografia unui mag*, citi ea, încet. Îmi amintesc cînd a apărut cartea asta. A făcut ceva valuri în vremea aia, nu-i așa?

Philip părea nedumerit.

– E o lucrare revizionistă, îl prezintă pe Newton ca pe un fel de vrăjitor nebun sau cam așa ceva... Acum îmi aduc aminte, adăugă ea, ciocnind cu degetele pe cartea deschisă. Se baza pe ideea că Newton era un alchimist pasionat.

– Mda, replică Philip. Și eu mi-aduc aminte. Cartea a apărut acum cîțiva ani. Am citit o recenzie în *The Times*.

– Newton nu era numai un alchimist, continuă Laura, ridicîndu-și privirea din carte. Se pare că se ocupa în mod serios și de magia neagră. Aici spune așa: „Newton era un adept al artelor întunecate. Dovezi ale acestui fapt uimitor pot fi găsite în scrierile pe care le-a ținut ascunse pînă la moartea sa. Acestea au fost păstrate în secret

de discipolii săi, de teamă să nu-i întineze marelui om imensa reputație științifică. Abia în 1936, sub conducerea lui Maynard Keynes, economistul și expertul în lucrările lui Newton, aceste documente au fost redescoperite: mai mult de un milion de cuvinte despre subiecte oculte, mergînd de la divinație pînă la alchimie“.

– Prin urmare, și-a publicat lucrările științifice, legale, dar și-a ținut materialele periculoase la adăpost de priviri indiscrete?

– Se pare că da. Nu putea permite ca interesul său față de ocultism să fie făcut public. Asta i-ar fi distrus cariera.

– Și crezi că *Principia Chemicum* ar putea să fie una dintre operele alea secrete?

– Încă nu sînt sigură. Laura caută cuprinsul biografiei pe care-o avea în poală. Și-a scris toate operele în latină, așa era obiceiul în vremea aia. Dar e ciudat că și-a folosit versiunea latinizată a numelui. Dar... aha! exclamă ea, după cîteva clipe. Ascultă: „Din păcate, faimoasa lucrare a lui Newton, *Principia Mathematica*, nu este completată de o *Principia Chemicum*, care ar fi fost o operă definitivă menită să descrie descoperirile sale în domeniul alchimiei. Newton ne lasă indicii și sugestii, dar nu și un manuscris care să ofere o rela-tare despre reușita de a produce legendara Piatră Filosofală. Acest lucru se întîmplă deoarece, la fel ca multe sute de cercetători dinain-tea sa, Newton, în ciuda talentelor sale extraordinare, nu și-a atins niciodată scopul suprem. N-a făurit Piatra cu care să găsească me-toda de a produce aur din metalele inferioare; nu i s-a oferit viața fără sfîrșit și n-a putut niciodată să intre în comuniune cu Atotpu-ternicul, cel puțin nu cît timp a fost în viață“.

Cîteva minute mai tîrziu, intrară pe scurtătura spre Chilterns și începură coborîrea lungă și abruptă peste granița dintre comitatele Buckingham și Oxford. Prin întuneric, puteau zări prea puțin din panorama magnifică pe care o oferea lumina zilei, o cuvertură peti-cită de cîmpuri cultivate care se întindeau spre orizont.

Laura închise cartea, stinse lumina din mașină și porni radioul.

– Ai chef de niște muzică?

Apăsînd pe butonul programat cu numărul 1, nu recepționară nimic. La fel se întîmplă și la 2 și la 3. La 4, mașina fu inundată de acorduri violente, o piesă Van Halen de la mijlocul anilor optzeci. Philip începu să scuture din cap.

– *Yeah, baby...*

Laura apăsă butonul 5 și dădu sonorul mai încet. O cacofonie de sunete atonale se revărsă din difuzoare.

– Asta sigur e Radio 3, constată Philip. Vrea cineva să asculte „Concertul pentru trei chiuvete de bucătărie și un vibrator“? glumi el. Pentru numele lui Dumnezeu, dă înapoi la Van Halen.

– Nu prea cred, rîse Laura.

Mai trecu de cîteva posturi franceze emise pe unde lungi, dădu de o melodie rap emisă de un post local independent și apoi găsi Radio Oxford și ceea ce părea să fie sfîrșitul ediției de știri.

„... Conducătorul delegației estoniene, Dr. Vambola Kuusk, a declarat că întîlnirea a fost un mare succes și că speră că autoritățile de la Comisia Europeană vor respecta recomandările făcute anterior.“

Urmă o pauză.

„Și acum, cîteva știri locale. Poliția devine din ce în ce mai preocupată de locul în care s-ar putea afla profesorul James Lightman, bibliotecar-șef la Biblioteca Bodleian. Mașina sa a fost găsită astăzi, în jurul orei zece dimineața, abandonată în Norham Gardens din North Oxford. Poliția susține că nu exista nici un semn de luptă și că profesorul și-a lăsat servieta pe scaunul din dreapta, iar cheile erau încă în contact. La sfîrșitul emisiunii, vom anunța un număr de telefon la care poate suna oricine are informații folositoare pentru poliția din Thames Valley.“

Capitolul 31

Oxford, 12 august 1690, aproape de miezul nopții

Timp de câteva secunde, John Wickins crezu că va leșina din cauza căldurii și a durerii. În ciuda balsamului calmant al lui Robert Boyle și a îngrijirilor atente, arsura de pe braț era aproape la fel de dureroasă ca în dimineața aceea, iar durerea de cap pe care o avusese toată ziua era aproape la fel de supărătoare.

El, Boyle și Hooke străbătuseră labirintul și acum stăteau pe loc, respirînd greu, pe coridorul care dădea spre camera de dincolo. Îi zăriseră în treacăt pe cei trei bărbați din fața lor doar o dată, atunci cînd intraseră în crama Colegiului Hertford: Newton, du Duillier și încă o siluetă cu pelerină cu glugă, despre a cărei identitate nu erau siguri, pătrunseseră în tuneluri înaintea lor și dispărușeră în labirint.

Acum, membrii cabalei care se formase în jurul lui Newton, împărtășindu-i secretele întunecate, intraseră în cameră. O rază palidă de lumină ieșea prin deschizătura ușii.

Afară, cei trei Gardieni stăteau lipiți de peretele murdar și umed al coridorului, fiecare dintre ei încercînd să-și țină răsuflarea. Își stinseseră unica torță și se pregăteau să acționeze. Din cameră, se auzea vocea unui bărbat, psalmodiind cuvinte abia inteligibile, monologuri lungi punctate periodic de fraze nedeslușite intonate pe trei voci. Un pîrîiaș de transpirație șerpui pe spatele

lui Wickins, care-și încordă palmele umede pe mânerul spadei. În dreapta lui se afla Hooke, înjurând în barbă, cu fața și tunica îmbibate de transpirație. În stînga sa, Boyle își scosese spada din teacă. Aceasta reflectă raza subțire de lumină care venea din cameră și Wickins zări profilul șters al bătrînului. Privea în continuare fix spre ușă, cu toți mușchii încordați. În vreme ce Wickins îl examina, Boyle se îndepărtă de zid și făcu în liniște trei pași mari și iuți spre cameră. Ajungînd în dreptul ei, le făcu un semn celorlalți doi. Aceștia traversară repede spațiul dintre ei; Boyle zvîrli ușa de perete, iar cei trei bărbați intrară în fugă în cameră, cu spadele pregătite pentru atac.

Mirosul de terebentină, de transpirație și de carne de om, atmosfera umedă și lipsită de oxigen și murmurul incantațiilor păgîne le asaltară simțurile. Cei trei membri ai cabalei, cu capetele acoperite de glugi și îmbrăcați în mantii grele, din satin negru și gri, stăteau în fața pentagramei, în capătul îndepărtat al camerei. Silueta din mijloc ținea ridicată o sferă mică, roșie.

Gardienii aveau de partea lor avantajul surprizei, și Boyle era hotărît să nu-l lase să-i scape. Se avîntă spre bărbatul cu sfera, îl prinse de gît și-l tîrî departe de pentagramă. Sfera din rubin căzu și se rostogoli pe podeaua din piatră, pînă cînd se opri sub pentagramă. Ridicîndu-l pe Newton în picioare, Boyle îi apăsă spada de beregată. Celelalte două siluete îmbrăcate în mantii, luate prin surprindere, rămaseră nemișcate în timp ce Hooke și Wickins fugiră spre ele și se opriră cu vîrfurile spadelor la numai cîtiva centimetri distanță de fețele lor acoperite.

Boyle slăbi strînsoarea asupra prizonierului și-l făcu pe acesta să se învîrtă. Îl auzeau cu toții cum mîrîie de sub glugă. Dar nu putea face nimic, Boyle stătea cu spada lipită de mărul lui Adam din gîtul lui.

– Lăsați-vă jos glugile, toți trei, porunci Boyle.

Nu se mișcă nici unul dintre ei.

– Lăsați-vă jos glugile, repetă Boyle.

Nu ridicase vocea, dar acum avea o duritate veninoasă în glas.

Încet, Newton se supuse. Pletele sale lungi, cenușii, îi erau lipite de fața umedă. Sub vălurile de păr, ochii săi negri ardeau de furie și de ură.

– Pentru numele lui Dumnezeu, cine credeți că sînteți? șuieră el. Ce autoritate aveți aici?

Boyle nu se clinti, ci îi susținu privirea lui Newton.

– Spre deosebire de dumneavoastră, domnule profesor Newton, replică el, noi avem toate drepturile să ne aflăm aici.

Newton îi aruncă un zîmbet superior, pielea feței încrețindu-i-se în riduri umede. Semăna cu o caricatură a lui Mefisto.

– Nesăbuit băgăreț ce ești! șuieră el, cu vocea lui subțire tremurînd de ură ascunsă. Eu sînt Maestrul aici. Numai eu înțeleg cuvintele înțelepților. Eu sînt adevăratul moștenitor al Luminii, al Căii, al Drumului.

Cu un zîmbet vag, lipsit de orice urmă de umor, care arăta cît de puțin îi păsa de opiniile lui Newton, Boyle spuse:

– John, Robert, hai să vedem pe cine avem aici.

Fără să-și îndepărteze vîrfurile spadelor de la gîturile celor două siluete în mantii, Hooke și Wickins le înlăturară glugile și se traseră în spate.

– James? James... fratele meu? Boyle se clătină pe picioare, făcînd un pas înapoi. Ce...?

Șocul îi transformase chipul bătrînului într-o mască rigidă. Părea pierdut, paralizat.

Aceasta era șansa de care avea nevoie Newton. Cu un răcnet, sări înainte, îl prinse pe Boyle de încheietură și-l forță să dea drumul spadei, care căzu zăngănind pe podea.

Newton era singurul care acționa cu repeziciune; ceilalți cinci bărbați păreau cufundați în gelatină; dar, după cîteva clipe, începură să-și revină și, deodată, camera se umplu de trupuri pregătite de luptă, de clinchetul oțelului și de strigăte aspre.

Înșfăcîndu-i spada lui Boyle, Newton se întoarse și se avîntă spre sfera din rubin. În timp ce făcea acest lucru, Wickins îl prinse

de glezne și cei doi bărbați se prăbușiră pe podea. Într-o furie oarbă, Wickins îl apucă de păr pe Newton, făcându-l să țipe.

– Mi-ai trădat prietenia, îi urlă el în ureche. Ajunsesem să am încredere în tine.

Însă, în ciuda mâniei sale, Wickins nu știa sigur ce trebuie să facă mai departe. Isaac Newton se afla la mila lui. O singură mișcare a spadei sale, se gândi Wickins, și viața acestuia ar fi luat sfârșit, sîngele lui ar fi acoperit podeaua. Dar nu pentru asta veniseră ei aici. În ciuda urii pe care o simțea Wickins față de profesorul lucasian, nu era un ucigaș. Exact în acea clipă observă sfera. O ridică de jos cu mîna stîngă și și-o îndesă în tunică. Apoi, îl ridică pe Newton în picioare, încă ținîndu-i lama spadei în dreptul beregatei, apoi începu să pășească înapoi, spre ceilalți. Însă, cum nu vedea pe unde merge, se împiedică de unul dintre sfeșnicele înalte și masive, prăbușindu-se.

Newton se aruncă după spada lui Wickins. Într-o clipă, o avea în mînă, răsucindu-se astfel încît să poată supraveghea întreaga încăpere. Ochii îi aruncau flăcări, toate simțurile-i erau ascuțite la maximum, instinctul de autoapărare îi dădea putere.

La cîțiva pași mai încolo, Boyle îl prinsese pe fratele său de gît, împingîndu-l în zid. Cu vîrful spadei lui Hooke îndreptat spre el, Nicolas Fatio du Duillier stătea alături, răsufliînd greu de furie.

– James, James... cum ai putut? rostea Boyle, cu vocea tremurîndă.

– Robert, fratele meu mai mare, răspunse rînjind Boyle. Robert, care s-a considerat întotdeauna tatăl meu... scutește-mă de fățărnicia ta, așa ceva nu-mi trebuie.

Boyle păru derutat și-și înclină ușor capul într-o parte.

– Dar de ce? șopti el. De ce?

– Nu știi, Robert? Chiar așa? Nu știi?

Boyle scutură scurt din cap.

– Unde altundeva m-aș fi putut duce, dragul meu frate? Cum m-aș fi putut măsura cu tine? Cum aș fi putut ieși din umbra ta?

Boyle tresări, simțind vîrful unei spade la gîtul său.

– Aruncă-ți spada, șuieră Newton. Acum!

Boyle se supuse și se întoarse. Du Duillier și James Boyle se aflau în continuare în fața spadei neclintite a lui Hooke, și Wickins se ridica, greoi, în picioare. Acesta din urmă țîșni în față și smulse spada lui Boyle de pe podeaua din piatră.

– Încă un pas și-l spintec, țîpă Newton.

Wickins se apropia în continuare.

– Vorbesc serios. Și-și înfipse spada în gîtul lui Boyle, făcîndu-l să sîngereze.

Wickins se opri.

– O să suferi chinurile iadului pentru asta.

– Nu, greșești, prietene, îi răspunse Newton, nepăsător. Pentru că Domnul știe că motivele mele sînt sincere. Trase aer adînc în piept. Acum, dă-mi sfera.

Wickins rămase pe loc, ca și cum ar fi prins rădăcini.

– Dă-mi sfera!

– Nu, John, nu face asta, icni Boyle.

– Nu-l băga în seamă pe bătrînul ăsta netrebnic. Dă-mi sfera! Acum! Fă-o, sau jur c-o să-l omor, strigă Newton.

Încetișor, Wickins își vîrî mîna în tunică și palma sa cuprinse sfera din rubin.

– Nu! N-o face! îl imploră Boyle. Mai bine mor decît...

Wickins scoase sfera din rubin. În timp ce făcea acest lucru, Hooke, care-i păzise pe du Duillier și pe James Boyle, își repezi brusc spada spre Newton. Acesta văzu mișcarea cu coada ochiului și se feri. Era de-ajuns. Robert Boyle își înfipse dinții în mîna adversarului său. Newton urlă, dar reuși să-și păstreze spada în mînă.

Blestemînd, Newton se răsuci și-i sfichiui umărul lui Hooke. Apoi dispăru, topindu-se în întunecimea coridorului.

Wickins porni după el, însă Boyle îl reținu.

– John, John, lasă-l să plece. N-o să-l găsești niciodată în labirint. Trebuie să ducem într-un loc sigur ceea ce a rămas, sfera și documentele.

ECHINOX

Vocea îi suna obosită și îngrozitor de tristă.

– Trebuie să descîlcesc urzeala asta oribilă, și tu trebuie să te asiguri că toate vor fi în siguranță pe viitor. Imediat cum ajungem la suprafață, pornești călare cu toată viteza spre Cambridge. Să ajungi acolo înaintea lui Newton... și să arzi totul.

Capitolul 32

Oxford, 29 martie, 9.05 p.m.

Întorși acasă, Philip aprinse aragazul și puse ceainicul pe foc, în timp ce Laura se dusesse la etaj să-și caute un pulover din lână. Cîteva minute mai târziu, stăteau amîndoi în sufragerie, cu focul proaspăt aprins prinzînd viață în șemineu.

– Chestia e, spuse Philip sorbind din cana cu ceai fierbinte, că dispariția lui Lightman mai mult ca sigur n-are nici o legătură cu crimele. E doar o coincidență.

Laura întoarse spre el o privire fără expresie.

– Nu prea văd cum ar putea fi legate una de alta, dar totul este atît de... de ciudat.

Philip ridică din umeri.

– Ți s-a părut cumva că Lightman ar fi bolnav sau tulburat? Ar fi putut s-o ia razna?

Laura scutură din cap.

– Suferea de depresie?

– Nu știu. În ultimii ani l-am văzut doar de cîteva ori. Mie mi se părea perfect normal. De ce? Crezi că pur și simplu și-a lăsat mașina în drum și a plecat?

– Se mai întîmplă.

– Sigur, dar lui Lightman?

– Ceea ce înseamnă că a fost răpit?

Laura își ridică privirea dinspre cana cu ceai.

– Dumnezeu știe, Philip. Dar cine...?

– Presupun că vom afla asta destul de curînd. Poliția nu va lăsa cazul ăsta să treacă atît de ușor. Lightman e foarte cunoscut în Oxford și mai e și unul dintre cei mai bogați oameni din Anglia. Ridică DVD-ul pe care-l luase din căsuța poștală nr. 14. Ne uităm?

Timp de cîteva secunde nu se văzu nimic, pînă cînd pe ecran apăru imaginea lui Charlie Tucker stînd pe un scaun, cu privirea ațintită direct spre camera de filmat. În spatele lui se vedeau rafturi cu cărți, pe podea, lîngă scaunul lui, era o scrumieră, iar Charlie trăgea dintr-o țigară. Părea că se filmează singur: unghiul nu era chiar cel mai potrivit și lumina era slabă.

– Bună, Laura, dragă. Mă rog, măcar sper că tu ești cea care privește asta. Zîmbi scurt și forțat spre cameră. Atunci cînd vei primi asta, continuă el, eu voi fi ori mort, ori plecat pe undeva, prin străinătate.

Laura simți un nod în stomac.

– Chestia e că viața mea e în pericol, continuă Charlie. Nu prea am mult timp pentru explicații și sînt atîtea lucruri pe care-aș vrea să ți le spun. Nu-mi place că te pun în pericol, dar alaltăieri, cînd ai venit să mă vezi... ei bine, am avut impresia că deja ești implicată pînă peste cap, așa că...

OK, de unde să încep? Bun, păi... evident că ai fost la căsuța poștală 14 din Paddington și ai textul lui Newton. Cred că te-ai întrebat cum naiba am reușit eu să pun mîna pe așa ceva. Adevărul este că o perioadă am făcut parte din grupul despre care ți-am vorbit... știi tu, ocultștiu...

Vorbesc la timpul trecut, pentru că sper să fi scăpat. Vezi tu, am fost atras spre el în mod implicit. Aveau anumite dovezi incriminatorii cu privire la activitățile mele politice din anii 1980 și... mă rog, guvernul are memorie lungă, mai ales atunci cînd vine vorba despre genul de lucruri cu care mă ocupam eu. Zîmbi conspirativ.

Oricum, m-am cărat atunci cînd mi-am dat seama ce urmărea de fapt grupul. N-am vrut să iau parte la așa ceva.

Țigara arsese pînă la filtru și Charlie făcu o pauză, ca să ia alta din pachetul pe care-l avea în buzunar. Aprinzînd-o de la mukul celuilalte, trase adînc în piept și apoi suflă un nor de fum.

– Uite, spuse el, schimbîndu-și poziția pe scaun. Probabil că nu înțelegi nimic. Hai s-o iau de la început.

Își drese vocea.

– Hai să ne întoarcem cu o mie șase sute de ani în urmă, în Biblioteca din Alexandria. Un mare învățat, care era în același timp și bibliotecarul-șef, era o femeie pe nume Hypatia. Ei, Hypatia era o gagică pe cinste; nu numai că era una dintre cele mai educate persoane din acele timpuri, dar a și provocat o mare controversă respingînd o mare parte a creștinismului incipient care începuse să se întindă în toată lumea. A fost considerată eretică și, în cele din urmă, a fost jupuită de vie de un grup de creștini – vai! – atît de pioși. Charlie făcu o grimasă.

Hypatia era adepta ocultismului. La un mileniu după vremea ei, ar fi fost considerată o vrăjitoare care lucrează cu magia albă. Căci ținea spre păstrare unele dintre cele mai importante artefacte cunoscute de civilizație. În biblioteca ei, existau manuscrise rare care tratau aspecte ale ocultismului, atît în ceea ce privește magia albă, cît și pe cea neagră, și în posesia ei se aflau cele două mari comori ale alchimiei cunoscute de omenire: *Tăblița de smarald* și sfera din rubin.

Bineînțeles, *Tăblița de smarald* e celebră. De-a lungul secolelor, a ajuns să fie recunoscută ca fiind pilonul central al legilor alchimiei. Ea le oferă alchimistilor un fel de „manual de instrucțiuni” pentru munca lor. Mai puțin cunoscută este sfera din rubin. Zvonuri despre ea au circulat în lumea ezoterică încă din vremea în care trăia Hypatia, însă puțini au văzut-o și încă și mai puțini mai au habar despre ce puteri are.

În noaptea în care a fost distrusă Biblioteca din Alexandria, pe data de 13 martie 415 AD, Hypatia a aranjat astfel încît *Tăblița de*

smarald să fie luată din oraș și transportată în Europa, unde a fost protejată de un șir de alchimiști care s-a întins de-a lungul secolelor. Între timp, a ascuns sfera din rubin într-un loc sigur, în temelile bibliotecii. Un an mai târziu, tatăl ei, Theon, a recuperat prețiosul obiect și l-a adus în Anglia. Acolo a fost întâmpinat de reprezentanții unui mic grup de adepți care-și spuneau Gardienii, un grup ale cărui secrete veneau din Egiptul antic și de la primii alchimiști, și a cărui artă o învățaseră și Hypatia și Theon.

Gardienii au ascuns sfera din rubin într-o criptă secretă, în care se putea ajunge numai printr-un labirint subteran. Au construit această criptă în apropierea locului lor de întâlnire și s-au asigurat că singurele persoane care puteau trece prin labirint erau cele care posedau cunoștințele secrete necesare pentru a rezolva o serie de teste. Aproape o mie de ani mai târziu, pe acest loc s-a dezvoltat orașul Oxford.

Sfera din rubin a rămas în ascunzătoarea ei pînă în secolul al șaptesprezecelea, cînd Christopher Wren a fost delegat să construiască Teatrul Sheldonian. El a descoperit labirintul, dar n-a făcut nimic în privința lui. Totuși, cîteva decenii mai târziu, Isaac Newton, poate cel mai mare alchimist al vremii sale sau chiar din toate timpurile, a dat peste indiciile vitale necesare găsirii sferei, într-un document care trecuse prin mîinile unui alt alchimist cu cîteva secole înaintea sa, un bărbat numit George Ripley.

Charlie se lăsă pe spătarul scaunului și suflă fumul spre camera de filmat.

– Acest lucru a fost aproape un dezastru. Sfera poseda puteri într-adevăr extraordinare, iar Newton era un geniu, obsedat de elucidarea secretelor universului, indiferent cu ce preț. Sfera îi oferea șansa de a-și îndeplini visul.

Făcu o pauză și-și stinse țigara.

– Presupun că te întrebi: de ce atîta tevdatură? Ce are această sferă din rubin atît de deosebit? De ce e atît de importantă, încît unii oameni și-ar da viața ca s-o apere? De ce unii ar fi în stare să ucidă doar ca să pună mîna pe ea? Ei bine, sfera este cheia pentru

descoperirea Pietrei Filosofale și a Elixirului Vieții, țelul suprem al alchimiștilor. Nimeni nu știe precis cine a făcut sfera. Este cel puțin la fel de veche ca prima civilizație antică egipteană și unii au fost chiar de părere că nu provine din lumea noastră. Citind o incantație care este înscrisă într-o spirală continuă de-a lungul suprafeței sferei, adeptul îl poate invoca pe diavol, cerându-i să transforme conținutul lipsit de viață al creuzetului în acea legendară și cea mai prețuită piatră.

Laura, nu te-aș învinovăți dacă ai crede că toate astea înseamnă doar o adunătură de prostii. Dar, fie că tu crezi sau nu că sfera poate fi folosită pentru invocarea diavolului, există oameni care cred acest lucru, și în prezent, în Oxford, există un grup de alchimiști foarte puternici care încearcă să dovedească treaba asta. Nu au sfera, dar cunosc unele dintre secretele de care au nevoie.

Și-mi imaginez că încerci să-ți dai seama care este legătura dintre Isaac Newton din secolul al XVII-lea și acest grup din secolul al XXI-lea. Și te întrebi de ce ți-am dat o copie a lucrării secrete și codificate a lui Newton. Cred că mai încerci să înțelegi și ce legătură am cu toate astea și de ce viața mea este în pericol.

Vezi tu, Newton este înaintașul grupului din prezent. Și-a denumit grupul cabalistic Ordinul Sfinxului Negru. Acesta a fost numele original, folosit pentru prima oară de egiptenii care au folosit la început sfera. Newton a format ceea ce a fost numită Nesfînta Treime, alături de iubitul său, medicul Nicolas Fatio du Duillier, și de cunoștința lor comună, James Boyle, fratele mai mic al marelui Robert Boyle. Legătura dintre Newton și prietenii săi, pe de-o parte, și actualul Ordin al Sfinxului Negru, pe de cealaltă, este conjuncția planetelor. Newton a descoperit o cale de a obține sfera din rubin cu aproximativ optsprezece luni înaintea unei conjuncții de cinci planete, în anul 1690. Atunci când s-a petrecut următoarea conjuncție, profesorul Milliner dobîndise cîteva dintre cunoștințele secrete ale ordinului și-și încercase norocul. În prezent, ordinul încearcă să repete experimentul lui Newton.

Și în ce constă acest experiment? Presupun că ți-ai dat deja seama. Sfera din rubin îi cere adeptului să adune cinci organe: fiecare trebuie să fie luat de la o tânără femeie, la un anumit moment dat. În locul fiecărui organ este lăsată o monedă metalică; un vechi Arkhanon egiptean întruchipează cinci femei: cele cinci victime. Aceste organe sînt păstrate și folosite la o oră anume. Așezate în vîrfurile unei pentagrame, ele sînt punctele centrale ale unei ceremonii care, dacă are succes, îl va invoca pe diavol și-l va obliga să dezvăluie secretul obținerii Pietrei Filosofale.

Newton și prietenii lui au reușit să obțină organele după ce au ucis cinci tinere din Oxford. Organele – o inimă, un creier, o pereche de rinichi, o vezică biliară și un ficat – au fost păstrate în conformitate cu tehnicile transmise de-a lungul timpului de primii membri ai ordinului, alchimiștii egipteni instruiți în arta mumificării. Aceasta era specialitatea lui du Duillier. El studiasse în detaliu procesele și-și dăduse toată silința să repete tehnicile antice. Ritualul trebuia să aibă loc într-o cameră de sub Biblioteca Bodleian, care face parte din labirintul Gardienilor. Newton și prietenii lui au ajuns în această cameră printr-o intrare secretă din crama Colegiului Hertford, din apropierea Bibliotecii Bodleian. Era neapărat necesar să treacă testele create de Gardienii din secolul al V-lea, însă au putut face acest lucru relativ ușor, pentru că Newton avea informațiile pe care i le transmisese, sub forma unui manuscris, George Ripley. Newton a fost împiedicat numai grație intervenției Gardienilor în momentul potrivit.

Din ceea ce am aflat eu despre ei, Gardienii constituie un ordin învăluit în mister – chiar mai mult decît Ordinul Sfinxului Negru – și au înregistrat mai multe reușite, cel puțin pînă acum. În vremea lui Newton, Gardienii erau conduși de Robert Boyle... Da, e o ironie că James a fost o figură centrală în grupul lui Newton, nu crezi? Robert era ajutat de marele rival al lui Newton, Robert Hooke, precum și de un bărbat numit John Wickins, care fusese cel mai apropiat prieten al lui Newton, colegul său de cameră, un

bărbat care fusese trimis la Cambridge în studenție, special ca să-l supravegheze pe Newton.

Charlie privi fix spre cameră.

– Ordinul Sfinxului Negru de astăzi se află în spatele uciderii tinerelor din Oxford. Grupul are ca membru un ucigaș profesionist, un bărbat cunoscut doar sub numele de Acolitul. Cei din ordin strâng și conservă organe, dar de această dată beneficiază de tehnologia secolului al XXI-lea. Intențiile lor sînt aceleași ca și cele ale lui Newton și Milliner: să officieze un ritual ocult, în momentul în care Marte, Venus și Jupiter se vor afla în conjuncție cu Soarele și Luna. Acest lucru se va întîmpla pe 31 martie, adică poimîine, la ora 1.34 a.m.

Și ce legătură am avut eu cu toate astea?

Charlie se foi puțin în scaun înainte să răspundă la propria întrebare.

– Îți mai aduci aminte de vizita mea la New York, Laura? M-am dus acolo ca reprezentant al ordinului. Vezi tu, ordinul din secolul al XXI-lea n-a avut niciodată în posesie sfera din rubin. În afară de Gardieni, de Isaac Newton și de prietenii săi, nimeni n-a mai văzut sau atins sfera, încă din vremea în care trăia Hypatia. Iar atunci cînd grupul lor a fost dizolvat, în 1690, sfera a fost luată de Robert Boyle și ascunsă. Mai mult decît atît, toate lucrările lui Newton despre acest subiect au fost distruse. De fapt, toate, în afară de un document scurt, codificat, numit *Principia Chemicum*, a cărui copie o deții tu în clipa de față.

Acesta este documentul pe care l-am primit de la ordinul din New York. Ei știau că mai mult ca sigur nu vor reuși să pună mîna pe sfera din rubin înainte de conjuncție și, fără ea, eforturile lor ar fi fost în van. Totuși, conducătorul ordinului, un bărbat pe care nu l-am întîlnit și a cărui identitate a rămas secretă, a aflat de manuscrisul lui Newton și de informațiile pe care le conținea acesta: printre altele, o copie liniară a inscripției de pe sferă.

Venise vremea pentru încă o țigară.

- Dă-mi voie să-ți explic. Am spus că pe sferă era o inscripție. Consta într-un singur rînd de hieroglife egiptene, gravate pe rubin, un șir care înconjoară sfera de la un capăt la celălalt. Cei care au făcut sfera doreau să împiedice persoanele neinițiate să aibă acces la cunoștințele conținute de inscripție. Așa că au folosit o formă dificilă de codificare, numită steganografie; cu alte cuvinte, un cod fizic. Ceea ce vreau să spun este că mesajul, incantația care trebuie rostită în ritual, trebuia citită de pe sferă privind simbolurile vertical, de sus în jos, nu de-a lungul spiralei. Este o tehnică străveche, numită scitală.

Acest lucru este ușor dacă ai sfera, dar numai Newton și Gardienii au deținut-o. Documentul pe care l-am găsit eu în New York, manuscrisul lui Newton, conține o copie a inscripției, tradusă în latină, numai că a fost transcrisă în forma liniară, ceea ce o face mai mult sau mai puțin inutilă. Am studiat matematica, dacă-ți mai aduci aminte. Și m-am specializat în codificări. Conducătorul ordinului din prezent știa asta. Mi s-a oferit un post pe care nu-l puteam refuza. Nu știam ce încercau ei să facă sau, cel puțin, nu pînă cînd am primit manuscrisul.

Mi-a luat cam un an să descifrez inscripția liniară. Indiciul care lipsea era mărimea sferei. Dacă știi asta, atunci poți să pui inscripția din nou în formă de spirală și poți să citești rîndurile, unul cîte unul, pînă cînd refaci mesajul. Dar Newton n-a lăsat nici o informație cu privire la mărimea sferei, puteai să-ți tot dai cu părerea întruna, fără să ajungi la nici o concluzie. Singurul mod în care se putea sparge codul era cu ajutorul celor mai avansate metode de decriptare și al unui calculator foarte scump. Mi s-a dat echipamentul și restul a fost aici, adăugă el, atingîndu-și capul. Faptul că ești un geniu poate fi folositor cîteodată.

În timpul în care încercam să sparg codul, am fost supus unor presiuni constante din partea reprezentanților ordinului. Dar eu îmi pusesem în gînd să aflu și ce aveau de gînd să facă după aceea cu codul. Însă n-am reușit niciodată să-mi dau seama cine sînt membrii sau cine-i conduce. Totul era făcut prin intermediul

mesagerilor și al e-mailurilor codificate. Când le-am descoperit intențiile, am vrut să mă retrag.

Chiar acum două săptămîni am predat decodificarea. Numai că tot ceea ce a primit ordinul este aproape inutil. Ei încă n-au aflat asta și încă mai comit omoruri. Dacă nu va fi oprit, încă două femei vor muri peste ceva mai puțin de douăzeci și patru de ore.

Charlie trase un fum lung, contemplativ, din țigară.

– Laura, acum depinde de tine. Sper că te vei putea baza și pe ajutorul altora, în care să ai încredere. Tot ceea ce mai pot eu să fac este să-ți spun ceea ce am aflat. Iată despre ce e vorba:

Deși Newton nu deținea tehnologia necesară pentru conservarea organelor necesare la ceremonie, avea cîteva avantaje în fața membrilor de astăzi ai Ordinului Sfinxului Negru. Cel mai important dintre toate, avea sfera. De asemenea, atunci când ordinul a fost destrămat de Gardieni, în 1690, ei și-au pierdut aproape toate însemnările, iar Boyle și ceilalți au avut grijă să zidească intrarea secretă în labirint prin Colegiul Hertford. Gardienii au făcut un alt loc de intrare, pe care va trebui să-l găsești cu ajutorul celorlalte indicii pe care ți le voi da. Acesta duce, printr-un tunel lung, la labirintul inițial de sub Biblioteca Bodleian.

Asta înseamnă că, în 1851, Milliner avea trei mari probleme. N-avea sfera, dar lucra pe o copie misterioasă a unei inscripții liniare, probabil o copie pe care James, fratele lui Boyle, reușise s-o salveze de Gardieni în anul 1690. De asemenea, nu știa exact cum să conserve organele pe care începuse să și le procure din Oxford și nu știa nici cum să intre în labirint, pentru că intrarea de la Hertford nu mai exista. Și bineînțeles că nu era la curent cu secretele Gardienilor, așa că n-ar fi avut de unde să afle de noua intrare făcută după vremea lui Newton. Ca să rezolve problema, a făcut ceva extraordinar. Știa de ani de zile despre tunelurile care se întindeau sub Biblioteca Bodleian. Chiar și în perioada victoriană, acestea erau foarte lungi. Datorită cunoștințelor sale din domeniul ocultismului și a legăturilor cu Ordinul Sfinxului Negru, știa destul de bine unde se afla camera veche în care trebuia să se țină

ceremonia. Așa că a finanțat o mică lucrare de construcție – mai degrabă de dărîmare – care implica legarea celor mai apropiate tuneluri de cele care duceau la cameră. Aceste lucrări au fost realizate la sfîrșitul deceniului al patrulea al secolului al XIX-lea, iar bietul arhitect pe care-l angajase Milliner a fost găsit spînzurat la o lună după ce terminase lucrarea. Poliția a fost de părere că s-a sinucis.

Charlie începu să tușească și nu se mai putea opri.

– Doamne, spuse el după o vreme, chiar trebuie să mă las de porcăriile astea. Am impresia, continuă el, că membrii de azi ai ordinului nu știu cum să ajungă în cameră prin labirintul Gardienilor, dar cunosc drumul pe care l-a creat Milliner, care ocolește în totalitate labirintul. Ar fi imposibil să ajungi în cameră de la suprafață sau să scapi din labirint fără o hartă și, din cîte știu eu, există o singură copie, care este păstrată cu mare grijă de ordin.

Ei bine, spuse Charlie, oftînd lung, aproape că am ajuns la sfîrșitul acestui monolog ciudat. Sper că ai înțeles mai multe decît am spus. Aș fi vrut să pot fi lîngă tine, să te ajut, dar... Oricum, îți pot oferi niște indicii. DVD-ul acesta conține și informații utile, care te pot ajuta. După ce se termină acest mesaj, bagă discul în calculator. Va trebui să descifrezi mesajul meu, unul scris personal pentru tine, Laura, ceea ce va împiedica pe oricine altcineva să-i spargă codul. După ce termini, vei avea informațiile necesare pentru descifrarea manuscrisului lui Newton și, cu ajutorul acestuia, vei găsi intrarea în labirint. Odată ajunsă acolo, ești pe cont propriu. Nu știu care sînt mijloacele de protecție ale Gardienilor sau cum poți trece prin labirint rezolvînd cele trei teste ale înțelepților. Din păcate, deși Newton însuși a trecut fără probleme prin el, cu ajutorul manuscrisului lui Ripley, și apoi mai tîrziu împreună cu du Duillier și cu Boyle cel tînăr n-a lăsat nici un indiciu despre labirint în documentele sale.

La revedere, Laura. Sper că în clipa în care cînd tu vezi asta eu o să fiu încă în viață, stînd la soare pe o plajă exotică. Poate că, atunci cînd se vor termina toate astea, ne vom întîlni și vom sta la taclale, ca atunci cînd am venit la New York. Cu bine, *sweet pea*.

Imaginea dispăru de pe ecran. Philip și Laura erau amîndoi atît de cufundați în gînduri încît n-au auzit-o pe Jo deschizînd ușa de la intrare și pătrunzînd în cameră.

Laura își ridică privirea.

– A, bună, scumpo, spuse ea, absentă.

– Vreun program interesant? întrebă ea, cu sprîncenele ridicate.

– E un mesaj de la Charlie.

Jo își privi mama cu o figură nelămurită.

– O înregistrare pe care a făcut-o chiar înainte să moară. Explică o mulțime de lucruri.

Laura apăsă pe telecomandă și DVD-ul porni din nou.

– Păi, și ce mai așteptăm? întrebă Jo, în clipa în care se termină înregistrarea. Hai să încercăm la calculator.

Philip introduse discul și ecranul se aprinse, afișînd un mesaj scurt:

„Apasă 1 și răspunde“.

Philip apăsă tasta 1 și apăru un nou rînd de text:

LAURA, ȚI-A PLĂCUT ÎN SEARA ACEEA

Philip se întoarse spre Laura, cu sprînceana ridicată.

– Ei bine?

– Ei bine, ce? Ce dracu' vrea să însemne asta?

– E indiciul personal despre care vorbea Charlie. Răspunsul ar trebui să fie ceva care să fie evident doar pentru tine. Tu și cu Charlie ați...? întrebă Philip.

– Ei, hai, te rog.

– Păi, eu doar...

– În mod sigur, se referea la New York, zise Laura. E singura dată cînd ne-am întîlnit seara, în decurs de douăzeci de ani. Ne-am dus la Harry's Grill, pe West 34th Street.

Se opri o clipă și privi spre monitor fără să-l vadă de fapt, încercînd să-și amintească seara.

– A fost ceva deosebit cu ocazia asta? întrebă Philip.

- Crema de zahăr ars a fost de-a dreptul uimitoare.
- Hai să încercăm, propuse Jo.

Philip tastă „cremă de zahăr ars“ și ecranul rămase gol pentru o clipă, apoi apăru un nou mesaj:

CĂLDUȚ, DAR ÎMI PARE RĂU,
MAI AI DOAR DOUĂ ÎNCERCĂRI

- Rahat! exclamă Philip.
- Ce e? Credeam că asta era, șuieră Laura, întorcându-se spre fiica ei.

Jo ridică din umeri.

- Era prea ușor, evident. Apoi, trăgându-și un scaun, se aplecă spre Philip. OK, mai avem două încercări și, cu asta, basta. Am face bine să avem mai multă grijă.

- Dar e imposibil, se împotrivi Laura. Ar putea fi orice.

- Mda, mamă, dar e un cod personal, o chestie pe care-ar trebui s-o știi imediat.

- De-asta am sugerat crema de zahăr ars, Jo...

- OK, interveni Philip. Să ne gândim. Indiciul lui Charlie este „ȚI-A PLĂCUT ÎN SEARA ACEEA“. La ce s-ar mai putea referi? Ești sigură că se refera la seara aceea din New York?

- Eu de unde naiba să știu?

Laura simțea cum devine din ce în ce mai nervoasă.

- Cred că ești pe drumul cel bun, interveni Jo. Și Charlie a spus asta – „călduț“ – ceea ce înseamnă că ar trebui să fie vorba despre seara de la restaurant. Dar codul ar putea fi „cremă“ sau „zahăr ars“, sau „cza“, sau... orice.

Preț de câteva clipe, nici unul dintre ei nu spuse nimic. Jo părea pierdută în gânduri. Laura își trecu degetele prin păr și privi fix spre monitor.

- Cred că ai dreptate, spuse Philip, în cele din urmă. Ar putea fi orice, dar Charlie ți-a dat un indiciu după prima încercare. Poate că avem nevoie de mai multe informații.

- Da, dar asta ne-ar mai lăsa doar o singură încercare.

– Stai puțin, spuse Laura deodată. Dacă greșim de trei ori, n-am putea să introducem discul din nou și s-o luăm de la capăt?

– Mă îndoiesc. Sînt sigură că se va șterge de la sine, o contrazise Jo. Sau se va autodistruge, ca în *Misiune imposibilă*.

– A, grozav!

– Totuși cred că tata are dreptate. Fără mai multe informații, am putea s-o ținem numai în presupuneri toată noaptea. Hai să mai încercăm ceva și să sperăm că iese bine.

– Asta nu sună ca o metodă prea științifică, comentă Philip.

– Ce-ar fi să scrii doar „ars“? sugerează Jo.

Laura ridică din umeri.

– Hai să vedem.

Philip tastă cuvîntul. După o clipă, apără un nou mesaj:

UIMEȘTE-MĂ, LAURA. ASTA AR FI TREBUIT SĂ FIE CEVA
UȘOR PENTRU TINE! SÎNT DOAR CINCI LITERE, IUBITO.

– La naiba, exclamă Laura, expirînd printre dinți. Apoi, deodată, pocni din palme. Nu, nu, sigur, asta e...

– Ce?

– Acum îmi amintesc. Tocmai voiam să mîncăm crema de zahăr ars, cînd a început să se audă în difuzoarele localului Rolling Stones, *Brown Sugar*. Charlie a făcut o glumă despre coincidență: cremă de zahăr ars – *brown sugar*¹. Se aplecă peste umărul lui Philip și tastă cinci litere.

– Stai puțin, Laura, exclamă Philip, întorcîndu-se s-o privească. Ce ai de gînd să scrii?

– Cinci litere, bineînțeles... așa zice Charlie. Trebuie să fie STONE², nu? Și, pînă la urmă, despre ce e vorba în toată povestea asta? Ce urmărește Ordinul Sfinxului Negru? Ce încerca să obțină Newton? Se întoarce de la Philip spre Jo. Apoi, înainte ca vreunul dintre ei să apuce să spună ceva, arată spre cele cinci litere și apăsă

¹ „Zahăr brun“, în limba engleză; în argou, desemnează heroina. (n.tr.)

² Joc de cuvinte intraductibil, în engl. *stone* înseamnă „piatră“, dar și „a fi sub influența drogurilor“. (n.tr.)

„enter“. De data aceasta, ecranul se înneгри. Apoi, deodată, apăru cuvântul „FELICITĂRI“.

Laura lăsa să-i scape un oftat adânc și apăsă din nou tasta „enter“, iar ecranul se aprinse iar, afișând un mesaj nou, mai complex, constând dintr-un rînd de cuvinte, urmat de o serie de numere:

BLACK, WHITE, YELLOW, RED¹, NEW YORK

3,5; 12;
67498763258997
86746496688598
97684795900082
08736047437980
73849096006064
87474877345985
47932768480950

Sub aceste numere, se afla un bloc de text format din sute de litere, fără nici o pauză între ele.

– Asta e? Întrebă Philip, derulînd în jos pagina, dar fără să găsească altceva.

– Știi, spuse Jo, prietenul tău Charlie Tucker e un fel de legendă la Catedra de matematică.

Îi făcu semn lui Philip s-o lase pe scaunul lui.

Laura se întoarse spre ea.

– Păi, n-a greșit atunci cînd a zis pe DVD că e un geniu.

– Mie-mi spui? Profesorul Norrington, lectorul nostru de Teoria mulțimilor, și-l amintește pe Charlie de cînd a predat la Oxford pentru prima oară. Norrington a lucrat pentru CIA și MI5² înainte să intre în lumea academică. A fost spărgător de coduri și pretinde că Charlie e singurul matematician pe care l-a întîlnit care putea crea coduri pe care nici măcar el n-a fost în stare să le descifreze.

– Da, dar el vrea să obținem informația asta, nu?

¹ Negru, alb, galben, roșu

² Serviciul de Informații Interne al guvernului Marii Britanii (n.tr.)

MICHAEL WHITE

– Sigur, dar n-o poate da pe degeaba, chestia asta i-a intrat în sânge, răspunse Jo.

– Grozav, replică Laura, îndreptându-se canapea.

– Dar, din fericire, continuă Jo, voi mai cunoașteți un geniu. Și materia mea preferată din anul întâi e Teoria mulțimilor... foarte importantă la spargerea codurilor. Își îndoi degetele și privi ecranul. Și, mai ales, ador în mod deosebit provocările.

Capitolul 33

Oxford, 30 martie, dimineața devreme

– Mamă... mamă, trezește-te.

Laura își deschise ochii și văzu plutind deasupra ei chipul lui Jo. Se ridică repede, ducându-și mâinile la tâmpole. Oftând, se sprijini din nou de pernele canapelei.

– Dumnezeuule, cât e ceasul?

– 4.15.

– Unde e Philip?

– Aici.

Philip intră în sufragerie, aducând o tavă.

– Cred că avem cu toții nevoie de asta. Puse cafelele pe măsuta joasă din fața canapelei. Oricum, Jo are nevoie. Tu ai dormit cât a ținut toată acțiunea.

Laura era încă pe jumătate adormită.

– Despre ce vorbești, Philip?

Philip zîmbi spre Jo.

– Fiica noastră a spart codul lui Charlie.

– Mă rog, am spart *o parte* din el, spuse ea.

Deodată, Laura se trezi de-a binelea. Înșfăcând una dintre cafele, se așeză din nou pe canapea.

– Ia-o de la început și nu te grăbi, ceru ea.

Jo avea un teanc de hîrtii în mînă.

– La început, am încercat tot felul de lucruri, dar nu se întâmpla nimic. Trebuie să experimentezi. În orice caz, am început să mă gândesc la ceea ce spusese Charlie despre sfera din rubin. A menționat despre scitală și dintr-odată mi-am dat seama că și codul pe care-l folosisese pe disc era o scitală. Alt indiciu mi-a venit de la numărul 3,5 pe care l-a scris pe listă, după înșiruirea de culori. Apoi, vine blocul de numere, continuă ea. Șapte numere a câte paisprezece cifre, aparent luate la întâmplare. Părea probabil să fie vorba despre o combinație de numere, despre o secvență care putea să fie relevantă. Așa că m-am hotărât să scot numerele la imprimantă. Apoi, am făcut un tub din hârtie, care să aibă exact 3,5 centimetri în diametru.

– Și numerele se potriveau?

– Nu.

– Poftim?

– N-a fost chiar atât de simplu după cum îmi închipuisem. Eram uluită. Dar după aceea m-am uitat din nou la mesaj. După numărul 3,5 era scris 12, New York. Presupusesem că New York se referea în vreun fel la vizita lui Charlie și că va fi relevant mai târziu.

– Și atunci, interveni Philip, Jo a dat dovadă că e un adevărat geniu.

Jo zîmbi spre tatăl ei.

– Linguşeala te poate duce departe, tati. Dar acum, dacă stau să mă gândesc mai bine, era evident. New York e un font. A trebuit să scot literele la imprimantă, folosind fontul New York, corpul de literă 12.

– Și a mers?

– Ca un vis.

– Așadar, iată încă o scitală.

– Totuși, problema era că aveam aceleași 98 de cifre: cele șapte rînduri de câte paisprezece. Am încercat să-mi dau seama dacă se evidențiază vreun tipar anume – înțelegi tu – numere de la 1 la 7, sau ceva la fel de evident ca asta, dar n-a mers.

– Și atunci, ce ai făcut? se interesă Laura.

- Am irosit o oră bună alergînd după cai verzi pe pereți, analizînd relațiile dintre numere, ca de exemplu să dublez primul număr: 3,5, 7, 14. Sînt sigură că Charlie a făcut asta intenționat, ca să deruteze lumea. Dar, după ce mi-am dat seama că n-ajungeam nicăieri în acest fel, am început să mă gîndesc la cealaltă parte a mesajului, cea cu culorile. Și aici m-a ajutat tata.

- Sînt și eu în stare să fac mai mult decît cafea, anunță Philip.

- Mă bucur să aud asta, cafeaua are un gust oribil, replică Laura, strîmbîndu-se. Haide, glumeam... continuă.

- Tata era la calculator, încercînd să afle tot ceea ce se putea despre chestiile alea legate de alchimie pe care le-a descris Charlie, iar eu stăteam la masa de aici, folosind creionul și hîrtia... lucrurile de bază.

- Printr-o fericită coincidență, chiar în clipa în care s-a blocat Jo, am găsit niște informații despre *Tăblița de smarald* și despre ceea ce au încercat alchimiștii să obțină folosind inscripțiile de pe ea. Pe internet nu scrie nimic despre sfera din rubin, dar cred că asta era de așteptat.

- Ei, haideți! Spuneți-mi! Ce-ați aflat? întrebă, nerăbdătoare, Laura.

- Mare parte din informații erau cam aiurea, răspunse Philip. Lucrările alchimiștilor nu se legau deloc între ele. Cu toții erau obsedați de secretomanie. Îți dai seama de ce era Charlie atras de chestiile de genul ăsta. Peste tot, era vorba despre coduri și limbaje secrete, fiecare alchimist avea secrete față de ceilalți. În mod clar, nu le plăcea să împartă cu alții ceea ce știau și fiecare-și interpreta în mod diferit descoperirile. Foarte adesea, relatările pe care le-au lăsat despre descoperirile lor se contrazic între ele în totalitate. Totuși, continuă el, respirînd adînc și frecîndu-se la ochi, erau și cîteva lucruri pe care le aveau în comun. În primul rînd, cu toții își începeau experimentele cu un set de substanțe chimice simple, pe care le amestecau și le încălzeau, ca să vadă ce se întîmplă. În al doilea rînd, aproape toți alchimiștii foloseau *Tăblița de smarald* ca sursă de informații; și, din aceasta, derivau un fel de „rețete“, dacă

vrei. În aproape toate relatările, vedeau că se întâmplă același lucru când își amestecau și-și încălzeau substanțele chimice. Vedeau că-și schimbă culoarea. Tiparul era mereu același: amestecul era la început negru, apoi devenea alb, apoi galben și după aceea roșu.

– Aha.

– Într-adevăr, aha, o îngînă Philip.

– Asta tot nu m-a dus nicăieri, continuă Jo, zîmbind larg. Doar că m-a făcut să mă concentrez asupra culorilor din mesajul lui Charlie și să încerc să văd ce legătură ar putea avea cu numerele: era clar că Charlie le legase unele de altele; în criptanaliză, totul are un scop și Charlie este... era un maestru în așa ceva.

– OK, și ce ai făcut?

– Nu prea multe, pur și simplu m-am holbat la cilindrul cu numere, spuse Jo. Și apoi, dintr-odată, am văzut.

– Ce-ai văzut?

– Numerele 5, 5, 6, 3, de pe una dintre coloanele scrise de-a lungul scitalei.

– Cuvîntul „black“ – cinci litere, „white“ – cinci litere etc.? sugeră Laura.

– Exact. Și asta, mamă, se numește o cheie.

– Da, mulțumesc, Jo. Nu sînt chiar Homer Simpson.

– Blocul de text este un set de instrucțiuni, interveni Philip.

Spune așa:

ÎN PRIMUL RÎND. FOLOSEȘTE ACEEAȘI CHEIE
CA SĂ DESCIFREZI DOCUMENTUL LUI NEWTON.
INTERPRETEAZĂ INCANTAȚIILE: AR PUTEA SĂ TE
INTERESEZE. DIAGRAMA ARATĂ LABIRINTUL DE
SUB BIBLIOTECA BODLEIAN. INTRI PRIN PÎRÎUL
TRILL MILL, UȘA E ÎN PERETE, LA ȘAIZECI ȘI TREI
DE PAȘI ÎN INTERIOR DINSPRE INTRAREA VESTICĂ.
LA FINALUL PAGINII ESTE UN CITAT ESENȚIAL:
O SĂ AI NEVOIE DE EL MAI TÎRZIU. NOROC!

– Fantastic, Jo, exclamă Laura. OK, acum e rîndul meu. Sări de pe canapea. Philip, dă-mi documentul lui Newton, te rog, spuse ea. Și cît mai *multă* din cafeaua aia a ta excelentă.

Laura întinse pagina deschisă pe măsuta din sufragerie. Charlie folosisese un fotocopiator cu o înaltă rezoluție și pe reproducere se vedea orice îndoitură și orice cută a originalului. Avea o nuanță închisă de ocru și era tivită cu alb acolo unde Charlie fixase documentul pe un suport din carton. Scrisul era în diferite nuanțe de gri. Laura presupunea că Newton folosisese cerneluri diferite și făcuse adăugiri la text de-a lungul timpului. Pe marginile paginii erau schițate diagrame și imagini, simboluri și formule. Laura se întrebă care putea fi semnificația unui cap de berbec, a unui soare și a câtorva litere grecești.

În susul paginii, scria: „PRINCIPIA CHEMICUM de Isaacus Neuutonus“, iar dedesubt erau două rînduri scrise în latină.

– Subtitlul este cam singurul lucru care are cît de cît o logică evidentă, constată Laura, așezîndu-se pe un scaun și aplecîndu-se peste hîrtie, cu mîinile încrucișate peste masă. Atît am reușit să citesc în mașină, în drumul dinspre Londra.

– Are? întrebare la unison Philip și Jo.

– Doamne, dar voi unde ați făcut școala? Aici scrie: „Din manuscrisul Adeptului Ripley, și adăugit prin propriile cercetări și explorări. Tradus din textul egiptean original“.

Restul paginii era împărțit aproape egal în două părți. Prima secțiune era formată din rînduri cu scris, formate dintr-un grup de litere similar celor pe care le pusese Charlie pe disc. Sub acesta, era o diagramă abia schițată: o rețea de linii care se întretăiau și semănau cu un labirint complicat de coridoare. La baza diagramei, o serie de linii își croiau drum pînă aproape de marginea de jos a foii. Lîngă aceasta, se afla un singur rînd scris în latina vulgară:

ALUMNUS AMAS SEMPER UNICUM TUA DEUS (*sic!*)

– E din nou rîndul tău, mamă, remarcă Jo, istovită.

– Da, e o propoziție cam ciudată. Cuvînt cu cuvînt, s-ar traduce prin: Elevule, iubește-ți întotdeauna... ăăă, numai pe, am impresia... iubește-l... pe al tău... Dumnezeu. Ceea ce este o exprimare

foarte neîndemînică, așa că presupun că s-ar traduce mai bine ca: „Adeptule...“, da, adept e o traducere mai bună pentru *Alumnus*... „Adeptule, iubește-l întotdeauna pe Dumnezeuul tău.“

– „Adeptule, iubește-l întotdeauna pe Dumnezeuul tău“? E ca un fel de încheiere? O semnătură la sfîrșitul documentului? se întrebă Philip.

– S-ar putea. Poate că e vreun fel de urare generală a alchimiștilor, ceva de genul „Să fii binecuvîntat“ sau „Toate cele bune“. Laura ridică din umeri. Nu pare să ne ajute prea mult... Hai să ne apucăm de descifrarea primei secțiuni, folosind cheia.

– 5 5 6 3, preciză Jo. Asta înseamnă: a cincea literă, a zecea, a șaisprezecea și a nouăsprezecea.

În vreme ce parcurgeau metodic tot textul, Philip scria fiecare literă pe o foaie goală de hîrtie. După cîteva minute, descifraseră deja nouă rînduri din el.

– E tot în latină, observă Laura. Pot să traduc primele cuvinte, dar nu există spații între ele.

După douăzeci de minute, reușiseră să aranjeze șirul de litere sub forma unui paragraf scris în latină, pe care Laura îl traduse și-l scrisese pe o altă foaie.

Tu ești Mercur, puternica floare,
Tu ești cel mai demn de onoare;
Tu ești al Soarelui, al Lunii și-al lui Marte izvor,
Tu pe Saturn l-ai pus la locu-i, și ești al lui Venus născător,
Tu ești Împăratul, Prințul și cel mai regesc dintre Regi,
Tu ești Tatăl Oglinzii și făuritor al Luminii eterne
Ești cel mai mare, și mai înalt, și mai frumos la vedere.
Toți te slăvesc
Toți te slăvesc, Dătătorule de adevăr.
Te căutăm, te implorăm, cu drag noi te primim.

– Tîmpenii, pufni Philip.

– Poate, dar e clar că e un fel de incantație. Presupun că asta foloseau cei din Ordinul Sfinxului Negru, atunci cînd îl invocau pe Aghiută.

- Și asta îi trebuie ordinului din prezent ca să-și îndeplinească ritualul.

- Și asta le-a dat Charlie, în forma modificată, completă Philip.

- De ce s-a mai chinuit să-l modifice, dacă sînt numai aberații? întrebă Jo.

- Pentru că el crede. N-am înțeles niciodată cum de cineva atît de inteligent poate să creadă în chestia asta, dar uite că se poate. Pentru Charlie, incantația asta era o modalitate validă de a-l invoca pe diavol și la fel este și pentru membrii ordinului. Și Newton credea asta; totuși, el a trăit într-o epocă total diferită, o epocă în care magia și vrăjitoria erau acceptate așa cum acceptăm noi astăzi principiile științifice.

- N-au decît să creadă și în Monstrul din Loch Ness, mie nu-mi pasă, adăugă Philip. Dar trebuie să facem tot ce putem ca să-i oprim să mai comită și alte crime. Și mai avem doar un pic mai mult de douăsprezece ore pînă la următoarea.

Laura se concentrează asupra diagramei.

- Țsta trebuie să fie labirintul, anunță ea.

- La care se ajunge... de unde? întrebă Jo.

- De la pîrîul Trill Mill.

- Asta ce Dumnezeu mai este?

Laura privi spre Philip și amîndoi izbucniră în rîs.

- Stă aici doar de cîteva luni, draga de ea, spuse Philip.

Jo își dădu ochii peste cap.

- O, înțelepților, vă rog să-mi împărtășiți cunoștințele voastre ancestrale.

- E destul de cunoscut, Jo. E un pîrîu care curge pe sub oraș, pornind de la Christ Church Meadow, are cam un kilometru și jumătate lungime. Atunci cînd T.E. Lawrence era tînăr, obișnuia să vîslească de-a lungul lui; asta era înainte să devină cunoscut sub numele de Lawrence al Arabiei.

- Serios?

- Mda. Și există o legendă, cum că prin anii 1920, cineva a găsit acolo o barcă în care se aflau două schelete îmbrăcate în haine din epoca victoriană; au fost prinși acolo și au murit.

MICHAEL WHITE

- Groaznic, se cutremură Jo. Parc-ar fi un film de groază de mîna a treia.

- Dar mă tem că totul este îngrozitor de adevărat, confirmă Philip.

- Și cred c-a venit vremea să mergem acolo și să cercetăm, adăugă Laura.

Capitolul 34

Oxford, 30 martie, ora prânzului

În secția de poliție se lucra intens când inspectorul-șef John Monroe deschise larg ușile și intră. În zona de la recepție, doi polițiști încercau să-l rețină pe un tânăr beat care purta un fular galben cu negru de microbist și o pălărie cu pompon.

– Livrare de la Watford. Beat ca un porc, explică polițistul Horner, atunci când Monroe se apropie de birou.

Monroe nu spuse nimic, ci întinse niște hîrtii peste tejghea spre ofițerul de serviciu.

– Iar în camera trei este un anume domn Bridges. Stă acolo de o jumătate de oră, adăugă Horner. De asemenea, a apărut un martor în cazul dispariției lui Lightman. O bătrînă crede că l-a văzut pe profesor cum era tîrît afară din mașină de doi bărbați, chiar în fața casei ei de lîngă Norham Gardens. Iată raportul.

Monroe îi făcu un semn de mulțumire în tăcere și porni pe coridorul care pornea din dreptul recepției. Aruncă o privire spre raport, dar se hotărî să-l lase pe mai tîrziu. Intrînd în camera de anchete numărul trei, îl văzu pe Malcolm Bridges stînd la o masă amplasată sub o fereastră, în capătul îndepărtat al camerei.

– Domnule Bridges, îmi cer scuze pentru întîrziere.

Tînrul vru să se ridice de pe scaun.

Monroe se așeză cu greu de cealaltă parte a mesei. Se aplecă în față, cu coatele pe masă, și se frecă la ochi.

– Îl cunoașteți bine... pe profesorul Lightman? Întrebă el.

Bridges nu părea să se simtă în largul lui.

– Da, da. Eu... ăăă... îl ajut la bibliotecă.

– Și acasă?

– Da, plătește bine.

Bridges își permise un zîmbet scurt.

– Mda, spuse Monroe, fără ca expresia feței să i se schimbe.

Cînd l-ați văzut ultima dată?

– Seara trecută, pe la ora șapte, la casa lui din...

– Știu unde locuiește, domnule Bridges.

Bridges tuși nervos.

– Aveți ceva informații noi despre dispariția lui?

Monroe îl studie pe tînărul care se afla de cealaltă parte a mesei. Era îmbrăcat cu grijă, într-un costum închis la culoare, însă părul său lung, dat pe spate cu gel, îi sublinia aspectul cadaveric. Era nesănătos de slab și pielea îi era deosebit de palidă, de parc-ar fi petrecut mai mult timp decît era recomandabil în biblioteci și în laboratoare.

– De cît timp îl cunoașteți pe profesorul Lightman?

– Cam de doi ani. L-am cunoscut în timp ce-mi pregăteam doctoratul în filosofie. Înainte de asta am fost la Cambridge.

– Înțeleg. Și Russell Cunningham? Cît de bine îl cunoașteți?

– E în anul întîi la facultatea noastră, face parte din însărcinările mele pentru lucrările practice. Ca să fiu sincer, nu e un student deosebit de bun... îl distrag prea multe lucruri. Ce legătură are Cunningham cu toate astea?

– Cît de bine îl cunoașteți?

Bridges tăcu cîteva clipe.

– Nu prea bine. La fiecare două săptămîni ne întîlnim la mine în birou că să-i evaluez progresele. În afară de asta, îl mai văd cîteodată pe la catedră. N-aș putea spune că e genul meu preferat de student.

Monroe ridică o sprînceană.

- E ciudat că spuneți asta.
- Ca să fiu sincer, cred că-și irosește timpul la Oxford. Ar trebui să facă ceva în Londra. Cred că e aici grație tatăcului. Oamenii ca Nigel Cunningham își trimit fiii la Oxford ca să-și îmbunătățească propria imagine. Russell este un fiu-trofeu.
- Prin urmare, nu prea vă place băiatul.
- N-am zis asta. Pur și simplu, eu...
- Îi urâți pe oamenii ca el.
- N-aș zice nici măcar că-i urăsc... Pe oamenii de genul lui Cunningham îi consider neinteresanți.
- OK, spuse Monroe, oftând. Puteți să-mi spuneți pe unde vă aflați în perioadele în care au fost comise crimele recente?
- Poftim?! Bridges părea extrem de șocat. Credeam că m-ați chemat aici ca să ajut la găsirea profesorului Lightman.
- Așa este. Dar cercetăm orice legături posibile. Russell Cunningham este suspect...
- Da?
- ... Și dumneavoastră lucrați cu el. Lucrați, de asemenea, cu profesorul Lightman. Puteți să-mi spuneți unde ați fost pe 20/21 martie între orele 7.30 p.m. și 3 a.m.?
- Bridges începu să se joace cu lobul urechii.
- 20 a căzut într-o luni, nu? Toată ziua am fost în Londra. M-am dus la Societatea Regală a Psihologilor, la o întâlnire pe Pall Mall.
- Și când v-ați întors în Oxford?
- Cam pe la 10 sau 10.30, cred. La ora 7.30 p.m. eram într-o sală, alături de încă cel puțin alți 50 de psihologi.
- Ce gând înfiorător! Și miercuri noaptea, pe 22? Atunci erăți în Oxford?
- Bridges privi în jos, spre masă.
- Miercurea supraveghez un cerc practic la ora 19.30, așa că, mai mult ca sigur, am stat până târziu la Catedra de psihologie, probabil până la ora 20.45, poate chiar 21.
- Ați avut curs miercurea, acum două săptămîni?

- Da.

- Și cursul durează o oră?

Bridges făcu semn din cap că da.

- V-a mai văzut cineva acolo, după ora 20.30?

- Mai erau câțiva oameni prin preajmă, după ce s-a încheiat cursul. Rankin a plecat mai devreme, cred că pe la ora opt. A trecut pe la laborator, să schimbăm câteva cuvinte. Studenții dispar de obicei imediat după ce se termină cursul, dar câțiva dintre cei de la studii postdoctorale mai erau prin preajmă.

- Înțeleg. Așadar, din punct de vedere teoretic, ați fi putut să le omorâți pe cea de-a doua și pe cea de-a treia victimă.

Bridges se albi la față.

- De ce sugerați ceva atât de ridicol?

- Biroul dumneavoastră se află la cinci minute distanță față de locul faptei.

- Dar e absurd! Multe locuri se află la o depărtare de cinci minute. De ce-aș fi omorât pe cineva? Ce motiv aș fi...

- Calmați-vă, domnule Bridges. N-am zis că *ați fi* comis crimele... pur și simplu, am remarcat că *ați fi putut* să le comiteți.

Bridges îl privea pe Monroe cu o ostilitate din ce în ce mai mare.

- Mai vreți să mă întrebați ceva, domnule inspector-șef?

- Nu, vă mulțumesc, domnule Bridges. În momentul de față, nu. Mi-ați fost de mare ajutor, spuse el, ridicându-se. Totuși, mai este un lucru pe care l-ați putea face pentru noi. Ați fi atât de amabil încât să ne oferiți o mostră de ADN?

Cînd Monroe ieși din camera pentru anchete nr. 3, un tânăr ofițer criminalist intra cu o trusă pentru testele de ADN și se îndreptă spre locul în care Bridges îl aștepta, impasibil.

Acum era mai liniște pe coridor. Doi microbiști erau reținuți în celule, iar restul fuseseră trimiși înapoi în Watford, cu trei ore înainte să înceapă meciul în Headington. În drum spre biroul său, Monroe se opri la recepție.

– Hornet? îl strigă el pe tânărul polițist care stătea în fața unui monitor.

– Da, domnule?

– Cum merg interogatoriile cu studentele?

Hornet caută într-o agendă mare de pe teighea.

– Greene, Matson și Thompson le interoghează în paralel, în camerele 4, 5 și 7. Până acum au venit..., spuse el, plimbându-și degetul în josul paginii, stați să văd... zece, unsprezece, paisprezece fete, incluzându-le pe cele trei care sînt acum înăuntru.

– În regulă, aprobă calm Monroe, ciocnind cu degetele în registru, de parcă s-ar fi gîndit la ceva.

Întors în biroul lui, Monroe se simți fericit că poate închide ușa și se poate separa de lumea din exterior. Nu se simțea în largul lui din cauza a ceea ce se întîmpla. Subordonații săi erau încîntați de ceea ce găsiseră în ziua precedentă în apartamentul lui Cunningham, dar parcă ceva nu era în regulă. Era clar că puștiul avea probleme, dar asta nu însemna că el era criminalul. Cel care le omorîse pe cele trei fete și pe Simon Welding era un profesionist, nu un puștan bogat care n-avea ce face cu timpul său liber. Și ce trebuia să creadă despre Bridges? Omul era nevricos rău, dar se pare că așa era firea lui. Nu era deloc convins că Bridges ar ascunde ceva.

„Bridges ar fi putut comite ultimele crime, se gîndi Monroe. Dar asta n-ajută la nimic; toate crimele au fost comise de aceeași persoană. Dacă Bridges n-a comis-o pe prima, atunci nu e vinovat de nimic.“

Și apoi, începu să se gîndească la ceea ce lăsaseră deoparte cei de la Criminalistică. O bucată de piele și niște plastic: nici una nu du-se-se nicăieri. Apoi, mai era urma de sînge găsită la locul comiterii celei de-a doua crime, dar nu putea fi asociată cu nimic din baza de date a poliției.

Mutînd cîteva hîrtii de pe birou, încercă să găsească raportul de la laborator. Era sub un teanc de documente. Pagina a doua conținea raportul analizei spectrale, amprenta ADN din mica picătură de sînge găsită în casa din apropierea locului în care fusese descoperit

cadavrul tinerei Jessica Fullerton. Se uită la succesiunea de linii și de pătrățele colorate de pe pagină. Acesta era profilul cuiva, se gândi el; semnătura unică a ADN-ului cuiva din această lume, a cuiva care probabil că nu se afla departe de locul în care stătea el; a cuiva care trăia în acest oraș. Însă, fără un dosar cu care să-l asocieze, îi era de prea puțin ajutor.

Aruncă hîrtia pe birou și întinse mîna după telefon.

– Hornet, se răsti el. Prinde-l pe Howard Smales, de la MI5 și fă-mi legătura la mine în birou. Urgent!

Luă analiza ADN din nou și tocmai urmărea tiparul de linii unduitoare în clipa în care sună telefonul.

– Howard, spuse el cu căldură. Da, da, a trecut ceva timp.... Ei, știi tu, aceleași lucruri... Da, am auzit... felicitări. Uite, Howard, voiam să-ți cer o favoare... Fie vorba între noi, are legătură cu cri... Da, rîse el, forțat. Păi, da, am o mostră, dar nu se potrivește cu nimic de la noi... Nu, știu... Păi, ai putea? Nu, nu, o pot trimite imediat... și da, este destul de urgent... Știu, dar mă tem că așa lucrează vechea echipă. Nici o atenție din partea guvernului și mă tem că nici prea mulți bani... Nu... ar fi minunat... Mulțumesc, Howard, îți rămîn dator.

Capitolul 35

În apropiere de Woodstock, 30 martie, 2 p.m.

Philip reuși să doarmă doar câteva ore înainte să fie chemat la secția de poliție din Oxford. Patru ore mai târziu, după ce luase un sendviș cu pui la pachet de la brutăria de lângă Carfax, se întorcea spre Woodstock, când îi sună telefonul mobil.

– Cum merge?

Era Laura.

– O, ne-am trezit deja?

Ea oftă în receptor.

– De fapt, m-am trezit imediat după ce ai plecat tu. M-am dus acasă la James Lightman. Speram să-l prind pe Bridges, dar nu era acolo.

– Se pare că Monroe a mai găsit o legătură între victime, o informă Philip. Eu nu m-am întâlnit cu el și toți cei cu care am vorbit erau foarte rezervați; se pare că inspectorul-șef se concentrează foarte mult asupra acestui caz. Dar toate fetele omorâte luaseră parte la un fel de teste psihologice organizate de o echipă de cercetători la universitate, anul trecut.

– Serios? Laura părea foarte curioasă. Teste? Ce fel de teste?

– N-am putut obține prea multe detalii. Se pare că a fost o acțiune pe bază de voluntariat, o zi de teste în schimbul unui cec pentru cărți în valoare de cincizeci de lire... sau cam așa ceva. Au participat vreo patruzeci de fete.

MICHAEL WHITE

- Nu știi numele?

- Doar Monroe și câțiva ofițeri au lista... n-am reușit să aflu nimic. Toți tac mîlc. Apropo, tu unde ești?

- Aproape de casa ta, tocmai intru în Woodstock.

- Nu sînt cu mult în spatele tău. Ne vedem acasă.

Cîteva minute mai tîrziu, Philip intra pe aleea din fața casei lui. Fu surprins s-o vadă pe Laura stînd în pragul ușii de la bucătărie. Părea necăjită.

- Ce s-a întîmplat?

- Tocmai ți-a fost spartă casa.

El o urmă repede înăuntru, trecînd prin sufragerie în camera de zi. Computerul era făcut bucăți, pe podea. Peste tot erau risipite hîrtii, rafturile de cărți fuseseră răsturnate, cîteva dintre tablourile mamei sale stăteau agățate în cuie în unghiuri ciudate. Se așeză pe speteaza canapelei, cu mîinile încrucișate și se uită în tăcere la pagube, înainte să ofteze cu zgomot și să înceapă să se enerveze.

- Îmi pare rău, Philip, spuse deodată Laura.

- De ce să-ți pară rău?

- Eu te-am tîrît în toată chestia asta. Eu, cu ideile mele nebunești. Și acum, tot ce ne-a lăsat Charlie s-a dus.

- Ce te face să crezi asta?

- Păi, uită-te și tu, răspunse ea, arătînd cu mîna spre dezordinea din casă. Doar nu crezi că aici a fost mîna unor puști sau a unui hoț de ocazie, nu?

- Sînt sigur că ai dreptate, replică Philip, dar nu trebuie să-ți faci griji în legătură cu chestiile de la Charlie. Presimțeam că se va întîmpla așa ceva... și mi-am luat măsuri de precauție: le-am luat cu mine peste tot. Sînt în mașină.

Capitolul 36

Autogara Victoria, Londra, 30 martie, 5 p.m.

Gail Honeywell, bronzată, cu părul deschis la culoare de soarele primăvăratic din Grecia, își aruncă rucsacul pe podeaua sălii de așteptare din autogara Victoria, evitând cu grijă guma de mestecat încă umedă și pata întunecată despre care spera că este de ciocolată. Pescuind din poșetă cartela telefonică, se apropie de primul telefon public. Surprinsă că aude tonul, formă numărul prietenului ei și așteptă să se facă legătura.

– Ray, începu ea, emoționată. Bună, am ajuns la Londra. Ascultă, nu prea mă mai ține cartela. Nu, a fost minunat, profesorul Truman este atât de relaxat și cred că am făcut treabă bună. Doar că... șase săptămîni e mult. De-abia aștept să ajung acasă. De-abia aștept să te văd...

Prin geamul murdar, semiopac, vedea autobuzele trecînd, întorcîndu-se, pasagerii coborînd din ele. Un șofer în uniformă trecu prin sală; sala rămăsese goală.

– De aici, iau autobuzul de 17.30. Ar trebui să ajung în Headington pe la 18.40. Nu, nu trebuie să vii să mă iei... e seara cu meciurile de fotbal, nu? Da, da. Nu, Ray, n-am... ce crime? Nu, Doamne, serios? Nu, glumești. Și o cunoștea? Da, da. Nu, OK, dacă chiar nu te deranjează... Nu, prostituțele. Doamne, și mie mi-a fost dor de tine. Mi-a plăcut la nebunie, dar mă bucur că m-am întors.

Tăcu o clipă, ascultînd. Apoi spuse: Da, nu, e OK. Uite, bine... Pa... Te iu... și creditul cartelei se epuiză.

Gail puse receptorul înapoi în furcă și-și ridică bagajul chiar în clipa în care un șofer îmbrăcat în uniformă își vîra capul prin ușă.

– Iei autobuzul de 5.30 către Oxford, draguță? întrebă el.

Gail încuviință din cap.

– Am un loc în cel de 5.09, dacă-l vrei. O bătrînă se simte rău; s-a hotărît să bea un ceai și să-l ia pe următorul. Îl vrei?

– Mersi, acceptă ea. Grozav.

Acolitul stătea în Toyota neagră din fața casei în care locuia Raymond Delaware. În acea după-amiază se hotărîse s-o folosească pe Gail Honeywell. N-avea profilul medical ideal, dar celelalte două variante ridicau mai multe probleme. Ann Clayton era în Franța, pentru vacanța de Paște, iar la ora 7.14, ora exactă la care trebuia să se desfășoare procedura, Sally Ringwald urma să se afle într-o sală, alături de încă 600 de persoane, la o decernare de premii organizată de Catedra de teologie a universității.

Studentă la Arheologie, Gail Honeywell fusese în Grecia în ultimele șase săptămîni, la săpături arheologice, însă cu o oră în urmă confirmase că se întorsese în Marea Britanie în acea după-amiază. Ofițerul de serviciu de la Catedra de arheologie certificase faptul că toată echipa se întorcea azi și văzuse raportul despre traversarea canalului cu feribotul în baza de date la care obținuse destul de ușor accesul. Apoi, folosind microfonul pe care-l montase cu două săptămîni în urmă, ascultase convorbirea pe care o avusese Gail Honeywell cu Ray Delaware dintr-o cabină telefonică din Londra. Aceasta urma să coboare din autobuz la intersecția dintre străzile Headington și Marston, în St Clemens, pe la 6.40. Acolitul știa că acest lucru îi va lăsa destul răgaz. Autobuzele nu întîrziiau de obicei, iar el avea să fie pregătit.

La 6.09, Raymond Delaware ieși din casa de pe South Parks Road, mai devreme decît se așteptase Acolitul. De la casa lui și pînă la stația de autobuz erau doar doi kilometri și jumătate, un drum care trecea prin University Parks și de-a lungul unei alei umbroase,

numită Mesopotamia Walk, alee care trecea pe lângă un afluent îngust al râului Cherwell. Era un loc în care cuplul se plimba adesea, iar Acolitul îl cunoștea bine. Îi urmărise pe acel drum de multe ori.

Acolitul îl văzu pe Raymond Delaware îndreptându-se spre est, de-a lungul străzii, și înjură cu voce tare. Tînărul voia să ajungă devreme la stația de autobuz. „Îi e dor de prietena lui“, se gândi el dezgustat și se îndepărtă de trotuar, începînd să ruleze periculos de repede de-a lungul South Parks Road. În capăt, coti la dreapta, spre St Cross Road, apoi spre Manor Road, o fundătură care dădea, printr-o poartă din fier, spre pajiștile de la vest de Mesopotamia Walk.

Avea la dispoziție mai puțin de zece minute să se pregătească. Sărind din mașină, avu prezența de spirit să se asigure că nu-și va prinde buzunarul jachetei Ermanegildo Zegna în mînerul ușii, apoi se duse la portbagaj și scoase o geantă mare, cu fermoar, și o cutie pentru organe, la fel cu cea pe care o folosise ca să transporte rinichiile Samanthei Thurow, cu o săptămîină înainte. Ținîndu-și capul plecat, ca să nu fie recunoscut de vreun rezident gălăgios care s-ar fi putut uita pe geam, se îndreptă spre poartă.

Era foarte în formă și, deși cutia pentru organe cîntărea peste 15 kilograme și pămîntul era îmbibat de apă, se deplasă repede și-și găsi adăpost în spatele unor copaci. Era liniște, cu excepția zgomotului îndepărtat al traficului și al păsărilor cîntătoare din apropiere. În jumătate de oră avea să se lase întunericul, dar n-avea atîta timp la dispoziție. Va fi nevoit să-și asume anumite riscuri.

Lăsă cutia pe pămîntul reavăn și desfăcu fermoarul genții. Îi luă numai un minut să se îmbrace în costumul din plastic și să-și pună mănușile și masca. Își verifică din nou ceasul și așteptă în liniște, încetinindu-și respirația și calmîndu-se cu ajutorul exercițiilor de tantra pe care le practicase mulți ani la rînd.

În autobuz, înghesuită de un bărbat supraponderal, îmbrăcat în costum, Gail Honeywell devenise din ce în ce mai plictisită și mai enervată. Citea fără tragere de inimă un roman și privea pe geam

spre suburbiile cenușii ale Londrei, apoi, mai târziu, spre câmpurile verzi, înăbușite de nori negri și grii.

După zece minute de mers pe autostradă, bărbatul de lângă ea ațipi. Avea un ziar pe genunchi și Gail îl ridică cu grijă și începu să citească. Marea știre a zilei era o amenințare de grevă la căile ferate. Aceasta-și disputa atenția cititorilor cu un alt scandal care fierbea în familia regală și cu indiscrețiile sexuale ale unui laburist din parlament. La situl arheologic de-abia dacă văzuseră ziare și n-avuseseră televizor. Posturile de radio erau toate în greacă și nici unul dintre ceilalți studenți sau lectori nu părea să fie interesat de ceea ce se petrecea în lumea de dincolo de paradisul lor prăfuit din Atena.

În pagina a patra găsi o mențiune scurtă despre crimele despre care-i vorbise Ray la telefon, însă se făceau publice prea puține informații.

Gail așază ziarul înapoi pe genunchii bărbatului și privi pe geam. Pentru o clipă, i se făcu dor de soarele Greciei și de munca pe care o iubea. Însă după aceea se gândi la Ray, la blîndul, bunul Ray. „Dacă a existat vreodată un bărbat numai bun pentru căsătorie, atunci el este acela”, gândi ea și zîmbi în sinea ei. De-abia aștepta să-l revadă.

Raymond Delaware trecu podul de peste Cherwell, în apropiere de Parson's Pleasure, o porțiune împrejmuită a râului care, timp de mai bine de un secol, fusese rezervată ca sanctuar al nudiștilor pentru uzul privat al membrilor din consiliu. Acum era liniște; era o seară mohorâtă de vineri. Norii arătau a ploaie și majoritatea studenților care încă se mai aflau în Oxford fie se uitau la serialele de la televizor, fie se duceau în puburi, fie luau o gustare pe The High sau pe Cornmarket Street.

Îi fusese dor de Gail mai mult decît își închipuise. Cele șase săptămîni pe care le petrecuseră despărțiți i se păruseră cît un secol. Îi intensificaseră sentimentele față de ea și acum știa că este o persoană specială, cineva mai important decît fuseseră celelalte din primii doi ani la universitate. Nu-i plăcea să facă planuri de viitor, însă, în același timp, nu-și putea ascunde la nesfîrșit sentimentele.

În câteva minute, ajunsese deja la aleea largă, mărginită de copaci, avînd rîul de-o parte și cîmpurile revene de cealaltă parte. El și Gail se plimbaseră pe aici de atîtea ori. Le plăcea cel mai mult în miezul iernii, în ianuarie, cînd era un ger năprasnic și trebuiau să dea piept cu vîntul și promoroaca. Iarna trecută, Oxfordul fusese martorul celor mai abundente ninsori de care-și amintea cineva și câteva porțiuni din Cherwell înghețaseră cu totul. Aleea aceasta parcă era ruptă din basme și chiar și acum, cu copacii umezi și cu aerul greu al furtunii care se apropia, încă mai avea un farmec greu de definit.

În spatele lui se auzi un zgomot, ca și cum s-ar fi rupt o rămurică. Întorcîndu-se, simți o senzație de arsură în ceafă. Speriat, își duse mîna la gît. Printre degete îi țîșni sîngele și, timp de o clipă, se uită la lichidul roșu. Apoi, capul îi zvîcni în spate. Ramurile copacilor se rotiră în aer în fața sa, iar el începu să se înece; sîngele începu să-i curgă pe față, intrîndu-i în nas și în ochi și orbindu-l. Își pierdu echilibrul și păru să plutească un timp, moment în care-l cuprinse panica și confuzia și căzu la pămînt, zdrobindu-și capul de o piatră. Încercă să se întoarcă, să se ridice în picioare, însă o mîna îi apăsa fața. Apoi veni încă o tăietură de la ceea ce părea să fie un pumnal fierbinte din cap pînă-n picioare, gîndurile învîrtejindu-i-se în cap. Fiori reci îl străbăteau să tresară, vîjîindu-i prin cap.

Cumva, reuși să-și ridice o mîna și să și-o treacă peste fața udă, zărirînd în treacăt silueta care stătea aplecată deasupra lui; dar fața acesteia era o mască fără trăsături. Începu să tremure, fără să se mai poată controla. Silueta învăluită în umbră se ridică și privi în jos, spre el. Apoi totul se făcu negru.

Gail privi cum se îndepărtează autobuzul și se uită la ceas. Era 6.21. Ajunsese cu douăzeci de minute mai devreme. Avea picioarele înțepenite și se bucura că-și poate umple plămîinii cu aer proaspăt. Fiind prea agitată ca să-l aștepte pe Ray în stația de autobuz, se hotărî să se îndrepte spre aleea care ducea la Mesopotamia Walk. Ray urma să ajungă mai devreme, iar și ea avea să-l întîmpine pe alee...

foarte romantic. Poate că vor trăi și un moment hollywoodian, cu săruturi la umbra copacilor, se gîndi ea și zîmbi în timp ce-și ridica rucsacul în spinare. Se întoarse cu spatele la Marston Road și porni spre stînga, pe alee: un drum scurt ducînd spre primul din cele două poduri mici care treceau peste afluenții rîului. După ce va trece de moara veche din dreapta, va ajunge curînd pe drumul larg de lîngă rîu, unde îl va vedea pe Ray îndreptîndu-se spre ea.

Începu să plouă, și fata grăbi pasul. Trecînd și peste cel de-al doilea pod, se grăbi să se adăpostească sub copaci și apoi o luă la fugă spre moară. Roata imensă din lemn, o relicvă a revoluției industriale, acum parte a unui sit de patrimoniu, stătea nemișcată, iar apa se scurgea pe spițele imobile. Acum ploua cu găleata, ploaia ricoșa de pe cărare și din copaci, luîndu-se la întrecere cu zgomotul apei care trecea prin stăvilarul și albia îngustă de lîngă moară. Ridicîndu-și puțin rucsacul, ca să scape de durerea din umeri, Gail se întoarse brusc pe cărare, cu capul plecat, astfel încît să-l ferească de ploaie.

Ceva o făcu să-și ridice privirea. La zece metri în fața ei se afla un tablou suprarealist. Pe pămînt zăcea ceea ce părea să fie un rucsac mînjit cu roșu, iar peste acel obiect stătea aplecat un bărbat îmbrăcat într-un costum sclipitor din plastic. Pe față avea o mască și pe cap o glugă. În mîna bărbatului văzu un obiect strălucitor, metalic, care scînteia în lumina slabă.

Timp de – probabil – două secunde, Gail rămase ținută locului. Apoi, înțelegînd dintr-odată totul, își dădu seama că grămada de pe pămînt era Raymond... corpul lui lipsit de viață și îmbibat de sînge. Apoi, bărbatul îmbrăcat în costumul din plastic o observă.

Gail Honeywell își smulse rucsacul de pe umeri și-l lăsă să cadă la pămînt. Se întoarse, frica și oroarea care-i strîngeau gîtul puseră stăpînire pe ea.. O luă la fugă cît putea de tare, îndreptîndu-se spre aleea de lîngă moară. Aproape că era de ajuns încît să se salveze. Însă reacțiile Acolitului fuseseră mai rapide. În timpul de care avusese nevoie Gail să-și dea seama de ce se întîmplă și să se descotorosească de rucsacul greu, Acolitul deja străbătuse aproape toată distanța dintre ei.

ECHINOX

Gail reuși să ajungă la pod. Respirînd greu, alerga mai repede decît alergase vreodată în toată viața ei. Adrenalina îi clocotea în vene. Sări pe pod, prinzîndu-se cu mîinile de marginea din lemn, ca să-și mențină echilibrul. Însă bîrnele din lemn ale podului erau îmbibate cu apă de ploaie. Pe la jumătatea podului, piciorul îi nimeri peste un petic de noroi și alunecă de-a lungul scîndurii. Aproape că reușise să-și păstreze echilibrul, însă chiar în clipa în care credea că va ajunge pe peticul de iarbă din partea cealaltă, picioarele îi cederă. Se prăbuși pe spate și simți un fior de durere străbătînd-o în timp ce se izbea de scînduri.

Acolitul o ajunse în cîteva secunde. O prinse de încheieturi, în vreme ce ea se lupta să scape. Gail reuși să-l muște de braț, dar dinții i se înfipseră în plasticul rezistent. El o lipi de pămînt cu piciorul. Încercă să țipe, dar nu-și putea recăpăta suflul. Din străfundul stomacului, i se ridică un urlet de animal sălbatic. Căutînd prin buzunare, Acolitul scoase o rolă de bandă adezivă groasă. Cu degete dibace, legă banda strîns în jurul încheieturilor fetei, îi lipi o bucată peste gură și, apăsînd-o cu putere peste piept, îi legă și gleznele.

Ridicîndu-se, Acolitul o privi pe Gail Honeywell, zîmbind satisfăcut. Fata îl văzu zîmbind pe sub mască. Apoi, el se uită la ceas. Era 6.31. Mai trebuia să aștepte patruzeci și trei de minute pînă să înceapă operația, ceea ce însemna că fata putea să mai trăiască puțin. Simți un fior de încîntare de-a lungul spinării. „Destul timp ca să mă distrez puțin“, își spuse el în gînd.

Capitolul 37

Oxford, 30 martie, 9.15 p.m.

În timp ce rula de-a lungul lui Oxpens Road, puteau să vadă fîșii subțiri dintr-un cer purpuriu-închis în spatele caselor cu terasă din Botley. Amîndoi erau pierduți în propriile gânduri. Philip contempla sarcina pe care o aveau în față cu o teamă crescîndă, în timp ce Laura nu putea să scape de gândul că încă o fată zăcea moartă pe undeva, nu departe de locul în care se aflau ei în acel moment, cu vezica biliară scoasă.

Ieșind de pe drumul principal, Philip intră într-o parcare fără plată din apropiere de Littlegate, la sud-est de centrul orașului. Aceasta se afla la aproximativ cincizeci de metri de intrarea cea mai puțin vizibilă din cele două care dădeau spre pîrîul Trill Mill, la marginea unui petic de peluză din apropierea unei clădiri moderne cu birouri. De acolo, cursul o lua spre est, prin subteran, pe o distanță de aproape un kilometru și jumătate, croindu-și drum la o adîncime de aproape zece metri sub Oxford, pînă cînd ieșea din nou la suprafață, pe terenul Colegiului Christ Church, în apropiere de o cărare, care se termina cu un zid, numită Deadman's Walk.

Coborînd din mașină, Philip scoase din portbagaj o geantă mare din pînză și i-o înmîină Laurei. Apoi luă și un rucsac, pe care și-l puse pe umeri înainte să închidă portbagajul. Era liniște, nu văzuseră nici un suflet în timp ce străbăteau strada și intrară pe poarta

care dădea spre zona cu peluză. Un șir de tufișuri ascundea intrarea în apă, astfel încât aceasta nu se vedea dinspre stradă.

Unele părți ale pârîului Trill Mill fuseseră pe vremuri canale deschise de deversare a dejecțiilor și, prin urmare, o amenințare la adresa sănătății. Însă, la mijlocul secolului al nouăsprezecelea, secțiunile de la suprafață fuseseră acoperite și se construiseră deasupra lor. Pînă în anul 1960, cînd primăria din Oxford l-a închis pentru public și a blocat ambele capete cu gratii grele din metal, pârîul constituise un fel de atracție pentru exploratorii pasionați.

În grilajul mare se afla o poartă micuță, folosită pentru acces în timpul inspecțiilor și al lucrărilor de întreținere. În jurul barelor din fier era înfășurat un lanț gros și rezistent, legat cu un lacăt. Tunelul avea cam trei metri în lățime și poate unul și jumătate în înălțime. Pereții erau uzi și acoperiți de mîzgă. Apa n-avea nici măcar o jumătate de metru adîncime și, ieșind din deschizătură, curgea într-o țeavă mare din metal care se îndoaia ușor înainte de a dispărea în iarbă.

Laura aruncă geanta din pînză pe jos și Philip își lăsă rucsacul pe iarbă.

Laura se strîmbă.

– N-aș putea spune că pe mine mă încînta ideea să intrăm acolo, replică Philip. Dar n-avem altă soluție.

Apoi deschise rucsacul.

Laura se ghemui jos, lîngă el.

– Două lanterne și rezerve de baterii. Chibrituri. Telefoanele mobile și baterii de rezervă. Nu sînt sigur că vom mai avea semnal după ce trecem de intrarea Gardienilor. O frînghie lungă, un bri-ceag, apă, biscuiți, două pulovere.

– Și două perechi de cizme de cauciuc și, foarte important: un clește de tăiat metal, adăugă Laura, deschizînd geanta din pînză.

Philip luă cleștele și se îndreptă spre grilaj. Laura privi în jur, devenind deodată neliniștită. În cîteva secunde, lanțul era tăiat în două. Philip deschise poarta, apoi se întoarse în locul în care Laura se încălța cu cizmele. Se încălță și el, apoi își puse bocancii în rucsac.

Între grilaj și deschizătura tunelului se afla o zonă împrejmuată de gratii, care le permitea să stea în picioare pentru, probabil, ultima dată; cel puțin, pînă cînd aveau să găsească intrarea în tunelul Gardienilor. Nici acolo nu erau siguri de ceea ce vor descoperi în spatele intrării ascunse. Laura așeza capetele lanțului rupt în așa fel încît să nu se vadă că fusese umblat la el și ascunse geanta din pînză în umbra intrării, aranjînd peste ea cîteva cărămizi și o țeavă lungă, metalică.

– Gata? o întrebă Philip.

– Cred că da.

Laura simțea cum inima începea să-i bată mai repede.

Philip aprinse lanterna și făcu cîteva pași șovăitori în interiorul tunelului. Aplecat aproape pînă la jumătate, stătea cu capul doar la cîteva centimetri sub acoperișul curbat. Laura privi afară, spre luminile încețoșate ale orașului, și răsuflă adînc.

– *Au revoir*, rosti ea încet, apoi îl urmă pe Philip în întuneric.

După prima cotitură, lumina mai venea doar de la lanternele lor. Laura nu suferise niciodată de claustrofobie, dar acum începea să simtă că zidurile pline de igrasie o sufocă. Conform hărții lui Charlie, intrarea în tunelul Gardienilor ar fi trebuit să se afle în stînga, la șaiszeci și trei de pași de intrarea în pîrîul Trill Mill, însă măsurarea în pași era destul de subiectivă, așa că cei doi erau nevoiți să fie foarte atenți.

După cîteva minute, îi dureau spatele și mirosul devenise aproape înăbușitor. Zidurile erau acoperite de mușegai și mîzgă. Tunelul se lăți brusc, însă acoperișul rămînea la fel de jos.

– Acum ar trebui să fim aproape, anunță Laura.

Philip se opri pentru cîteva clipe și se sprijini de zidul lipicios, lăsîndu-se puțin în jos, gîndindu-se că astfel și-ar mai alina durerea de spate. Respira greu.

– Da, ai dreptate. Am numărat pînă la cincizeci și cinci, dar eu fac pași mai mari decît tine. Propun să împingem cu spatele în zid, adăugă el, îndreptîndu-și lanterna spre dreapta. Va trebui să înaintăm încet și să cercetăm zidul cu lanterna.

Dacă se sprijineau cu spatele de zid, coloana li se mai relaxa, dar nu pentru mult timp; suprafața lui era zgrunțuroasă și colțurile ascuțite îi zgâriau. Merseră cât de încet puteau, cercetînd zidul, încercînd să vadă ceva neobișnuit în lumina lanternelor. După zece pași, lanternele nu luminaseră încă nimic deosebit pe zidul vechi.

– Nu e bine, bombăni Philip. La naiba. Cred că am trecut pe lîngă ea.

– Mă simt de parc-aș fi Quasimodo, replică Laura. Foarte bine, o să merg eu în față.

Întorcîndu-se încet spre ieșire, Laura zări ceva.

– Ce-i acolo? întrebă ea, iar ecoul vocii i se răspîndi prin tunel.

La lumina lanternei, văzură o pată roșie, de mărimea unui măr, aflată cam la distanța de vreo treizeci de centimetri față de marginea apei. Îndreptîndu-și lanternele spre ea, căutară și alte semne ciudate. În interiorul cercului roșu, ceva strălucea. Philip se apropie. Aproape de centrul cercului, se afla o pată argintie.

– Ce e? întrebă Laura.

– Nu sînt sigur. O bucată mică de metal. Stai puțin.

Philip se chinui să-și scoată briceagul din buzunarul de la spate și se lovî cu capul de tavan.

– Au... la dracu! strigă el. Doare!

Fără să ia în seamă durerea, se aplecă și începu să sape cu lama în piatra sfărîmicioasă din interiorul cercului roșu. Aceasta se desprinse surprinzător de ușor și dădu la iveală un disc argintiu cu diametrul de aproximativ cinci centimetri. Pe disc văzură cinci siluete de femei care țineau ridicat un vas în care se afla soarele. Era o copie exactă a monedelor găsite la locul înfăptuirii fiecărei crime.

Laura își trecu degetele peste suprafața strălucitoare.

– Atunci, nu mai rămîne nici o îndoială, declară ea, zîmbind.

Philip tocmai voia să răspundă, cînd discul se mișcă sub degetele Laurei și din perete se auzi un bubuit. Amîndoi se traseră cu cîte un pas în spate. În timp ce priveau, apărură o dungă neagră. Aceasta coborî pînă în dreptul discului, îl înconjură, apoi continuă să coboare și se opri la vreo cincisprezece centimetri deasupra apei. Încet, se

lărgi, pentru că zidul din piatră se trăgea înapoi. Câteva clipe mai târziu, zgomotul încetă și cei doi aveau în față un dreptunghi negru ca smoala, de lățimea umerilor lui Philip. Își îndreptară lanternele spre el și întunericul se luminează pe bucățele, dezvăluind pereți din piatră care duceau departe, într-un vid fără formă.

Laura păși în deschizătură, luminând cu lanterna în jur și deasupra ei. Tavanul se arcuia la câțiva metri deasupra ei. Philip o urmă și amândoi își îndreptară, în sfârșit, spinărilor.

Laura oftă de ușurare.

– Doamne, a fost mai greu decât îmi închipuiam c-o să fie.

– Ar trebui să zici mersi că n-ai înălțimea de un metru și optzeci și șase...

Philip se opri brusc, pentru că reîncepuse hureitul. Se întoarseră repede și văzură cum zidul începuse să se îndrepte spre poziția inițială. Philip reacționează cu o viteză uimitoare. Luând de jos o piatră mare, o așează în deschizătura ușii. Însă ușa se mișcă în continuare și piatra se sfărâma.

Laura simți cum o cuprinde panica.

– Nu cred că-i vreo problemă, rosti Philip, cât de calm și de liniștitor putea. Își plimbă lanterna de-a lungul zidurilor, care erau surprinzător de uscate. Aici aerul e mai proaspăt decât în tunelul pîrîului. Și măcar putem să stăm drepți. Hai să mergem.

Înainta încet, cercetînd podeaua și zidurile și îndepărtînd pînzele de păianjeni. Întunericul era înfiorător, însă el își concentrase toată atenția în îndepărtarea tuturor lucrurilor fără nume pe care imaginația încerca să le scoată la suprafață. Încercînd să-și păstreze concentrarea, cerceta zidurile și universul mărginit pe care-l lumina lanterna sa. Laura se afla chiar în spatele lui și-l prinsese de mînă. Îi auzea respirația în spate.

Zidurile erau netede și mult mai uscate decât în tunelul din pîrîul Trill Mill. Acum mirosea mai mult a mucegai și a pămînt; mirosul de gunoi în putrefacție rămăsese în urmă. Philip înainta cu mare atenție. În fața lor putea să se afle orice: o gaură în podea, o capcană, cine știe ce pericole. Cea mai mare greșală ar fi fost să

devină prea încrezători. Nu trebuiau să se grăbească, ci să aibă grijă pe unde calcă, se gîndi el.

Tunelul părea să se întindă la infinit, neschimbat. Avea cam trei metri în lățime, iar pereții erau destul de curbați și fără nici o trăsătură distinctivă. Pe jos era pămînt bătătorit, uscat și plat. Apoi, dintr-odată, tunelul se lărgi brusc, în așa fel încît razele de lumină din lanternele lor produsese numai pete dispersate de lumină slabă pe pereții din dreapta și din stînga. Întîlnind încă vreo cîțiva pași, își dădură seama de faptul că intraseră într-o încăpere circulară.

– Ce-i acolo? întrebă Laura, îndreptîndu-și lanterna spre un punct de pe peretele cel mai apropiat, cam la înălțimea unui stat de om.

Era un suport mic din metal care ieșea din perete și deasupra lui se afla o veche lumînare din ceară, arsă pe jumătate. Philip își îndreptă lumina lanternei spre perete, în stînga și în dreapta suportului, și văzură mai multe lumînări amplasate la intervale de circa trei metri.

– Crezi că o să mai ardă? întrebă Laura.

– Putem afla într-un singur fel, răspunse Philip. Chibriturile sînt în buzunarul de pe stînga, din spate, în rucsac.

Laura aprinse unul și se ridică pe vîrfuri, ca să aprindă lumînarea cea mai apropiată. Aceasta pîrîi și scoase scînteii cîteva clipe, apoi se aprinse cu o flacără galbenă, molcomă. Cîteva clipe mai tîrziu, aprinseseră deja douăzeci de lumînări sau chiar mai multe.

Abia atunci își putură da cu adevărat seama de cît de mare era încăperea. Însă, și mai important, pîlpîirea lumînărilor scotea la iveală ornamentele de pe podea, de pe pereți și de pe tavan. Interiorul era acoperit de un amestec de desene elaborate. De-a lungul tavanului se întindea o pictură cu un cerb mare, alb, ale cărui coarne aveau pe puțin trei metri în lungime. În jurul lui săreau și dansau alte animale. Un lup pîndea aproape de marginea tavanului boltit, în timp ce un stol de păsări – vulturi imenși, aurii – se ivea dinspre marginea tavanului, zăbovind deasupra cerbului. Iar de-a lungul perimetrului se întindea o frescă înfățișînd o menajerie de animale

pictate în culori bogate: chihlimburi, purpuriu, ocru și cel mai bogat și mai regal albastru.

De-a lungul pereților se întindea un șir de simboluri alchimice de diferite dimensiuni, pictate cu argintiu și auriu. Unele erau de înălțimea unui om, întinzându-se de la podea până la jumătatea distanței spre tavan, altele erau mici, înguste și înghesuite. Podeaua circulară, având un diametru de aproximativ doisprezece metri, avea o singură imagine: cinci fecioare îmbrăcate în robe, ținând ridicată o cupă care conținea soarele.

Philip își lăsa jos rucsacul și străbătu încet încăperea, atingând simbolurile, după care se aplecă să studieze imaginea de pe podea. Laura se așeză pe podea în centrul încăperii și privi tavanul.

– E absolut incredibil, rosti ea, după câteva clipe.

– Parc-ar fi o secvență din *Indiana Jones*, murmură Philip, melancolic.

– Și când te gîndești că probabil doar cîțiva oameni au văzut asta...

– Și, la mai puțin de treizeci de metri deasupra noastră, trec autobuzele, pe lîngă St Aldates.

– La ce crezi că folosește? murmură Laura.

Philip ridică din umeri.

– Bănuiesc că era... un loc de întîlnire pentru Gardieni. Tu ce crezi?

Dar Laura tocmai văzuse ceva.

– Uite, spuse ea, e o ușă acolo.

Ușa nu era ușor de văzut, pentru că se zărea doar un contur vag în perete.

Philip scoase fotocopia după manuscrisul lui Newton.

– Cred că asta e intrarea în labirintul propriu-zis.

Laura se întoarse și cercetă manuscrisul.

– Iată pasajul care venea din crama Colegiului Hertford. Philip trase o linie cu degetul de la baza pasajului până la ușa pe care se întretaiau linii complexe, șerpuitoare. Noi am venit pe alt drum pentru că vechiul tunel a fost închis. Mai mult ca sigur, Gardienii au construit camera asta după 1690. Cred că, dacă intrăm pe ușă, ajungem în punctul de aici... iar dincolo de el se află labirintul.

– Dar mai întâi trebuie s-o deschidem.

Laura se aplecă să cerceteze simbolurile pe care le avea în față. Philip își lărgi bretelele rucsacului și scoase din el ghetete. Se așează și-și scoase cizmele. Laura se descălță și ea, dar concentrându-se asupra simbolurilor din jurul ușii. Philip îi întinse o pereche de ghetete, iar ea se încălță și își legă șireturile fără să se uite măcar la ceea ce face.

– E formula Gardienilor: ALUMNUS AMAS SEMPER UNICUM TUA DEUS – „Adeptule, iubește-l întotdeauna pe Dumnezeuul tău“, tălmăci ea, indicându-i o propoziție din mulțimea de simboluri și ilustrații.

– Și asta ce e? întrebă Philip, indicând o mică deschizătură care se curba în sus, în ușă, ca un mic horn. Se aplecă pînă la podea și privi înăuntru. E plină de pînze de păianjen, dar se vede un șir de scripeți colorați.

– Ia să văd.

Laura se ghemui și îndepărtă pînzele de păianjen cu lanterna. Numără zece etichete viu colorate.

– Mai mult ca sigur, au legătură cu culorile din codul lui Charlie... schimbările de culoare pe care le urmăreau alchimiștii, fu de părere Philip.

Laura întinse mîna înăuntru și apucă eticheta neagră, de la jumătatea rîndului. Era făcută din piele foarte moale. Trase. Eticheta se îndreptă ușor către ea și apoi se opri cu vreo treizeci de centimetri mai jos față de poziția ei originală. Laura își întoarse privirea spre Philip și ridică o sprînceană.

– Ei bine, n-a explodat nimic.

– Încă... răspunse el. Încearcă-le pe celelalte... Alb, galben, roșu.

Ea urmări succesiunea, trăgînd de eticheta albă, apoi de cea galbenă. În cele din urmă, își strînse degetele în jurul fișiei roșii de piele și trase ușor de ea. Se auzi un clinchet surd, dar nu se întîmplă nimic.

Laura se ridică în picioare, iar Philip luă rucsacul de jos și împinse cizmele din fața ușii. Cîteva clipe nu se întîmplă nimic, apoi prinseră un scîrțîit ușor. Acesta se auzi din ce în ce mai tare pe

măsură ce ei se trăgeau înapoi, iar lespeda din piatră se roti spre interiorul încăperii, dezvăluind o gaură neagră în spatele ei.

– Gata, spuse Philip.

Imediat după ușa, văzură două torțe vechi din lemn și cîrpe, montate în suporturi pe perete. Laura își căută chibriturile. Torțele făceau lumină puțină și încă mai aveau nevoie de lanterne dacă voiau să risipească întunericul. Philip făcu un pas precaut înainte.

Acum se aflau într-o altă încăpăre cu pereți din piatră, dar era mult mai mică decît cea din care tocmai ieșiseră; iar aceasta avea forma dreptunghiulară și tavanul jos. Chiar în față, se afla o galerie boltită, acoperită de pînze mari de păianjen. Își îndreptară lanternele spre deschizătură. Dincolo de aceasta, un coridor se întindea în întuneric. La ceva mai mult de o jumătate de metru în fața lor, podeaua camerei pur și simplu dispărea. Laura se sperie și Philip o prinse de mînă.

– Uau! exclamă ea.

Își îndreptară lanternele spre groapa din podea. Aceasta acoperea cea mai mare parte a camerei, fiind o crevasă de cel puțin șase metri adîncime. Pe latura îndepărtată se afla o altă platformă lată de șase metri în fața galeriei arcuite, iar în stînga și în dreapta, groapa se întindea pînă la pereții camerei. Era o groapă adîncă, neagră, fără fund. Însă atunci cînd ochii li se obișnuiră cu lumina, putură să distingă conturul vag a șaisprezece cercuri colorate, pîrînd să fie un fel de pietre pe care puteai traversa crevasa. Fiecare dintre cercuri reprezenta vîrfurile unui pedestal îngust, înfipt în întunecimea abisului.

– Ce crezi? întrebă Philip.

– Văd negrul, albul, galbenul și roșul la intervalele potrivite. Vinol!

Înainte ca Philip să apuce să mai spună ceva, Laura păși pe pedestalul cu vîrf negru din primul rînd.

Cu un picior pe fîșia de podea din apropierea ușii și cu celălalt sprijinit pe cercul negru, pentru o clipă, avu impresia că luase o decizie bună și că, foarte curînd, urmau să treacă peste prăpastie. Însă în clipa în care se lăsă cu întreaga greutate pe pedestal, acesta

ECHINOX

Începu să se sfărîme. Laura țipă și-și pierdu echilibrul. Piedestalul se făcu praf sub picioarele ei. Se întoarse și Philip văzu panica din ochii ei, în timp ce se zbătea în gol, nereușind să se prindă de nimic. Ratînd marginea cu cel puțin cincisprezece centimetri, se prăbuși în hău.

Capitolul 38

Oxford, 20 martie, 9.35 p.m.

Monroe se simțea foarte deprimat în timp ce trecea cu mașina pe lângă The High, îndepărtându-se de centrul orașului și luînd-o spre Headington Hill. Încă un cuplu fusese ucis. Deși acest lucru îi confirma bănuielile că tînărul Cunningham n-avea cum să fie uci-gașul, mai însemna și că încă doi tineri muriseră, iar el nu se apropiase deloc de descoperirea maniacului responsabil de crime. De asemenea, acest lucru dovedea, fără nici o îndoială, faptul că Laura Niven și Philip Bainbridge avuseseră dreptate în legătură cu conjuncția astrologică; această din urmă faptă abominabilă fusese comisă exact atunci cînd preziseseră ei.

Apasă o tastă de pe telefonul din mașină, iar ofițerul de serviciu de la secție îi răspunse aproape imediat.

- Ați reușit să luați legătura cu Bainbridge? se interesează Monroe.
- Nu, domnule, iar ne-a răspuns robotul telefonic.
- OK. Sunați-l pe telefonul mobil din cinci în cinci minute și mai încercați și pe telefonul de acasă. Vreau să mă anunțați imediat ce dați de el.

Chiar înainte de Headington Hill, Monroe se întoarse spre Marston Road. La cîteva sute de metri mai jos, pe stînga, viră cu mașina pe un drum noroios, numit Kings Mill Lane. Imediat, văzu la vreo cincizeci de metri mai în față proiectoarele și jachetele

reflectorizante ale echipei sale. Trei mașini de poliție și o ambulanță erau parcate pe o latură a aleii. În vreme ce se apropia, văzu un bătrîn stînd în ambulanță, cu o pătură roșie pe umeri și o mască de oxigen prinsă pe față.

Monroe își parcă mașina lîngă celelalte și se îndreptă spre ambulanță.

– Ce s-a întîmplat aici?

Un membru al echipei de paramedici îl luă deoparte pe Monroe.

– Bătrînul a găsit cadavrele cam acum patruzeci de minute. E în stare de șoc.

Monroe ridică o sprînceană.

– Zice că a trecut chiar pe lîngă ele, în timp ce se îndrepta spre Mesopotamia Walk dinspre Headington, dar și-a dat seama că s-a întîmplat ceva atunci cînd le-a văzut tot acolo și la întoarcere. Uitați-vă, să vă dați seama la ce mă refer.

Aleea era îmbibată de apă din cauza ploii abundente, iar pantofii lui Monroe alunecau pe noroi. De-abia putea să-și păstreze echilibrul. Însă, la cîțiva metri mai încolo, cărarea ducea spre o alee îngustă, asfaltată, care se întindea între o moară veche și malul râului.

La zece metri mai în față, criminaliștii tocmai terminaseră de ridicat un paravan din plastic alb peste alee. Cînd Monroe se apropie, un tînăr polițist îi ținu ridicată o latură, iar el se aplecă pe sub bara de susținere și ieși pe partea cealaltă.

Fuseseră montate două reflectoare care aruncau o lumină crudă, galbenă. La vreo șase metri mai încolo, în josul cărării, se afla un alt paravan din plastic alb. Începea din nou să burnițeze și reflectoarele luminau picăturile de ploaie, făcîndu-le să strălucească în noaptea palidă. În dreapta sa, Monroe vedea o bancă lîngă potecă și zări două siluete așezate acolo, însă acestea erau parțial ascunse privirii de un bărbat îmbrăcat într-o uniformă de criminalist. În clipa în care acesta se ridică, Monroe îl recunoscă pe ursuzul Mark Langham, care făcu cîțiva pași în spate, astfel încît să-i permită lui Monroe să arunce o primă privire mai atentă spre cele două cadavre.

Acestea fuseseră așezate în așa fel încît să pară că se îmbrățișează, cu fețele apropiate și buzele aproape atingîndu-se între ele. Un trecător care le-ar fi aruncat o privire fugară ar fi crezut că era, pur și simplu, un cuplu de îndrăgostiți. Monroe simți cum îl trece un frison de dezgust.

Se aplecă să privească mai de aproape. Sub lumina puternică, pielea de pe fețele și mîinile lor căpătase o nuanță vineție. Ochii priveau fix înainte. Amîndoi erau îmbrăcați complet, dar hainele le erau mototolite și pătate. Gail Honeywell avea palma stîngă trecută pe după gîtul lui Raymond Delaware, ca și cum ar fi vrut să-l tragă spre buzele ei. Monroe simți cum i se încleștează fălcile în clipa în care observă tăieturile negre și roșii de pe gîtul sfîșiat al victimei.

Langham se lăsă pe vine lîngă Monroe.

– Sînt morți de cel puțin două ore, îl informă el. Și, dacă vă uitați aici, continuă el, arătînd către o zonă pătată de sînge de deasupra tivului jachetei deschiate a lui Gail Honeywell, cred că de aici a prelevat criminalul un organ... asta presupunînd că este vorba despre același criminal, cu aceeași metodă de operare. Se ridică și, aplecîndu-se spre cele două corpuri, îi întoarse cu blîndețe capul lui Gail Honeywell. Și apoi, mai este și asta, adăugă el în șoaptă.

Obrazul fetei era o rețea de tăieturi adînci. Șuvoaie de sînge îi curseseră pe gît și pe umărul drept, colorîndu-i bluza în roșu. Ochiul drept îi lipsea.

– Cantitatea de sînge ar indica faptul că toate aceste răni i-au fost făcute înainte să fie ucisă, remarcă Langham. Este o diferență față de celelalte crime. E foarte ciudat.

Monroe nu făcu nici un comentariu. Se ridică și privi fix spre chipurile lipsite de viață ale celor doi tineri. Apoi observă o placă metalică, tocită și opacă, înșurubată de una dintre scîndurile din lemn ale băncii. Se pare că se afla acolo de cînd fusese fixată banca în acel loc. Pe ea scria: „O, odihnește-te puțin aici, pentru că este un loc rar în care să poposești“.

– Mda, cît de inspirat, murmură Monroe în barbă.

Se afla la cîțiva pași de mașină, în clipa în care-i sună telefonul.

ECHINOX

– Sînt Rogers, domnule. Mă gîndeam că n-o să vă supărați dacă vă deranjez. Tocmai am primit raportul de la laborator cu mostra de sînge de la cea de-a doua crimă.

– Și?

– Se potrivește perfect... e Malcolm Bridges.

Capitolul 39

Oxford, 30 martie 10.15 p.m.

– Prostule! Maestrul se holbă la el, cu ochii mari și cu sudoarea curgându-i pe obraji. Cretinule... ai fi putut distruge totul.

Îl plesni cu putere peste față pe Acolit.

Pentru o clipă, Acolitul aproape că-și pierde controlul. Mîna dreaptă îi zîcni.

Maestrul observă mișcarea involuntară și rînji. Îl fixă pe Acolit cu o amenințare nedisimulată în privire.

– Oare nu vrei să mă lovești? Eu simt că da. Sau preferi să-ți faci plăcerile numai cu fete tinere?

Acolitul nu răspunde nimic, ci privi fix în fața sa.

Maestrul îl plesni iar peste față. O dungă roșie îi apărură pe obraz. Apoi îl lovi din nou, încă și mai tare.

Dîndu-se cu un pas în spate, Maestrul îl cercetă pe ucigașul pregătit. Cu fața schimonosită de dispreț, îl scuipă pe Acolit în față.

Acolitul nu reacționează nici măcar în clipa în care simți saliva curgându-i pe față.

– Pleacă de aici... porc barbar ce ești, rosti Maestrul. Dacă o să mă mai dezamăgești, o să te schingiuiască mai rău decît ai chinuit-o tu pe Gail Honeywell.

Capitolul 40

Oxford, 30 martie, 10.18 p.m.

Cu un reflex fulgerător, Philip se azvârli înainte și-i prinse brațul Laurei, înainte ca ea să se prăbușească. Sprijinindu-se de margine, o ajută să urce înapoi, la loc sigur. Laura tremura stînd acolo, pe fișia îngustă de pămînt. Philip își făcu loc lîngă ea.

– Cam prostesc, comentă el, cuprinzînd-o cu brațul pe după umeri.

Ea nu reușea să articuleze nici un cuvînt.

Philip scoase sticla cu apă din rucsac.

– Poftim, bea un pic.

– Păcat că n-ai ceva mai tare, zîmbi ea, după ce bău cu înghițituri lungi, ștergîndu-se la gură în timp ce-i înapoia sticla. Isuse... mulțumesc, mai spuse, sprijinindu-și capul de genunchi.

– Oricînd la dispoziția ta. Doar nu vreau să fac asta de unul singur, nu?

Ea zîmbi ușor.

– Și acum, ce facem?

– Bună întrebare.

– Eram sigură că drumul trebuie să aibă legătură cu culorile alchimiştilor.

Philip ridică din umeri.

– Poate să fie în ordine inversă? Altfel, n-are nici un sens.

- OK, și cum o să aflam?
- Folosește rucsacul.
- Dar nu e destul de greu și dacă-l pierdem...
- E mai bine decît să se prăbușească unul dintre noi.

Philip se întinse după rucsac. Pășind pe marginea crevasei, îl puse cu grijă pe cercul roșu de lîngă locul în care se aflase pedestalul negru. Îl lăsă ușor din mîină și se îndepărtă. Nu se întîmplă nimic.

- OK, rosti el, trăgînd rucsacul înapoi. Dar tot nu sînt convins. Hai să folosim frînghia. Leagă-ți-o în jurul taliei și eu o să folosesc suportul din zid, ca s-o prind. Dacă-ți ține greutatea e bine; dacă nu, te prind eu.

Laura își legă frînghia, înfășurînd-o de două ori în jurul taliei, iar Philip o înnodă strîns. Apoi azvîrli celălalt capăt peste suportul metalic, se așază pe margine, cu picioarele desfăcute, iar Laura se îndepărtă, punînd cu grijă un picior pe pedestalul roșu. Respira cu greutate și pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare.

- Hai să vedem.

Ținu. Se întoarse spre Philip cu o privire triumfătoare, iar el îi făcu un semn de încurajare.

- Încearcă-l pe următorul, îi strigă el. Îți mai slăbesc puțin frînghia.

Laura cercetă cercurile din fața ei. Pe cel de-al doilea rînd, a doua platformă din stînga era galbenă. Mișcîndu-se cît de ușor putea, sări pe piatra galbenă și scoase un oftat de ușurare.

- O să mă duc pînă la capăt, anunță ea. E prea periculos să fim amîndoi pe cheștiile astea în același timp. Apoi, întorcîndu-se să privească iar spre pod, păși pe un pedestal alb din cel de-al treilea rînd. Acolo se opri pentru o clipă, respiră adînc și apoi se mută pe cercul negru din ultimul rînd. Cîteva secunde mai tîrziu, se afla pe partea cealaltă.

- OK, e rîndul tău, strigă ea, cu inima bătîndu-i grăbită.

Își desfăcu frînghia și o întinse în așa fel încît Philip să se poată apropia de pod, cu ea legată de suport și înfășurată în jurul taliei. Pe partea ei de crevasă, aruncă frînghia și-o legă de un alt suport pentru torțe, din peretele de lîngă pasajul boltit. Dacă vreunul

dintre pedestale avea să cedeze, Philip se va putea deplasa de-a lungul frînghiei.

Mișcîndu-se cît de repede și de atent posibil, Philip urmă aceeași rută pe care o străbătuse Laura: roșu, galben, alb și negru; și, în cîteva clipe, era și el pe muchia îndepărtată, stînd lîngă Laura.

– Of, zise el, ștergîndu-și sudoarea de pe frunte. Mi-ar plăcea să spun că a fost amuzant, dar, cu toată sinceritatea, nu pot să fac una ca asta.

Prin galerie trecea un coridor scurt care se îndrepta spre stînga și apoi cotea brusc spre dreapta. În clipa în care trecură de cea de-a doua cotitură, pătrunseră într-o încăpere circulară. Aceasta era luminată din tavan. De fapt, tot tavanul părea să strălucească.

Era făcut din piatră dură, însă lumina părea să emane chiar din piatră.

– Dumnezeule! exclamă Philip, privind în sus, spre piatra de deasupra capului său.

Era zgrunțuroasă și pestriță și, dacă o cercetai mai atent, puteai vedea presărate peste tot cristale galbene.

– Cred că e un fel de cristal care emite lumina în mod natural, adăugă el.

– Deștepți, alchimiștii ăștia.

– Da. Parcă te cam pune pe gînduri, nu?

Încăperea era goală, cu excepția unei deschizături în zidul din fața galeriei prin care intraseră. Laura privi înăuntru. În dreapta și în stînga, se deschideau coridoare. Pe peretele din față erau două discuri metalice, de mărimea unor CD-uri. Pe discul din stînga erau gravate două cercuri concentrice. Discul din dreapta purta un alt simbol, un cerc cu ceea ce părea să fie o pereche de coarne în vîrf și o cruce la bază.

– Ai vreo idee? întrebă ea.

Philip aruncă o privire pe documentul lui Newton.

– Amîndouă apar aici... uite, chiar lîngă labirint.

– Cel din stînga este simbolul pentru Sol, Soarele; iar celălalt este Mercur, nu?

Philip aprobă cu un semn din cap.

– Așadar, ne luăm după Soare sau după Mercur?

– Ce semnificație are fiecare dintre ele?

– Mercur este mesagerul înaripat. Soarele... ce? Lumina... poate suprafața?

– Nu ne ajută prea mult. Mercurul era cel mai important metal pentru alchimiști, corect? Unul dintre cele trei elemente de bază folosite la crearea Pământului.

– Așadar, ar trebui s-o luăm pe acolo?

Laura arată spre coridorul din dreapta.

– Poate. Dar în astrologie Soarele este centrul tuturor lucrurilor.

Tavanele ambelor coridoare erau luminate în același fel ca și încăperea din spatele lor.

– Eu aș lua-o la stînga, după Soare.

– OK.

Laura porni prima. Mergeau încet. La câțiva metri mai încolo, coridorul cotea la stînga și curînd ajunseră la o altă bifurcație. Aici, drumul se împărțea în două pasaje mai mici, fiecare ducînd în altă direcție, aflate în unghiuri corespunzătoare orei două și orei zece de pe cadranul unui ceas. Între deschizături se afla o coloană din piatră. Acolo, la înălțimea capului Laurei, descoperiră încă un disc. Acesta era împărțit în două de o linie verticală. În stînga acestuia, văzură din nou simbolul Soarelui, cu cercurile pe care le observaseră mai devreme, iar în dreapta, gravat în metal, era un simbol. Semăna cu litera „h”, tăiată de o linie orizontală.

– Asta înseamnă că trebuie să urmăm în continuare simbolul Soarelui? Nu cred c-ar fi bine, se încruntă Laura.

– Nu, nici mie nu mi se pare bine.

– Ceea ce înseamnă că fie o luăm pe aici, explică ea, arătînd cu mîna pasajul din dreapta, fie ne întoarcem la primele două simboluri și o luăm pe celalalt drum.

Laura luă documentul lui Newton din mîna lui Philip și se așează turcește pe jos, cu spatele la coloana care despărțea pasajele. Lumina care venea din tavan era suficientă pentru citit.

- Prin urmare, ce informații am folosit pînă acum? recapitulă Laura. Codul culorilor? L-am folosit deja de două ori, nu? Și aici nu pare să fie relevant. Mercurul este un metal, dar celelalte simboluri sînt Saturn și Soarele, ceea ce înseamnă că simbolul Mercur sigur se referă la planetă.

Philip se ghemui jos, lîngă ea.

- Dar ce zici despre modul în care sînt așezate simbolurile? murmură el. Poate că vor să spună ceva.

Amîndoi cercetară documentul, încercînd să asocieze pozițiile simbolurilor cu schema labirintului pe care Newton îl reprodușese după original.

- Nu e vorba despre pozițiile lor, rosti deodată Laura. E vorba despre legătura lor cu incantația... cu asta. Și arată cu mîna rîndurile scrise în latină pe care le obținuseră cu ajutorul codului lui Charlie. Philip se scotoci prin buzunare, căutînd traducerea pe care o scriseseră în noaptea precedentă.

Tu ești Mercur, puternica floare,
 Tu ești cel mai demn de onoare;
 Tu ești al Soarelui, al Lunii și-al lui Marte izvor,
 Tu pe Saturn l-ai pus la locu-i, și ești al lui Venus născător,
 Tu ești Împăratul, Prințul și cel mai regesc dintre Regi,
 Tu ești Tatăl Oglinzii și făuritor al Luminii eterne
 Ești cel mai mare, și mai înalt, și mai frumos la vedere.
 Toți te slăvesc
 Toți te slăvesc, Dătătorule de adevăr.
 Te căutăm, te implorăm, cu drag noi te primim.

- Da... „Tu ești Mercur, puternica floare“, citi Laura cu voce tare. Al treilea rînd... „Tu ești al Soarelui, al Lunii și-al lui Marte izvor“... Asta este. Am luat-o de la început pe drumul greșit. Ar fi trebuit să mergem după Mercur, prin pasajul din dreapta.

Întorcîndu-se la galeria care ieșea din camera circulară, se opriră o clipă în fața celor două discuri de pe perete și apoi porniră de-a lungul coridorului din fața lor, de pe partea dreaptă a camerei.

După ceva timp, ajunseră la o intersecție în formă de T. Pe peretele din fața lor erau încă două discuri; cel din dreapta avea simbolul lui Venus, un cerc cu o cruce la bază. Pe plăcuța din stînga fusese gravat simbolul Soarelui.

– Ar trebui să mai fie încă patru intersecții în labirint, adăugă Philip, cu simbolurile Lunii, al lui Marte, al lui Saturn și al lui Venus, chiar în ordinea asta. Fără document, ar fi aproape imposibil să treci de labirint.

Și porni în față, prin coridorul din stînga.

Coridorul care ducea la următoarea intersecție se întortochea și părea să continue cale de kilometri întregi, pînă cînd se înclina brusc. În clipa în care ajunseră în vîrf, erau transpirați și respirau greu. Philip se aplecă, ducîndu-și mîinile la genunchi. Laura își șterse sudoarea de pe frunte și privi cele două plăcuțe de pe perete, care marcau încă o alegere a drumului. Discul din dreapta purta o semilună, semnul Lunii. În centrul discului din stînga, era semnul lui Mercur.

Se opriă pentru o clipă să-și recapete suflul, apoi, de această dată, Laura porni înainte spre cea de-a patra bifurcație. Aici găsiră simbolul lui Marte, un cerc cu o săgeată îndreptată în diagonală spre dreapta și porniră pe acest drum, care cobora abrupt. Ajunși jos, se treziră într-un coridor larg de vreo patru metri. În capătul îndepărtat al acestei secțiuni se aflau trei deschizături în perete, iar în stînga celei dintîi dintre ele se aflau trei discuri prinse în zid. De această dată erau simbolurile lui Mercur, al lui Saturn și al Soarelui.

– Cel din mijloc, hotărî Laura, încrezătoare, așa că intrară într-un pasaj îngust, care-l făcea pe Philip să șteargă pereții cu umerii. Acesta se îndrepta în jos și, ajungînd la celălalt capăt, ieșiră într-o încăpere circulară, cu tavanul sub formă de dom.

În jurul încăperii, la distanțe egale, se deschideau șase galerii. În stînga fiecăreia găsiră obișnuitele discuri. Fiecare dintre ele conținea un simbol diferit, care reprezenta planetele enumerate în incantație. Deschiderea care purta însemnul lui Venus era cea de-a doua din stînga lor.

Philip își scoase rucsacul și-i întinse sticla cu apă Laurei. În timp ce ea bea, el își privi ceasul. Era 10.43. Deschizând un alt buzunar, își verifică telefonul mobil.

– N-are semnal, bineînțeles, constată el, îndesându-l înapoi în rucsac.

Laura și-l verifică pe al ei.

– La fel. Nici nu mă mir. Cred că deasupra capetelor noastre sînt cam... cît să fie? Douăzeci și cinci, treizeci de metri de piatră?

Philip își puse rucsacul în spate.

– Gata? întrebă el.

Laura încuviință din cap.

– Atunci, tot înainte!

Coridorul era extrem de îngust și, la început, Philip se văzuse nevoit să-și scoată rucsacul din spate și se zgîriase la cot de peretele zgrunțuros. Dar, după vreo zece metri, avură destul loc încît să meargă unul lîngă celălalt.

Aici, luminile cristaline erau mai înghesuite în tavan și tunelul era mai luminos decît celelalte. Grăbiră pasul. Chiar în față, putea vedea o galerie care ducea în altă încăpere. Philip se opri brusc și privi în jos. Laura era la cîtiva metri în spate și-l văzu cercetînd ceva de pe podeaua prăfuită. El începu să înainteze încet, pe jumătate aplecat spre pămînt, cercetînd semnele de pe jos.

– Ei, ia uite, strigă el. E ceva scris în engleză. Zice...

Laura auzi un vîjîit, înainte să vadă vreo mișcare. Părea să vină din interiorul peretelui din dreapta lor. Apoi se auziră trei bufnituri. Ceva îl lovi pe Philip, iar alte două obiecte zburară în viteză pe lîngă el și loviră peretele din stînga lor. Philip căzu pe podea și zgomotele încetară imediat. Laura se aruncă la pămînt și se tîrî pînă în dreptul lui.

– Ești bine?

– Cred că da. Ce dracu' s-a întîmplat?

Pe podea, în stînga lui, Philip văzu două săgeți rupte, lungi de doar cîtiva centimetri. Alte două erau înfipite în rucsacul lui.

MICHAEL WHITE

– Stai cât mai jos, șuieră el, în timp ce se târau încetișor spre deschizătură.

Ajungând de partea cealaltă a arcadei, Philip se ridică încet și-și scoase una din săgeți.

– Asta ar fi fost o chestie puțin cam neplăcută, zise el, aruncînd-o deoparte.

– Se pare că rucsacul ți-a salvat viața, comentă Laura, examinînd vârful ascuțit al celeilalte săgeți. La ce te uitai pe podeaua aia?

– La cîteva cuvinte în engleză. Erau scrise cu litere de aur: „Doar cei curați pot trece“.

Laura îl privi în ochi și tocmai voia să spună ceva, cînd amîndoi avură impresia că aud un hure. Acesta-i izbi în piept. Timp de cîteva secunde, care li se păruă foarte lungi, pereții dădură impresia că vibrează. Alergară spre peretele îndepărtat, ținîndu-se unul de celălalt. Praful care cădea din tavan le pudră părul. Înainte ca zgomotul să se stingă complet, simțiră o adiere de vînt trecînd pe lîngă ei și părea că fiecare moleculă de oxigen fusese trasă cu forța afară din încăpere. Un bloc masiv de piatră se prăbuși din pragul de sus al arcadei, căzînd pe podea, cu o bufnitură. Erau închiși acolo.

Capitolul 41

Oxford, 30 martie, 10.38 p.m.

Monroe privi ceasul de pe peretele biroului său și urmări cum trec secunde. Tocmai trimisese o duzină de polițiști în trei locuri diferite din Oxford, să-l caute pe Malcolm Bridges: în micuțul lui apartament de pe Iffley Road, acasă la Lightman, în Park Town, în nordul orașului, și la biroul său de la Catedra de psihologie. Dar avea prea puține speranțe să fie găsit în vreunul dintre aceste locuri.

Prin urmare, Bridges fusese la locul de înfăptuire a celei de-a doua crime. N-avea un alibi perfect pentru momentul în care fusese comisă crima, dar avea unul pentru prima, ceea ce însemna că lucrase împreună cu altcineva. Însă ipoteza părea greșită; și, oricum, nu existau dovezi care să susțină aceasta idee.

Așadar, cum stăteau lucrurile? Încă o crimă, patru incidente separate, șase puștani morți, și ce știa cu siguranță? Bridges era implicat cumva, dar n-ar fi avut cum să lucreze de unul singur, și încă o crimă urma să fie înfăptuită în seara aceea, chiar după miezul nopții. Cum avea s-o oprească dacă nu-l prindea pe Bridges? Și, chiar și așa, arestarea acestuia avea să pună capăt crimelor? Frecându-se la ochi, se simți extrem de obosit.

Sună telefonul.

– Monroe, rosti el, obosit.

– Sînt Howard.

MICHAEL WHITE

– Sper că-mi aduci vești bune.

– Păi, îți aduc vești, îi răspunse Samles. Dar nu prea știu ce să cred despre ele. Doar că... ăăă... mostra pe care mi-ai dat-o s-a dovedit că-i aparține unei... cum să-i spun? Unei identități mai... sensibile.

Capitolul 42

Oxford, 30 martie, 10.43 p.m.

Laura și Philip erau înconjurați de beznă. Pe tavanul scund al acestei încăperi nu existau cristale și, atunci când piatra se prăbușise, acoperise și puțină lumină care venea dinspre coridor. Philip își scoase rucsacul din spate și dibui fermoarul principal. Trăgându-l, își vârî mîna înăuntru și căută lanternele. Le aprinse în interiorul rucsacului, apoi le scoase, trecîndu-i una Laurei. Amîndoi se sprijiniră de perete și începură să cerceteze camera. Apoi, Philip se ridică și se duse să examineze locul în care, pînă cu cîteva secunde în urmă, fusese intrarea. Își plimbă lumina lanternei peste suprafața netedă a pietrei. În această lumină, nu vedea nici o urmă de îmbinare. Însemna că blocul de piatră se încadrase aproape perfect.

Laura se îndreptă spre peretele îndepărtat și cercetă suprafața cu ajutorul lanternei, apoi studie tavanul și podeaua. Încăperea n-avea decît patru metri pătrați, iar tavanul era foarte jos. Dintr-odată, Laura se întrebă ce s-ar întîmpla dac-ar rămîne fără aer. Și apoi, cu o altă mișcare, observă o ciudățenie în piatra netedă. Era o inscripție, fraza de acum familiară: ALUMNUS AMAS SEMPER UNICUM TUA DEUS.

– Philip, ia uită-te!

Se aplecă să privească mai de aproape, pipăind literele cu vîrfurile degetelor. Cuvintele era făcute din metal și ieșeau în relief cu

un milimetru sau doi față de suprafața pietrei. În clipa în care le atinse, acestea intrară în perete, revenind apoi la poziția inițială, după ce-și luă degetul.

– Din ce în ce mai curios, constată ea.

Philip împinse câteva dintre litere și le privi cum revin.

– Crezi că e vreun fel de cheie? O combinație? murmură el. Dacă nimerim combinația corectă, poate scăpăm de aici.

– Asta și sper, răspunse Laura, îngrijorată. Dar cum Dumnezeu ne dăm seama care e combinația? Nu putem să începem să ghicim, pentru că sînt practic miliarde de posibilități.

– Ei, nu, normal că n-o s-o luăm la nimereală. Mai mult ca sigur, cuvintele au o semnificație ascunsă. „Adeptule, iubește-l întotdeauna pe Dumnezeul tău“ sigur are o legătură cu asta.

Laura își ciupi vârful nasului și închise ochii. În clipa în care-i deschise din nou, globii îi păreau injectați, și Philip își dădu seama cît de mult se chinuise.

– Bun, trebuie să ajungem la o concluzie. Cît durează pînă cînd o să ne sufocăm? Întrebă Laura.

– Și eu m-am gîndit la același lucru, atunci cînd a căzut piatra, răspunse Philip. Ai simțit cum e tras aerul afară? Cred că, dacă nu s-ar fi întîmplat asta, am fi putut rezista câteva ore; dar, ca să fiu sincer, deja simt cum aerul se rarefiază.

– Și eu simt la fel.

– Trebuie să încercăm să ne încetinim respirația și să stăm calmi. Ultimul lucru pe care vrem să-l facem este să ne creștem ritmul cardiac.

Se întoarse spre Laura și avu impresia că pare destul de slăbită.

– Sînt calmă, se răsti Laura. OK, să ne concentrăm asupra afuritei ăsteia de inscripție.

Pornind la lucru metodic, încercă o serie de diferite combinații. Nu merse nici una. Brusc, simți cum începe s-o strîngă pieptul și, înainte să-și dea seama de ceea ce face, începu să izbească violent în inscripția metalică.

– Lua-te-ar dracu'!

Într-o clipă, Philip ajunsese lângă ea și-i trase mâinile din dreptul literelor, înainte să apuce să se rănească. Ea i se prăbuși în brațe, plîngînd. O strînse la piept și o sărută cu blîndețe pe obraz. O simțea tremurînd și știa că trebuie s-o lase să se descarce. După cîteva clipe, o conduse pînă în dreptul peretelui din apropierea ușii blocate și o întinse pe podea, apoi se așeză și el lângă ea. O cuprinse cu brațul pe după umeri.

– N-o să mai ieșim de aici, nu? suspină ea.

– Ba sigur ca da, prostuțo...

– Philip... rămînem fără aer. Așa e, o simt!

Philip nu putea s-o contrazică. În ultimele două minute aerul părea să se fi rarefiat foarte mult și el descoperea că-i este din ce în ce mai greu să respire. O trase pe Laura mai aproape de el.

Preț de cîteva clipe, stătură în liniște. Laura nu mai plîngea, dar rămăsese cu capul sprijinit de pieptul lui Philip.

– Să știi că-mi pare rău, adăugă ea în șoaptă.

– Pentru ce să-ți pară rău? replică el, deși știa perfect la ce se refera.

– Philip, știi despre ce vorbesc. Nu e nevoie să intru în amănunte; cel puțin, nu față de tine.

El nu spuse nimic.

Laura își înălță capul de pe umărul lui.

– Eu... eu am crezut atunci că era cea mai bună alegere. Nu credeam că vom avea un viitor împreună. Am greșit. Ar fi trebuit să rămîn. Ar fi trebuit să mă căsătoresc cu tine.

Dintr-odată, Philip se simți pierdut. Timp de două zile, amîndoi fuseseră ocupați cu rezolvarea misterului crimelor și apoi fuseseră nevoiți să treacă prin labirintul ăsta din gaura asta împuțită de sub biblioteca Bodleian, dar vechile sentimente avuseseră nevoie doar de o clipă ca să dea navală. Timp de aproape douăzeci de ani încercase să le țină sub control și, în majoritatea timpului, își zise el, reușise. Dar, de fiecare dată cînd Laura se întorcea în Anglia sau el se ducea la New York, aceleași răni vechi se redeschideau. Nu putea să suporte asta, dar pur și simplu nu putea trăi fără să le vadă

pe Laura și pe Jo cât mai des posibil. Timp de câteva clipe, nu-și găsi cuvintele. Ce putea să spună?

Îi cercetă chipul. La lumina slabă a lanternei, putea să vadă urmele de lacrimi. Îi făcuseră rimelul să se întindă pe obraji. Apoi, dintr-odată, gura ei era peste a lui și o simțea cum se topește în el, îi simțea părul mângâindu-i obrazul, îi simțea căldura, o recunoștea. Îi fusese atât de dor de ea! Apoi, din nou foarte brusc, ea se îndepărtă și se priviră în ochi.

– Ce...? întrebă el.

– Voiam doar să-ți fur aerul.

El rîse.

– N-ai decît, Laura.

Ea îi puse un deget pe buze, zîmbi și se aplecă din nou, să-l sărute.

O secundă mai tîrziu, mormăi, cu buzele încă lipite de cele ale lui Philip:

– Asta era!

Fără să mai zică altceva, se ridică și se duse la peretele din partea cealaltă, se aplecă și începu să apese cu putere literele. Lovi cinci dintre ele, mișcîndu-și repede mîna de la stînga la dreapta, pînă cînd ajunse la „M“, din „UNICUM“. Își retrase mîna, apoi apăsă litera cu un gest grandios. Philip nu se putu opri să nu zîmbească.

Urmă o așteptare lungă, agonizantă. Apoi, se auzi un scîrțîit slab, urmat de un alt zgomot de rupere în peretele perpendicular pe intrarea originală. Cîteva bătaii agitate de inimă și începu să se întrevadă prima crăpătură în perete; apoi treptat, două blocuri imense de piatră porniră să se ridice în cîteva nișe din tavan. Philip înșfăcă rucsacul și fugiră prin ușa cea nouă cît putură de repede.

Capitolul 43

Oxford, 30 martie, 10.45 p.m.

Chiar în clipa în care Monroe lăsă jos receptorul, se auzi un ciocănit la ușă. Era atât de uimit de ceea ce tocmai aflate, încât timp de câteva secunde de-abia dacă putu să-și focalizeze privirea asupra polițistului Steve Greene, atunci când acesta intră la el în birou.

– Domnule, am primit asta acum o oră. Chatwin își cere scuze... a uitat de ea... a fost o noapte aglomerată... de-abia mi-a dat-o... se pare că a fost adusă de un curier.

Pe față era scris „Inspector-șef Monroe, secția de poliție din Oxford“. Dedesubt, scria „URGENT“, cu roșu. Văzînd acestea, Monroe oftă și clătină din cap. Apoi desfăcu plicul. Înăuntru se afla o singură foaie de hîrtie. Aruncă o privire fugară spre ilustrația care înfățișa un model complicat de linii intersectate, asemenea unei scheme pentru un circuit electric complex. Lîngă aceasta se afla un amestec de cuvinte în latină și simboluri cu aspect ciudat. Începu să citească mesajul scris în engleză din capul paginii.

Capitolul 44

Oxford, 30 martie, 11.10 p.m.

Se opriă pe coridor, îndoîți de spate, cu palmele sprijinite pe genunchi, încercînd să respire iarăși normal.

– Cum ai făcut asta? se interesă Philip, gîfîind.

– Era destul de evident, de fapt... Aur.

– Cred că va trebui să fii mai explicită.

– *Aurum*, cuvîntul latinesc pentru „aur“. Era conținut în formula misterioasă a Gardienilor. ALUMNUS AMAS SEMPER UNICUM TUA DEUS. „A“ și „U“ din ALUMNUS, „R“ din SEMPER, „U“ și „M“ din UNICUM.

– Ești un geniu, Laura, o laudă Philip.

– Știu.

– Și e bine de știut că mintea ta lucra, mai devreme.

– Sînt femeie, Philip, pot să fac mai multe lucruri deodată, răspunse ea, zîmbind.

În fața lor, la vreo douăzeci de metri depărtare, se afla o ușă. Era întredeschisă și lumina se revărsa pe coridor.

Ajungînd pînă la peretele de lîngă ușă, aruncară o privire înăuntru.

Camera era luminată de un mănunchi de lumînări așezate pe un candelabru care atîrna din centrul tavanului boltit. În capătul îndepărtat, se afla o pentagramă imensă din aur. Avea cel puțin doi

metri în diagonală și era așezată pe o platformă aflată foarte aproape de perete. În dreapta pentagramei, Laura văzu o ușă din sticlă încastrată în perete. Semăna cu un frigider imens, iar sticla era opacă din cauza gheții.

În apropierea pentagramei, stăteau doi bărbați. Purtau mantii lungi, negre, cu glugile lăsate pe spate. Bărbatul din dreapta era aplecat în față, ajustînd structura metalică.

Laura tocmai voia să se întoarcă și să-i spună ceva în șoaptă ceva lui Philip, cînd lanterna pe care o ținuse în mînă îi scăpă brusc, zăngănind pe podea. Laura o ridică repede și înjură în șoaptă.

– Laura, mă bucur atît de mult că ai putut să ni te alături, se auzi o voce cunoscută din cameră.

Laura simți cum o străbate un val de groază: o reacție fizică, bine definită, rapidă și foarte puternică. Se întoarse spre Philip, care părea uluit. Închizîndu-și ochii, Laura se simți sficiuită de durerea recunoașterii. Philip crezu că avea de gînd să plîngă, însă, dimpotrivă, ea se întoarse și intră în încăpere.

James Lightman părea ridicol de relaxat, de parcă s-ar fi întîlnit în salonul casei sale sau într-o ceainărie de pe The High. Stătea cu mîinile împreunate în față, pîrînd pătruns în toate fibrele ființei sale de încredere în sine și de energie. Ochii lui căprui, arzători, scînteiau în lumina lumînărilor. Alături de el stătea Malcolm Bridges, cu privirea lipsită de orice expresie. Umbrele care cădeau pe chipul tînărului îl făceau să arate ca o personificare a Morții.

– Ați ajuns în momentul cel mai potrivit, li se adresă Lightman.

Laura simți cum i se face rău de la stomac.

– Ce dracu' înseamnă asta? întrebă ea, înroșindu-se la față. Cum ai putut să...?

Cu o umbră de surîs pe chip, Lightman replică:

– Sigur n-aveai nici o bănuială, Laura? Cu imaginația ta atît de strălucită?

– Aș fi putut să mă aștept din partea lui. Făcu un semn din ochi spre Bridges, care-i răspunse cu o privire lipsită de viață. Dar de la tine, James? De ce, pentru numele lui Dumnezeu...?

– De ce, pentru numele lui Dumnezeu, să-mi doresc viața veșnică, Laura? Ei, hai să ne gândim.

– Dar ritualurile oculte...

– Lumea ar fi mult prea plictisitoare dac-am crede cu toții în aceleași lucruri, nu-i așa? Dar haide... ajunge. Trebuie să vă felicit pe amândoi pentru faptul că ați izbutit să treceți de încercările Gardienilor. Puțini au izbutit asta vreodată. Aș fi fost tare curios să văd documentul de care v-ați folosit ca să vă ghidați, dar acum nu mai am nevoie de astfel de lucruri. Sarcina mea va fi, cât de curând, îndeplinită, anunță el, făcând un gest spre pentagramă. După cum știți, ca urmare a neobositelor voastre investigații, în seara asta ultimul dintre organe va ajunge în posesia mea și adevărata lucrare va începe abia atunci. Ultima piesă care lipsește va fi, curând, aici.

Laura tocmai se pregătea să spună ceva, dar Lightman ridică mâna.

– Sînt convins că ceea ce ai de spus este foarte important, Laura, draga mea, dar, te rog, lasă-mă doar să termin ceea ce am început să explic. Părerea mea este că veți considera explicația ca fiind ceva de mare valoare. Înțelegeți, voi doi – și aruncă o scurtă privire spre Philip – nu veți mai vedea vreodată lumina zilei. E imposibil să vă întoarceți pe drumul pe care-ați venit, prin tunelurile Gardienilor, așa că rămîne o singură cale de ieșire. Iar aceasta este calea care duce de-aici pînă în bibliotecă, eu fiind singurul care are harta. Se băt看 cu palma pe piept.

– Calea creată de John Milliner, înțelese Laura.

– Predecesorul meu, în multe privințe.

Laura păru nedumerită.

– A, asta-i o altă piesă din puzzle care v-a scăpat, zise Lightman. John Milliner nu numai că era profesor de medicină la universitate, ci și bibliotecar-șef. Bibliotecarii-șefi de la Bodleian au fost, în același timp, conducători ai ordinului meu, Ordinul Sfinxului Negru, vreme de cel puțin o duzină de generații. Fiecare dintre noi a adăugat cîte ceva la vasta rețea de tuneluri de dedesubtul bibliotecii. Lucrările au fost oprite acum multă, multă vreme, dar fiecare dintre

noi a mai adăugat cîte-un ornament sau a mai perfecționat cîte ceva. Contribuția mea a constat în acest ingenios dispozitiv de refrigerare.

– Și bănuiesc că el a fost executantul tău, făcu Laura un semn cu capul spre Bridges.

– O, nu, isteța mea Laura, replică Lightman. Mă tem că aici te înșeli amarnic. Malcolm, aici de față, are multe talente, dar nu el e ucigașul pe care-l căutați. Asta a căzut în răspunderea altui tînăr coleg. S-a folosit de mai multe identități de-a lungul anilor, dar conducerea universității îl cunoaște sub numele de Julius Spenser. Din punct de vedere oficial, el e un psiholog de elită, care lucrează acum în America. Cel puțin, asta-i ceea ce știe poliția despre el. Mă tem că bietul inspector-șef Monroe a fost prea puțin inspirat în eforturile lui din ultima vreme... Dar întîmplarea face, fată dragă, să am ceva de explicat și în legătură cu colegul meu.

Lightman făcu un pas în spate și scoase un revolver de sub mantie. Îndreptîndu-l direct spre Bridges, rosti, cu răceală:

– Malcolm, poate ne vei spune tu ceva despre rolul pe care l-ai jucat în toată povestea asta.

În încăpere era la fel de multă nemișcare și tăcere ca într-un mau-soleu. Aflați acolo unde erau, la cîteva zeci de metri dedesubtul Bibliotecii Bodleian, toate zgomotele obișnuite ale lumii de zi cu zi dispăruseră, vuietul traficului, larma populației; toate aceste lucruri fuseseră lăsate la suprafață. Ei patru puteau la fel de bine să fi fost transportați înapoi, în timp. Dacă nu luai în seamă dispozitivul de refrigerare al lui Lightman, puteai să-ți imaginezi că s-ar fi aflat în încăpere din vremea în care a văzut-o Milliner pentru prima dată sau din cea în care Newton examina un cu totul alt set de organe omenеști.

Bridges făcu ochii mari, alarmat. Își ridică brațele încetișor, fără grabă, mutîndu-și privirea de la chipul bătrînului la armă și înapoi. Laura putea să-i zărească broboanele de sudoare de pe frunte.

– Ce? întrebă el, clătîndu-și ușor capul. Ce anume...?

– Ei, firește, n-o să vrei să recunoști...

Philip tocmai se pregătea să intervină, cînd Lightman îi aruncă o privire mînioasă.

– Asta nu e treaba dumitale, domnule Bainbridge! se răsti el, agitându-și arma spre Bridges. Ei?

– Eu nu...

– Malcolm, Malcolm... Lightman oftă și clătină din cap. Te rog, nu mă face să-mi pierd timpul. Hai să începem cu începutul, ești de acord? O să te-ajut eu. Vezi tu, știu cu mult mai multe despre tine decît ți-ai putea imagina. Am multe, foarte multe legături utile în tot felul de locuri interesante. Știu, de exemplu, că ai fost prezent la locul faptei atunci cînd colegul meu... să-i spunem Julius? Da, atunci cînd Julius a recoltat creierul. Poliția a descoperit o mostră din sîngele tău în casa fetei. Apoi, acum două săptămîni, ai fost prins pe film în timp ce scotoceai prin biroul meu de-acasă. Am înregistrări ale celor mai incriminatoare convorbiri dintre tine și cei care te-au angajat.

Bridges păru dintr-odată schimbat. Dispăruse palidul universitar, vampiricul complice la o serie de crime înspăimîntătoare.

– Știți pentru cine lucrez, i se adresează el lui Lightman, fixîndu-l cu privirea. Impozitele pe care le plățiți îmi asigură mie salariul. Și, dacă e adevărat că mi-ați înregistrat convorbirile, lucru de care, sincer să fiu, mai degrabă mă îndoiesc, ați ști că ele ajung pînă la Millbank¹. M-am dus acasă la fata care-a murit, sperînd să-l opresc pe Spenser. Din nefericire, am ajuns mult prea tîrziu ca să mai pot să-i salvez viața: l-am văzut cum o măcelărea. Iar acum sînt aici ca să vă împiedic să vă atingeți scopul.

Lightman îi răspunse printr-un zîmbet scurt, înghețat, dar Laura simți că profesorul își pierduse o parte din strălucirea acelei încrederi în sine care părea imperturbabilă.

– Ah, siguranța asta a tinereții, comentă el. Cît de mult o admir! Cu toate astea, cred c-ai amînat lucrurile un pic cam prea mult, dragă băiete. Firește că nu puteai să faci prea mare lucru ca să ne împiedici, nici mai devreme... nu urma să se-ntîmple nimic, nu-i așa? Julius e foarte meticulos. Ce crezi c-ar fi gîndit superiorii tăi,

¹ Zonă din Londra în care-și are sediul, începînd din anul 1995, serviciul de informații britanic MI5. (n.tr.)

dacă te-ai fi dus la ei cu cine știe ce basme cu cocoșul roșu, în care bibliotecarul-șef, dispărut în chip misterios, ar fi de fapt conducătorul unei organizații oculte, avînd ca scop utilizarea serviciilor Stăpînului Întunericului, în cine știe ce ritual păcătos? Chiar în timp ce vorbim, Julius se pregătește să recolteze ultimul element.

Bridges, fără să rostească un cuvînt, își coborî încetișor brațele.

– Nu face asta. Cred c-ar trebui să le ții acolo, se răsti Lightman, agităndu-și din nou arma.

Bridges făcu întocmai cum i se ceruse.

– Și-acum, adăugă Lightman, aruncînd o privire iute spre Laura și spre Philip, ați putea să credeți că sînt un bătrîn plătînd, dar vă rog să nu nutriți în mințile voastre vreun gînd că m-ați putea coplesi prin forță. Sînt un țintaș excelent și cu mult mai agil decît aș putea să par.

Trase adînc aer în piept.

– Acum aș dori foarte mult ca voi trei să vă așezați cu toții aici, vă rog.

Își flutură revolverul, arătînd în direcția pentagramei.

– James, nu ți se pare că treaba asta a mers suficient de departe? interveni Laura.

– Tu chiar nu înțelegi, nu-i așa, Laura? replică Lightman. Țsta nu-i un joc. E ceva serios, mortal de serios. Mi-am petrecut ultimii zece ani din viață planificînd un astfel de proces extrem de delicat, iar astă-seară va fi punctul culminant și împlinirea acestei lucrări. Nu ți se poate permite să te amesteci. Acum, te rog, fă așa cum ți-am spus.

Îi puse o mîna pe umăr, încercînd s-o conducă prin încăpere, dar ea se scutură, furioasă.

– Nu pot să cred că ești capabil de așa ceva, șuieră ea.

Philip o apucă de braț, iar Lightman îi mîna pe toți trei spre piedestalul pe care era așezată pentagrama. Pe podea, zăcea o lădiță cu unelte. Lightman îi deschise capacul. Înăuntru, se aflau o cheie fixă, cîteva șurubelnițe și un bogat sortiment de chei de diferite

dimensiuni, șuruburi, piulițe, dar și o rolă de bandă izolatoare. Luă rola și i-o întinse Laurei.

– Leagă-i cu încheieturile mâinilor de pentagramă. Voi, stai jos, uite-aici, le porunci el celor doi bărbați, ținându-și arma lipită de spina lui Bridges și împingând suficient de tare încât el s-o simtă între omoplați.

Philip își lepădă rucsacul și și-l puse la îndemână, înainte să se așeze pe podeaua din piatră. Lightman se îndreptă spre spatele pentagramei, ținându-și în continuare revolverul ațintit asupra lor. Izbi cu piciorul rucsacul lui Philip, făcându-l să zboare cât colo pe podea și apoi urmări cum Laura se ghemuia și înfășura banda izolatoare în jurul încheieturilor lui Philip. Verifică legăturile, în timp ce Laura se ducea să facă același lucru și cu Bridges.

– Stai jos, te rog, Laura, îi ceru el, atunci când văzu că a terminat.

Apoi, îi legă el însuși încheieturile de pentagramă, cu banda izolatoare.

– Acum, am multe treburi de făcut, anunță el.

Îi privi în față pe fiecare. Laura își întoarse capul, dezgustată.

– Chiar că-ți pierzi timpul, să știi.

Tonul lui Bridges era liniștit, dar autoritar.

– Nu mă face să mă enervez, Malcolm, se răsti Lightman. Cu toate c-o să mori oricum, există și anumite feluri de a muri pe care n-ai vrea să le cunoști, asta te asigur.

– Inscripția e un fals.

– Ei, nu mai spune!

– Charlie Tucker a aflat despre ceea ce voiai să faci și a modificat inscripția descifrată. El a fost, evident, un credincios. L-ai omorât prea devreme, profesore.

Lightman îl privi ținând pe Bridges, preț de câteva clipe. Atunci când i se adresa, într-un târziu, glasul îi era, în mod ciudat, îmblânzit.

– Nu eu am pus să fie ucis.

– Ei, atunci oricine i-a făcut felul lui Charlie Tucker ți-a lăsat o inscripție nefolositoare, cu care n-ai reuși să invoci nici măcar o zână, darămite pe Mefistofeles.

Ochii lui Lightman se întunecară de furie.

– N-ai decît să crezi tot ceea ce vrei, Malcolm, rînji sarcastic profesorul. Îmi închipui că doar încerci să-ți urmezi instrucțiunile. Parcă și văd manualul: „Tehnica nr. 72: încearcă să-ți intimidezi adversarul cu potențiale amenințări, dar oferindu-i informații eronate“.

Bridges ridică din umeri.

– OK... putem să așteptăm.

– Chiar poți? lătră Lightman, făcînd un pas înainte. Probabil că sînt în măsură să rectific asta, amenință el, ridicîndu-și arma spre capul lui Bridges.

– Nu! țipă Laura, iar Lightman se întoarse spre ea și spre Philip, fluturîndu-le revolverul prin fața ochilor.

Lightman izbucni în rîs și făcu cîtiva pași înapoi, ca să-și supravegheze mai bine cei trei prizonieri legați de pentagramă.

– Ce priveliște jalnică mai oferiți!

– Of, ia mai taci o dată, James, se răsti în chip de răspuns Laura. Dacă există cineva care să fie jalnic pe-aici, atunci ăla ești tu... cred că ți-ai pierdut mințile.

Lightman se îndreptă spre locul în care Laura stătea așezată între Bridges și Philip. Se aplecă, astfel încît chipul să-i fie la același nivel cu cel al femeii. Ea îi putea simți respirația pe obraz.

– N-ai nici cea mai vagă bănuială, nu-i așa? o întrebă el.

– Bănuială, în legătură cu ce? șuieră Laura. Despre ce mama dracului tot vorbești?

– Cum cu ce, cu identitatea ultimei victime, firește, replică el, zîmbind.

Fu nevoie de cîteva clipe pînă cînd cuvintele lui căpătară un contur în mintea Laurei.

– A, ai înțeles, continuă Lightman, cu răceală în glas. Fiica ta va fi ucisă peste... – își privi ceasul – ... aproximativ patruzeci și cinci de minute. Apoi, Julius o să-i scoată ficatul și o să mi-l aducă aici.

Laura simți cum îi îngheață instantaneu sîngele în vine, ca și cum ar fi fost măturată de un val din Oceanul Arctic. Îl simți pe

Philip, în spatele ei, încercînd să se smulgă din strînsoarea benzii izolatoare care-l lega de pentaqramă.

– Nu-mi spune, domnule Bainbridge, continuă Lightman, pe un ton domol. N-o să scap basma curată, nu? Dar cine-o să fie în stare să mă oprească? Monroe? Habar n-are cum să iasă din ceață.

Laura rămăsese amuțită de groază. Prin minte îi goneau tot felul de imagini cu Jo singură, în casa din Woodstock, și cu Julius Spenser, meticulosul criminal, strecurîndu-se înăuntru pe ușa din spate. Philip își ținea ochii închiși și buzele strînse cu putere. Era foarte palid.

– Acum, mă aștept să vă întrebați cum de n-a aflat Monroe că Jo era ultima mea țintă, nu-i așa?

Nu-i răspunse nimeni, dar el părea foarte mulțumit de faptul că putea să explice în continuare.

– Ei bine, cu toate că stimatul nostru inspector-șef e un pic cam idiot, aici nu e numai el de vină. Vedeți, Jo... pot să-i spun Jo? Jo se folosește de numele tatălui ei vitreg, Newcombe. Acesta e, după cum știi, Laura, numele pe care-l folosește în documentele oficiale, inclusiv în actele ei de la universitate. Este și numele pe care l-a folosit și la testele psihologice. Cum ar fi putut Monroe să-și dea seama de asta?

Bridges lăsă să-i scape un oftat exagerat, iar Lightman se întoarse furios spre el.

– Îți mai spun o dată, profesore: îți pierzi timpul.

Lightman își ridică arma spre Bridges. Cu toții putură să observe că mîna bătrînului începuse să tremure, iar Laura își aminti deodată de vizita pe care-o făcuse la biroul lui Lightman din Biblioteca Bodleian cu o săptămînă înainte. Își aminti de vechiul instrument pe care-l folosea, vrînd să-și amelioreze durerile provocate de artrită. Numai că ea n-avea ce să facă. Mîinile-i erau legate atît de strîns, încît abia dacă-și mai simțea degetele.

Își trecu arma în cealaltă mînă și, în timp ce-și lăsa brațul drept să cadă pe lîngă trup, îl scutură, ca și cum ar fi vrut să-și alunge durerea.

– Știi ceva, Malcolm, zise el, cu vocea ușor tremurată, m-am cam săturat să te tot repeți.

Cu toții văzură cum își îndrepta arma spre fruntea lui Bridges. Încetișor, cu gesturi aproape senzuale, Lightman îi mîngîie fața lui Bridges cu țeava rece a armei. I-o apăsă pe obraji, lăsîndu-i pete albe pe piele.

– Omul e o făptură tare fragilă, nu-i așa? șopti Lightman.

Își lăsă arma în jos ușurel, pînă cînd ajunse cu țeava la doar cîteva centimetri deasupra pieptului victimei sale, apoi o făcu să alunece de-a lungul fiecăruia din brațe, mai întîi stîngul, apoi dreptul. Întorcîndu-se spre torsul lui Bridges, apoi spre pîntecul acestuia, Lightman lăsă țeava revolverului să se rotească timp de cîteva secunde în acea zonă. Apoi, la fel de încet, o plimbă peste piciorul drept al lui Bridges, pe urmă pe cel stîng. Părea că-i examinează picioarele, lăsîndu-și încet capul cînd într-o parte, cînd în cealaltă, privindu-l.

– Tare, tare fragilă.

Îl privi în ochi pe Malcolm Bridges și trase.

Sunetul răsună în întreaga încăpere, ricoșînd în pereții de piatră. Glonțul îi zdrobi genunchiul lui Bridges, care urlă și se cutremură cu violență, izbindu-se cu spatele de cadrul metalic al pentagramei.

Chipul lui Lightman rămăsese lipsit de orice expresie. Nu luă în seamă zvîrcolirile tînărului și-și mută atenția spre Laura și spre Philip. Amîndoi rămăseseră ca paralizați din cauza șocului.

– După cum spuneam, am multe treburi de rezolvat, bombăni Lightman.

Se auzi o tuse politicoasă dinspre intrarea principală. Inspectorul-șef Monroe stătea în prag, flancat de doi polițiști. Purtau căști și veste antiglonț. Cei doi polițiști în uniforme își țineau armele îndreptate spre capul lui Lightman.

– Stai pe loc! Lasă-ți arma în jos! porunci Monroe.

Lightman făcu un pas spre dreapta lui și o înșfăcă pe Laura de păr, determinînd-o să țipe de durere. Lipindu-și arma de tîmpla ei dreaptă, zise:

– Mai degrabă cred că voi trebuie să vă lăsați armele în jos. N-aș vrea cîtuși de puțin să produc un dezastru.

Gîndurile se învălmășeau în mintea Laurei. Refuza să lase ca panica s-o copleșească. Așa ceva n-ar fi îmbunătățit situația și, în mod sigur, n-ar fi ajutat-o pe Jo. Monroe și cei doi polițiști făcură cîte un pas în față, intrînd în încăpere. Ca răspuns, Lightman își împinse și mai tare arma în tîmpla ei, trimițîndu-i valuri de durere prin tot capul.

Fără să se gîndească prea bine la ceea ce făcea, Laura își răsuci capul și-l împinse cu putere într-o traversă a pentagramei metalice aflată imediat în spatele ei. Un alt val de durere i se propagă prin tot corpul, dar probabil că Lightman suferea și mai mult, deoarece degetele-i fuseseră strivite între metal și ceafa femeii.

Profesorul scînci, încercînd să-și elibereze mîna, dar își pierdu echilibrul. Era tot ceea ce le trebuia polițiștilor, buni țintași. Răsunară două împușcături, iar Lightman căzu la pămînt, ținîndu-se cu mîinile de piept.

Monroe traversă încăperea într-o clipă. În clipa în care ajunse la pentagramă, alți doi polițiști își făcură apariția.

– Jones, adu-mi trusa de prim ajutor, strigă Monroe.

Celălalt polițist alergă spre Lightman.

– Examinează-l imediat, ordonă Monroe, arătînd spre Bridges. Scoate-l la suprafață și cheamă ambulanța de pe drum, imediat cum prinzi semnal pe telefon. Apoi se întoarse spre Laura și spre Philip. Voi doi sînteți bine?

Laurei îi pierise tot sîngele din obraji și mîinile îi tremurau.

– Jo... Trebuie s-o salvați pe Jo, bolborosi ea.

Monroe păru nedumerit.

– Ce...?

– Jo e ultima lor țintă, îi explică Philip, cu glasul tremurat. Fata noastră... trebuie să fie la mine acasă, în Woodstock. Asasinul e pe drum.

Monroe nu mai șovăi.

– Harcourt, Smith, țipă el la cei doi polițiști care intraseră în încăperea împreună cu el. Trebuie să ieșiți la suprafață imediat. Se întoarse spre Philip. Care-i adresa?

– Somersby Cottage, Ridley Street. Vine direct din High Street, a doua în jos de la oficiul poștal.

– Anunțați toate unitățile... precauție extremă, se răsti Monroe. Suspectul este înarmat și extrem de periculos.

Apoi, ocoli pentagrama pînă în spatele ei și tăie banda izolatoare. Laura și Philip săriră în picioare, frecîndu-și încheieturile.

– Trebuie să ieșim de-aici, zise cu glasul răgușit Laura, cu inima bubuindu-i în piept.

– Ne descurcăm noi cu asta, Laura, insistă Monroe.

– Sper să fie așa. Dar n-am nici un motiv pentru care să mai zăbovesc pe-aici.

Unul dintre polițiștii care se ghemuiseră lîngă Lightman se ridică.

– E mort, anunță el.

Laura nici măcar nu se opri să privească spre cadavrul lui Lightman, în timp ce alerga spre ușă, urmată de Philip și de Monroe. Din fugă, Philip îl zări pe Bridges străduindu-se să se ridice în capul oaselor. Jones îl bandajase la genunchiul rănit și-i pusese o mască pentru oxigen pe față.

– Mulțumesc, zise Philip, în timp ce-și continua goana.

Monroe trecu în fruntea coloanei, cotind la stînga printr-o arcadă al cărei tavan curbat era iluminat de cristale.

– Cum ai reușit să dai de noi? întrebă Philip, în timp ce alergau.

– Trebuie să-i mulțumiți prietenului nostru Malcolm Bridges pentru asta, replică Monroe.

Le luă cîteva minute pînă să ajungă la suprafață. Monroe fu nevoit să se oprească de mai multe ori, să examineze harta pe care i-o trimisese Bridges mai devreme. Tunelurile se răsuceau și se încîlceau, dar urmau o traiectorie într-o pantă ascendentă domoală. Era epuizant, dar nu-și puteau permite să irosească nici o clipă. Își continuă fuga chiar și atunci cînd Monroe își scoase aparatul de

emisie-recepție. Un becuț verde indica faptul că avea semnal. Apăsă pe butonul de apelare.

– Harcourt? Ești pe drum? Bine. Toate unitățile să se-ndrepte spre Woodstock. Bun, ascultați, suspectul e un anume Julius Spenser. Smith să vă trimită profilul, cât timp sînteți pe drum. Știm că e un asasin foarte bine pregătit. O să fie foarte bine înarmat.

Monroe respiră adînc de cîteva ori, fiindcă, în timp ce alerga, simțise o durere în piept. „Trebuie să mai dau pe la sala de sport“, se gîndi el.

– O s-ajungem acolo cît de repede o să putem. Jenkins să supravegheze operațiunea pînă cînd ajung eu acolo; e și el pe drum.

După ce trecură și de ultima cotitură, ajunseră în fața unei uși din lemn de stejar masiv. Dar aici nu mai era nevoie s-o deschidă printr-o combinație specială, era deja deschisă. Monroe îi conduse pînă în biroul lui Lightman. Traversară încăperea fără să arunce măcar o privire în stînga sau în dreapta, trecură de cei doi polițiști care stăteau de pază pe coridorul de dincolo și, cîteva secunde mai tîrziu, ieșiră în aerul rece al nopții. Mașina lui Monroe era parcată aproape de intrarea principală. Philip și Laura săriră pe bancheta din spate, în timp ce inspectorul-șef se urcă la volan și-și începu cursa spre Parks Road, îndreptîndu-se spre nord, către Woodstock. În spatele lor, puteau vedea luminile unei ambulanțe care se oprea în fața intrării principale a bibliotecii.

Capitolul 45

Woodstock, 30 martie, miezul nopții

Casa era cufundată într-un întuneric deplin în clipa în care Acolitul își parcă Toyota cea neagră pe alea care se curba în spatele casei. Se vedea o lumină aprinsă în bucătărie, aruncînd o licărire slabă de-a lungul potecii care trecea pe sub fereastră. El știa că singurele persoane aflate în casă erau Tom și Jo. Cu aproape trei ore mai devreme, îi văzuse pe Laura și pe Philip pătrunzînd prin intrarea de la pîrîul Trill Mill, apoi se întîlnise cu Maestrul, înainte să plece spre St Giles și spre facultatea lui Jo. O privise cum ieșea pe poarta principală, împreună cu prietenul ei, la ora 10.45. Apoi, le urmărise mașina pe drumul spre nord, în afara orașului, pînă la Woodstock. Acolo, îi privise cum intră în casă, după care-și mutase mașina puțin mai încolo, pe o alee din apropiere, unde rămăsese să aștepte.

Aceasta ar fi urmat să fie ultima recoltare: un ficat, de la Jo Newcombe. Odată îndeplinită și această însărcinare, ar fi plecat în cea mai mare grabă spre Oxford, unde ar fi urmat să stea alături de Maestrul său, în timp ce desfășurau ritualul. Pînă spre dimineață, lucrarea lor urma să fie dusă la îndeplinire.

Răsuci clanța ușii de la bucătărie. Era încuiată. Lăsîndu-și jos pe podea cutia pentru transportul organelor, deschise un buzunăraș al costumului său din plastic, scoase de-acolo un instrument asemănător

cu un ac lung și-l strecură în încuietore. În clipa imediat următoare, ușa era deschisă, iar el pășea înăuntru.

Auzi zgomote dintr-o încăpere aflată nu departe. Fusesse pe-acolo ceva mai devreme, în ziua aceea, așa că știa prea bine cum erau dispuse încăperile. Se strecură prin sufrageria întunecată, până la o ușă care dădea spre holul îngust. Deschise ușa cu foarte multă grijă. Toate lucrurile păreau să scîrțîie și să geamă în casa asta veche. Ajungînd în hol, putu să audă mult mai clar sunetul televizorului, din salonul încăpător aflat chiar în fața lui. În stînga lui, era o scară îngustă, în spirală. Traversă holul. Ușa care dădea spre sufragerie era deschisă, dar numai de-un deget. O împinse ușor în față.

O veioză licărea în colțul apropiat de ușă, dar lumina pîlpîitoare a televizorului era singura care străpungea întunericul în partea cealaltă a încăperii. Jo și Tom stăteau, aproape unul de celălalt, pe canapea, uitîndu-se la un film vechi. Acolitul îi zări în treacăt pe actori, imaginile alb-negru, un cuplu sărutîndu-se, văzut prin fereastra unui vagon de tren, cu aburii vălătucindu-se în jurul lor. *Scurtă întâlnire*, își spuse în gînd. Tare potrivit.

Își consultă ceasul. Era timpul. Lăsă jos cu o grijă exagerată cutia pentru transportat organe și scoase fără zgomot scalpелul, dintr-un buzunar de pe mîneacă. Lama lungă, oribil de tăioasă, reflectă lumina și sclipi pentru o fracțiune de secundă. Făcu un pas înainte, dar în clipa în care puse piciorul pe podea, o scîndură veche scîrțîi. Jo și Tom se întoarseră.

Acolitul se mișcă repede, dar tinerii se dovediră și mai iuți: dispărură de pe canapea înainte ca asasinul să apuce să facă doi pași. Jo țipă și căzu în spatele lui Tom, care tocmai înșfăca un baston pentru crichet. Acolitul nu se opri. Veni direct spre ei, cu scalpелul întins în față. Tom și Jo se retraseră, lipindu-se cu spatele de perete. Jo era pămîntie la față, iar ochii i se făcuseră cît cepele. Tom, care se străduia cu disperare să-și păstreze cumpătul, încercă să-l lovească serios pe Acolit. Nu-l nimeri. Jo țipă din nou și se agăță de cămașa lui Tom, sfîșîind-o. Agresorul mîrîi nerăbdător și se năpusti din nou asupra lor. Tom își balansă din nou bastonul, care de data

aceasta izbi cu putere în brațul Acolitului. Acesta urlă, iar scalpelul îi căzu pe podea.

Cîștigaseră cîteva secunde, așa că se repeziră spre hol. Jo apucă strîns clanța ușii din față și apăsă. Era încuiată. Scăpă o înjurătură.

– Sus, pe scări, țipă Tom, împingînd-o în fața lui.

La rîndul lui, începuse să se îndrepte cu spatele spre scara îngustă, chiar în clipa în care Acolitul apărui dinspre sufragerie. Asasinul ținea acum scalpelul cu mîna stîngă. Brațul drept îi atîrna moale pe lîngă trup. Tom apucă să zărească pentru o clipă chipul din spatele măștii din perspex¹. Ochii erau ca două farfurii negre, informe, iar fața, un mulaj din ceară al unui chip omenesc schimonosit.

Jo se grăbi să urce scara; Tom era în spatele ei, destul de aproape. Suiau, sărind peste cîte două trepte o dată, iar Tom își repezi din nou bastonul spre asasin, care evită lovitura cu o eschivă de profesionist, lăsînd „arma” să se izbească de balustradă și de perete, din care desprinsese o bucată mare de tencuială.

– În dormitor, strigă Tom, în clipa în care ajunseră pe palier.

Acolitul era chiar lîngă umărul lui, așa că Tom încercă o nouă lovitură. De data aceasta, bastonul atinse umărul urmăritorului, abia ștergîndu-l și încetinindu-i prea puțin mișcarea. Tom se avîntă din nou. Rată lovitura, bastonul se înțepeni între doi stîlpi ai balustradei, alunecîndu-i din mînă. În fracțiunea de secundă de dinainte ca el s-o rupă la fugă, Tom privi din nou în ochii Acolitului. Tot ceea ce putu să vadă în ei era propria sentință la moarte.

Jo ajunsese la ușa dormitorului și se năpustise înăuntru, în timp ce Tom venea în goană pe coridor. Tom era într-o formă excelentă și foarte rapid, dar chiar dacă zbura ca fulgerul, urmăritorul ajunsese la doar un pas în spatele lui. Jo ținu deschisă ușa dormitorului și-o trînti după ce intră Tom, dar Acolitul o împingea din toate puterile.

– Trage-i zăvorul! răcni Tom, în timp ce împingea ușa cu trupul.

Jo abia dacă izbuti să facă zăvorul să alunece în lăcașul său. Tremura, era în pragul unei crize de isterie; în ochi avea un licăr sălbatic, iar din obraji îi dispăruse toată culoarea.

¹ Denumire comercială folosită în mai multe țări europene pentru produsele fabricate din polimetil metacrilat, un material plastic foarte rezistent (n.tr.)

Acolitul începu să izbească în ușă cu o forță incredibilă. Unul dintre panourile acesteia se sfărâmă. Jo scoase un țipăt.

– Ieși pe fereastră, îi strigă Tom. Ieși... sări... fă ce vrei... numai ieși!

– Dar...

– Du-te!

Ea se repezi spre fereastră și încercă s-o deschidă, dar mâinile-i erau cuprinse de un tremur necontrolat. Îngreșoșată de groază, izbuti să deschidă fereastra chiar în clipa în care o mână înfășurată în plastic intră prin ușă, căutând zăvorul. Tom înșfăcă degrabă primul obiect aflat la îndemână, o vază grea din sticlă, trântind-o peste degetele acoperite de plastic ale agresorului. Se simți răsplătit auzind un geamăt înăbușit ieșind de sub mască, iar mâna înmănușată se trase înapoi.

Tom se retrase cu spatele spre fereastră, în timp ce ușa se sfărâma dintr-o lovitură furioasă. Acolitul știa că trecuse clipa potrivită, situația astrologică se modificase, dar acum era mînat înainte doar de setea de sînge. Se năpusti spre ei.

Monroe coti de pe High Street, intrînd pe Ridley Street. În fața lui erau trei mașini ale poliției, cu farurile stinse. Își stinse la rîndul său farurile și înaintă ușor.

Patru polițiști, îmbrăcați din cap pînă-n picioare în echipamente antiglonț și înarmați cu carabine de mare putere se deplasau pe partea laterală a casei. Doi dintre ei se năpustiră înainte, pe cînd ceilalți îi acopereau.

Laura deschise portiera chiar înainte ca automobilul să se oprească.

Monroe o apucă de mînă.

– Nu fi proastă, ce dracu'! Oamenii mei intră... nu pot să-și facă...

Laura își smulse brațul din strînsoarea lui.

– Dacă tu crezi că...

– Dacă intri, ai putea să fii omorîtă, strigă Monroe. Ai putea să fii răspunzătoare pentru moartea fiicei tale... Gîndește-te, femeie, asta vrei?

Laura simți deodată cum i se înmoaie picioarele și-și acoperi chipul cu palmele.

– Of, Doamne, zise ea.

Philip îi petrecu un braț protector pe după umeri.

Monroe se repezi spre cea mai apropiată mașină din echipa lui. Smith vorbea prin stația radio. Monroe tocmai se pregătea să-i dea instrucțiuni despre cum să se strecoare de cealaltă parte a casei, când un zgomot puternic de prăbușire îi făcu să-și ridice privirile spre ferestrele dormitorului. Se auzi un țipăt ascuțit. Monroe urlă în stația radio.

– Jenkins... raportează!

Nu se auzi nici un răspuns.

– Smith, urmează-mă, ocolim pe partea asta.

Monroe își luă arma și porni în fugă spre partea din spatele casei.

În clipa în care pătrunseră în tenebrele din lateralul casei, o fereastră de la etaj se deschise cu violență. Fusese împinsă cu atîta putere, încît se clătina în balamale. Laura o zări din mașina lui Monroe și țîșni pe peluza din fața casei, înainte ca Philip să mai apuce s-o oprească. Privind în sus, zări apărînd chipul împietrit de groază al lui Jo. Tocmai se cățara pe pervaz, când se auziră trei împușcături. Veneau de undeva, din interiorul casei. Urmă o alta, apoi încă una. Laura tresări și închise ochii pentru o fracțiune de secundă. În clipa în care-i deschise din nou, Jo dispăruse.

Cadavrul Acolitului zăcea cu fața în jos pe podeaua dormitorului; arăta ca un manechin vopsit în roșu și alb. Partea din spate a căștii era făcută țandări și stropită cu pete stacojii, iar două găuri larg căscate marcau o pereche de răni de gloanțe, chiar între omoplați. Peste tot, de jur împrejur, zăceau așchii de lemn.

Tom și Jo tocmai discutau cu Monroe în clipa în care Laura și Philip năvăliră în cameră. Laura își strînse fiica în brațe.

Philip își puse o mînă pe umărul lui Tom.

– Bravo, îi zise el.

– Nu-i nimic mai bun decît un retevei bun de salcie, când e vorba să scapi dintr-o belea, replică Tom, cu un ușor tremur în glas.

MICHAEL WHITE

Philip îl privi nedumerit.

– Toată seara am ținut în poală un baston de crichet. După ce-a intrat ăla, n-am mai riscat.

– Bravo ție, Tom, replică Philip, în timp ce se îndrepta spre Laura și Jo, încă îmbrățișate.

Luându-și fiica în brațe, o sărută pe obrajii brăzdați de lacrimi. Apoi, îi cuprinse umerii cu brațul și-o trase pe Laura mai aproape de ei.

– O familie fericită, zise el.

Capitolul 46

Los Angeles, două zile mai târziu

Un bărbat înalt, zvelt, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni scurți marinărești, bufanți, și purtând o pălărie fedora¹, se plimba sub soarele strălucitor al unei superbe dimineți californiene. Liniștea domnea de-a lungul fișiei de plajă și încă era prea devreme pentru deschiderea prăvăliilor.

Trecând puntea din scânduri și ajungând în Venice Beach, porni desculț prin nisipul fierbinte, prăfos, până spre malul apei, unde se întoarse și privi în urmă spre spațioasa casă de pe plajă, vopsită într-un alb strălucitor și încinsă cu un brâu din oțel și cu balcoane din sticlă, înainte să se așeze pe nisip și să privească oceanul, în depărtare.

Auzi soneria telefonului mobil. Privi ecranul și citi SMS-ul. Scria astfel: „Misiune îndeplinită. Ultima fată salvată. Stăpîn și slugă, morți amîndoi. Îți doresc fericire veșnică. Bradwardine.”

Charlie Tucker zîmbi și-și îndreptă gînditor privirea spre valuri. Nu-i fusese ușor să-și înseneze propria moarte la Londra, dar în calitate de conducător al Gardienilor, avea multe resurse la

¹ Pălărie moale, din fetru, inventată pe la mijlocul deceniului al doilea din secolul trecut, numele provenind de la titlul piesei scrise în anul 1882 de dramaturgul francez Victorien Sardou, în care eroina principală, prințesa Fedora Romazova, purta o astfel de pălărie. (n.tr.)

dispoziție. Echipajele de poliție și cele de ambulanță prezente la locul „asasinării“ lui erau alcătuite din membri devotați ai frăției. Își îndepliniseră perfect misiunea și, chiar în timp ce el începea să se simtă bine sub soarele californian, alții îi organizau funeraliile, în Croydon. Se simțea vinovat pentru faptul c-o atrăsese pe Laura într-o asemenea primejdie, dar, așa cum îi spusese și în înregistrarea de pe DVD-ul pe care i-l lăsase, ea oricum se implicase sigură în dezlegarea misterului.

Avea multe mulțumiri să-i adreseze celui Bradwardine al secolului al XXI-lea. Bradwardine era numele de cod folosit de cel mai de încredere dintre colegii și prietenii săi Gardieni, Malcolm Bridges. Malcolm avusese parte de cea mai primejdioasă misiune dintre toate, riscând absolut totul. Fusesse strecurat în MI5 și la Oxford, ca să urmărească activitățile oculte, exact la fel cum fusese introdus John Wickins la Cambridge, cu aproape trei secole și jumătate înainte, ca să-l urmărească pe Newton. Nu putea să facă prea mare lucru ca să atragă atenția poliției. În loc de asta, acționase așa cum obișnuiseră s-o facă Gardienii de-a lungul veacurilor; privise cu atenție și așteptase, se purtase cu prietenie și se amestecase cît putuse de bine printre ceilalți, fără să atragă atenția asupra străvechii organizații din care făcea parte. Charlie înțelegea asta deoarece, la rîndul lui, făcuse același lucru: se folosisese de alte persoane, le manevrase astfel încît să facă tot ceea ce avea el nevoie să fie făcut.

Și, de la celălalt capăt al lumii, Bradwardine/Bridges îl ținuse la curent cu întreaga desfășurare a evenimentelor. Îl informase că Lightman ajunsese sub pămînt, în adevăratul sens al expresiei. Profesorul se folosisese de o tactică similară celei puse în practică de el și-și înscenase dispariția, mergînd chiar pînă la detaliul găsirii unei persoane care să susțină că a fost martoră la răpire. Știa de asemenea că Laura și Philip pătrunseseră în labirint. De la o depărtare de aproape zece mii de kilometri, nu putea să facă altceva decît să aștepte și să spera că le oferise suficiente informații încît să treacă prin toate încercările cu bine, fără ca el să-și dea în vileag propria acoperire.

ECHINOX

Acum, știa că Jo era în siguranță și că Lightman și Spenser erau, amândoi, morți.

Oftînd, își vârî mîna în buzunar și scoase de-acolo prețiosul obiect pe care acum îl purta cu el pretutindeni: o sferă perfectă din rubin. O ridică s-o privească în lumină, admirînd liniile minunate ale hieroglifelor care se întindeau, într-o spirală strînsă, de la un capăt la celălalt. Soarele se reflectă în adîncurile ei insondabile. Punîndu-și sfera la loc în buzunar, își întoarse privirea spre suprafața sticloasă a oceanului, simțindu-se împăcat cu lumea întreagă.

Faptele de dincolo de ficțiune

Echinox este, firește, o lucrare de ficțiune, dar unele elemente ale povestirii sînt bazate pe fapte reale. Ceea ce urmează reprezintă o selecție a acestor elemente și a adevărului din spatele lor.

Alchimia

Alchimia este considerată ca fiind predecesoarea chimiei moderne. A fost practică de mii de ani și încă-și mai găsește adepți și în ziua de azi. Unii sînt de părere că arta alchimiei își are rădăcinile în vremurile antice și că printre adepții săi se aflau și personaje de talia lui Moise. Dar o asemenea afirmație este, aproape sigur, o exagerare.

Știm totuși că originile alchimiei se plasează în urmă cu cel puțin două milenii, deoarece există dovezi ale lucrărilor primilor alchimiști din China antică și din orașul Alexandria, multe dintre ele fiind distruse pe la începutul secolului al V-lea d.Hr. de episcopul Theophilus. Chinezii din Antichitate erau alchimiști foarte sîrguincioși și se presupune că ei ar fi descoperit praful de pușcă la multe secole înainte ca acesta să fi fost redescoperit în Europa, de marele filosof al secolului al XIII-lea, Roger Bacon. Anticii chinezi au păstrat, de asemenea, relatări despre experimentele de alchimie pe care le desfășurau folosindu-se de cobai umani: criminalii condamnați.

Alchimiștii credeau că ar putea descoperi un material magic pe care-l numiseră Piatra Filosofală, o substanță care-ar fi putut transforma orice metal obișnuit în aur. Pentru aceasta, mii de bărbați și de femei au trudit ani de zile în laboratoare întunecoase și pline de fum, urmărindu-și țelul utopic.

Alchimiștii credeau cu adevărat în ceea ce făceau și mulți dintre ei au ajuns să fie obsedați în totalitate de această artă. Marele psiholog Carl Jung a fost fascinat de alchimie și a înțeles faptul că procesele pe care le utilizau alchimiștii în laboratoarele lor reprezentau veritabile ritualuri legate de o anumită formă de obsesie religioasă. De fapt, alchimiștii încercau să-și transforme propriul psyche sau suflet în timp ce se străduiau să preschimbe metalul obișnuit în aur. Într-o oarecare măsură, este ceva similar cu un proces religios în care adeptul încearcă să atingă perfecțiunea sau să descopere „aurul” din propria ființă. Alchimiștii erau doar parțial conștienți de acest aspect al strădaniilor lor, dar își dădeau seama de faptul că trebuiau să fie „curați la suflet” dacă voiau să-și atingă scopurile. Mulți dintre ei și-au petrecut ani întregi pregătindu-se din punct de vedere mental pentru misiunile lor.

Unii dintre adepții moderni ai ocultismului susțin încă faptul că alchimia ar fi o adevărată știință și încearcă să traseze paralele între alchimie și moderna mecanică cuantică, teoria științifică menită să descrie lumea existentă la nivel subatomic. Cu toate acestea, în realitate nu există nici o legătură. Mecanica cuantică este o știință

riguroasă, care a avut la bază aproape un secol de experimente, în timp ce alchimia este bazată pe falsa convingere că transformarea metalului obișnuit într-unul prețios poate fi obținută în creuzet. Și, cel mai important amănunt, mecanica cuantică ne pune la dispoziție tehnologii reale, palpabile, cum sînt laserele, televiziunea și microelectronica. Alchimia este în întregime subiectivă și nu dispune de nici un fundament logic.

Alchimia este o temă de studiu foarte complicată, din cauza faptului că era o practică atît de specială. Fiecare dintre alchimiști avea propriile metode de a descoperi ceea ce el credea că ar fi Piatra Filosofală. Cele mai vechi documente cunoscute pe această temă erau păstrate în Alexandria. Din manuscrisele care au supraviețuit distrugerii faimoasei biblioteci, filosofi arabi din secolele al VII-lea și al VIII-lea d.Hr. au dezvoltat o știință a alchimiei mult mai avansată. Aceasta a fost adusă în Europa cam prin secolul al XI-lea și, curînd, alchimia a devenit populară pe întregul continent. Prin secolul al XVI-lea, existau sute de magi peripatetici care-și găseau de lucru pe lîngă naivii negustori bogați și pe lîngă nobilimea europeană.

Sute de alchimiști au scris cărți în care-și descriau tehnicile folosite, dar le-au ascuns în mod deliberat înțelesurile, utilizînd diverse coduri sau limbajul poetic, astfel încît să nu poată fi copiate de alți alchimiști. Un alt motiv pentru care-și ascundeau astfel descoperirile era acela că doreau să-și ascundă totala nereușită a cercetărilor.

În anul 1404, regele englez Henric al IV-lea a decretat că practica alchimiei este un delict capital, deoarece se considera că, dacă vreunul dintre alchimiști și-ar fi atins scopul, ordinea firească a lucrurilor ar fi fost tulburată prin producerea unor cantități mari de aur, destabilizîndu-se astfel situația financiară. Cu toate acestea, ulterior, regina Elisabeta I s-a folosit de alchimiști, încercînd să umple vistieria regală. Unul dintre preferații ei a fost John Dee, la fel de talentat în calitate de filosof naturalist ca și de alchimist.

Alchimiștii n-ar fi avut motive să spere vreodată că vor izbuti să prefacă metalul obișnuit în aur, deoarece încercau să transforme structura de bază a materiei fără să se folosească de alte instrumente

mai puternice decît un furnal și un simplu amestec de substanțe chimice. Transformarea este posibilă astăzi doar în inima reactoarelor nucleare, acolo unde nucleele atomilor grei sînt divizate în particule mai mici, în cadrul unui proces numit „fisiune nucleară”. Cu toate acestea, deși acum este posibil din punct de vedere tehnologic să produci aur folosind alte metale, cantitatea de energie necesară și, în consecință, costurile pe care le implică, depășesc valoarea materialului obținut la finele procesului.

Metodele utilizate de alchimiști erau extrem de rudimentare. În general, începeau prin amestecarea, într-un mojar, a trei substanțe: un minereu metalic (de obicei, minereu de fier impur), un alt metal (de cele mai multe ori plumb sau mercur) și un acid de origine organică, de regulă acid citric, obținut din fructe sau din legume. Le lăsau să stea împreună pentru perioade de pînă la șase luni, astfel încît amestecarea să se desăvîrșească, iar apoi amestecul era încălzit, cu grijă, într-un creuzet. Temperatura era sporită extrem de încet, pînă cînd ajungea la un nivel optim, care era menținut timp de zece zile. Acesta era un proces periculos, deoarece se emanau vapori toxici, iar cei mai mulți dintre alchimiști, care lucrau în încăperi înghesuite, neaerisite, mureau otrăviți din cauza vaporilor de mercur. Alții, în schimb, își pierdeau treptat mințile ca urmare a otrăvirii cu plumb sau cu mercur.

După ce se încheia procesul de încălzire, materialul din creuzet era scos și dizolvat într-un acid. Multe generații de alchimiști au folosit în experimentele lor diferite tipuri de solvenți, iar astfel s-au descoperit acidul azotic, cel sulfuric și cel acetic.

După ce materialul din creuzet era dizolvat complet în solvent, următorul pas consta în evaporarea și reconstituirea lui: distilarea. Procesul distilării constituia pasul cel mai delicat și mai mare consumator de timp, adesea luîndu-le alchimiștilor ani întregi pînă să-l ducă la îndeplinire în mod satisfăcător. Era, de asemenea, o altă etapă periculoasă: focul din laborator nu trebuia vreodată să iasă din incinta încăperii, astfel producîndu-se accidente frecvente.

Dacă persoana care realiza experimentul nu era devorată de flăcări și materialul nu se pierdea din cauza slabei tehnici experimentale, atunci alchimistul putea să treacă la etapa următoare, una legată mult mai evident de misticism. În conformitate cu cele mai multe dintre textele alchimiștilor, momentul potrivit pentru oprirea distilării era determinat printr-un „semn”. N-au existat două manuale de alchimie care să se pună de acord în legătură cu momentul și modalitatea în care ar fi trebuit să se petreacă acest lucru, așa că bietul alchimist era, pur și simplu, nevoit să aștepte pînă cînd considera de cuviință că a sosit momentul propice pentru oprirea distilării și pentru trecerea la următorul stadiu.

Atunci, materialul era scos din instalația pentru distilare și i se adăuga un agent de oxidare. Acesta era, de obicei, nitratul de potasiu, o substanță care, cu siguranță, le fusese cunoscută vechilor chinezi și, destul de posibil, locuitorilor din Alexandria. Oricum, în combinație cu sulfurile din minereul metalic și cu carbonul conținut în acidul organic, alchimistul avea parte, atunci, de un amestec exploziv, în sensul propriu al cuvîntului: praful de pușcă.

Mulți dintre alchimiștii care n-au murit otrăviți sau arși și-au sfîrșit zilele sărind în aer, cu laborator cu tot, în urma unei explozii.

Cei care au supraviețuit tuturor acestor pași au ajuns să fie, din acel moment, în măsură să treacă la etapele finale, cînd amestecul era închis într-un container special și încălzit cu grijă. Apoi, după ce se răcea materialul, cîteodată se obținea o substanță solidă albă, cunoscută sub numele de Piatra Albă, despre care se susținea că ar fi fost capabilă să transforme metalele obișnuite în argint. Iar despre cel mai ambițios dintre stadii – producerea unui material solid de culoare roșie, numit Trandafirul Roșu, prin încălzirea, urmată de răcirea și purificarea distilatului – se presupunea că ar conduce la obținerea faimoasei Pietre Filosofale.

Toate aceste stadii ale procesului erau descrise în literatura de specialitate într-un stil alegoric, fiind învăluite într-un limbaj mistic, cu înțelesuri secrete, ezoterice. De exemplu, amestecul ingredientelor originale și fuziunea lor prin utilizarea încălzirii era descrisă ca „doi dragoni războindu-se între ei”. În acest mod, elementele

masculine și feminine ale substanțelor, simbolizate de un rege și de-o regină, erau eliberate și apoi recombinate sau „căsătorite“. Acesta a fost conceptul aflat în spatele uneia dintre cele mai celebre lucrări de alchimie, romanul alegoric de dragoste intitulat *Nunta chimică*, despre care se spunea că, la un anumit nivel, putea fi interpretat ca descriind procesul de transmutație.

Chiar dacă ținea de fantastic, alchimia dădea și roade. Alchimiștii au inventat sau au îmbunătățit numeroase tehnici, inclusiv din punct de vedere al metodelor de încălzire, de decantare, de recristalizare și de vaporizare. De asemenea, au fost pionierii utilizării unei game impresionante de aparate pentru chimie, printre care se numărau echipamentele de încălzire și recipientele speciale din sticlă.

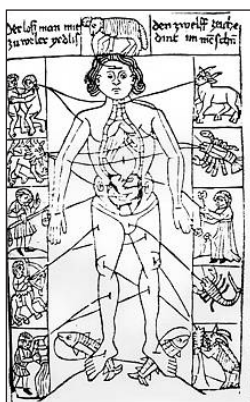
Generații succesive de alchimiști au perfecționat tehnica distilării, dezvoltată pentru prima dată de magii din Alexandria, acum aproape două milenii. În ziua de azi, nici un laborator de chimie n-ar fi complet fără să conțină aparatura de distilare. Și, același tip de echipament, chiar dacă la o scară mult mai mare, este utilizat pentru rafinarea țițeiului și separarea lui în substanțele componente.

Bibliografie: *Isaac Newton: The Last Sorcerer (Isaac Newton: ultimul vrăjitor)*, Michael White, Fourth Estate, 1997.

Astrologia

În opinia majorității istoricilor, originile astrologiei occidentale moderne datează de prin preajma anului 4000 î.Hr., în Mesopotamia. Anticii descriau sistemul simbolurilor stelare mai mult sau mai puțin sub forma în care sînt cunoscute astăzi, împărțind bolta cerească în douăsprezece constelații.

Principiile fundamentale ale acestei arte străvechi au fost adoptate ulterior de civilizația greacă timpurie și au prins rădăcini, devenind o parte importantă a melanjului filosofic din epocă. Socrate, Platon și Aristotel au practicat cu toții astrologia, iar discipolul lui Aristotel, împăratul Alexandru cel Mare, a arătat un interes deosebit față de ea.

Odată cu apariția creștinismului, astrologia a fost marginalizată, cu toate că unii dintre primii capi ai Bisericii sprijineau practicarea astrologiei și chiar încercau să alcătuiască un amalgam din aceasta și teologia creștină. Dar, pentru o vreme, în prima parte a Evului Mediu, Biserica i-a stigmatizat pe astrologi și numeroși practicanți au fost arși pe rug caeretici.

Poate ca o consecință a opoziției manifestate de teologi, astrologia a devenit o preocupare clandestină, transformându-se într-o practică împotriva sistemului social, în mod similar cu alte zone ale tradiției oculte, cum ar fi alchimia și divinația. Mulți dintre alchimști erau în același timp și astrologi, iar cele două domenii se întrepătrundeau, așa cum se întâmplă și în cazul membrilor Ordinului Sfinxului Negru, în *Echinox*. Cei mai mulți dintre alchimști explorau legăturile dintre descoperirile alchimiei și semnele zodiacului și credeau că alchimia și astrologia își aveau originile comune în învățăturile egiptenilor din Antichitate.

Apariția științei astronomiei trebuie să fi fost percepută ca apusul astrologiei. Este cât se poate de adevărat că dezvoltarea cunoașterii științifice și înțelegerea faptului că omenirea reprezintă o specie ne semnificativă în raport cu cvasiinfinitatea universului i-au răpit astrologiei componenta senzațională, dar la fel de adevărat este și că mai există destui oameni care cred în relevanța semnelor astrale și în faptul că viețile lor sînt, într-un fel sau altul, conduse

de stele. Într-adevăr, astrologia este, probabil, cea mai populară componentă a ocultismului în secolul al XXI-lea. Cei mai mulți dintre oameni își citesc horoscopul sau discută la dineuri despre zodia căreia îi aparțin, fără să asocieze vreodată cu adevărat subiectul cu tradiția ocultă.

În conformitate cu unele statistici, nouăzeci și nouă la sută dintre oamenii de azi cunosc semnul zodiacal căruia îi aparțin, estimându-se că aproximativ cincizeci la sută din populație își consultă horoscopul în mod regulat. Cu toate acestea, majoritatea oamenilor de știință resping astrologia, susținând că nu este altceva decât o utopică împlinire a dorințelor. Astfel, ei se bazează pe faptul că experimentele au demonstrat lipsa oricărei legături între data de naștere a unei persoane și caracterul ei sau cursul pe care-l urmează viața acesteia. Ei subliniază faptul că majoritatea horoscoapelor conțin ceea ce a fost numit „afirmații în stilul lui Barnum“ (după numele aceluia care a născocit fraza „În fiecare minut se naște cineva“). Afirmatiile în stilul lui Barnum sînt formulări extrem de vagi, cum ar fi: „Îți plac provocările“ sau „Uneori te simți extrovertit, alteori te simți introvertit“.

În cadrul unui celebru experiment, avînd ca scop demonstrarea modului în care pot fi și sînt interpretate astfel de afirmații, astfel încît ele să-i convină persoanei care citește horoscopul, un om de știință francez, Michel Gauquelin, a publicat un anunț în revista *Ici Paris*, prin care oferea cîte-un horoscop gratuit fiecăruia dintre cei care-ar fi urmat să-i răspundă. A primit o sută cincizeci de cereri și, așa cum promisese, a expediat prin poștă horoscoapele. Apoi, i-a întrebat pe fiecare dintre beneficiari cum i s-a părut horoscopul personal. Nouăzeci și cinci la sută dintre ei i-au răspuns că, după părerea lor, le portretiza cu acuratețe personalitatea. Dar ceea ce nu le-a mai spus Gauquelin a fost faptul că fiecare dintre ei primise unul și același horoscop: cel al doctorului Petroit, un infam criminal în serie francez.

Cealaltă problemă serioasă cu care se confruntă astrologia este aceea formulată de Jo, în *Echinox*, atunci cînd arată că stelele nu

ocupă poziții fixe pe cer și că, în decursul celor șase mii de ani de când au fost stabilite semnele zodiacale, stelele și-au schimbat locurile pe cerul întunecat.

Cu toate acestea, cea mai importantă dintre obiecțiile ridicate față de astrologie este una care ține, pur și simplu, de logică. Întregul concept a fost postulat de oameni relativ primitivi, care nu aveau cunoștințe despre natura universului. Pentru oamenii care trăiau cu patru mii de ani înainte de Hristos, Pământul era un loc deosebit, iar omenirea era unică. Pentru ei, zeii controlau fiecare componentă a vieții omenesti, iar cerul era doar un fundal pentru existența omenirii. Astăzi, avem la dispoziție teoriile lui Darwin, iar astronomii, de la Galileo Galilei pînă la cercetătorii din secolul al XXI-lea, cu extrem de avansatele lor radiotelescoape, ne-au învățat că omenirea nu este semnificativă din punct de vedere cosmic și că Pământul reprezintă un biet fir de praf din spirala unei galaxii obișnuite, dintre atîtea miliarde. Ținînd seama de aceste fapte, e greu de crezut că stele îndepărtate, unele dintre ele aflate la distanțe de mii de ani lumină față de lumea noastră, ar putea să aibă o influență, oricît de mică, asupra măruntelor noastre existențe. Să-ți închipui altceva ar fi, probabil, dovada supremă a egocentrismului.

Bibliografie: *Pseudoscience and the Paranormal (Pseudoștiință și paranormal)*, Terence Hines, Prometheus Books, 1988.

Biblioteca Bodleian

Bodleian este cea mai mare bibliotecă universitară din lume și poate și cea mai veche. La originea ei s-a aflat o colecție de cărți aflată în proprietatea lui Thomas Cobham, episcopul de Worcester, care a donat-o Universității Oxford prin 1320. La moartea lui Cobham, cărțile au fost ipotocate pentru plata cheltuielilor funerare, dar au fost răscumpărate ulterior de Colegiul Oriel al Universității Oxford, în posesia căruia au rămas timp de aproape patru sute de ani.

Unul dintre membrii consiliului de conducere al Colegiului Merton, pe numele său Sir Thomas Bodley (1545–1613), a fost

însărcinat cu strângerea fondurilor necesare pentru întemeierea unei biblioteci independente a universității. Astfel, colecția lui Cobham a devenit nucleul acestei noi biblioteci, care, după inaugurarea din anul 1602, a primit numele fondatorului său, Bodley, în 1604.

În prezent, Biblioteca Bodleian este găzduită de un grup de clădiri din centrul Oxfordului, printre care se află și Noua Bodleian, a cărei construcție a fost finalizată în 1939. Cele mai multe dintre cele cinci milioane de volume ale bibliotecii sînt depozitate într-o rețea de tuneluri săpate sub orașul Oxford, avînd o lungime totală de peste o sută de kilometri.

Prea puține se cunosc în legătură cu originea acestor tuneluri, dar se crede că ele au fost construite pentru prima dată în secolul al XVIII-lea și, de-atunci, au fost extinse treptat. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, tunelurile au fost folosite pentru adăpostirea unor prețioase comori de artă și vechi artefacte, astfel încît acestea să fie ferite de primejdia reprezentată de bombardamentele Luftwaffe. Cel puțin din ceea ce știu eu, tunelurile n-au fost nicio dată folosite pentru desfășurarea unor ritualuri oculte.

Robert Boyle (1627–1691)

După Newton și Galileo Galilei, Robert Boyle a fost, poate, cel mai important dintre savanții din secolul al XVII-lea. În principal, el s-a preocupat de ceea ce avea să se numească mai târziu chimie,

MICHAEL WHITE

dar în egală măsură era adeptul tradiției alchimiei. Am putea spune despre Boyle că a fost cel care a construit o punte între vechea artă a alchimiei și știința modernă a chimiei.

Născut în Irlanda, în anul 1627, devenit ulterior unul dintre fondatorii Societății Regale, Boyle a reprezentat un fel de decan al oamenilor de stat, pentru lumea științifică a secolului al XVII-lea. Cea mai celebră dintre contribuțiile sale la dezvoltarea științei a fost cartea *The Sceptical Chymist*, publicată în anul 1661.

De origine aristocratică, Boyle era cel de-al paisprezecelea și cel mai tânăr dintre fiii contelui de Cork, ceea ce înseamnă că nu avea un frate mai mic pe nume James, așa cum se spune în *Echinox*. Cu toate acestea, era cel mai renumit om de știință de la Oxford și avea un laborator la colegiul universității, pe High Street. În ziua de azi, o plăcuță montată pe zidul colegiului dinspre High Street anunță:

Într-o casă de pe acest amplasament
a locuit între anii 1655 și 1668
ROBERT BOYLE

Despre Boyle se știe de asemenea că a fost membru al unor cabale secrete, care se întruneau să discute subiecte legate de alchimie și să-și împărtășească reciproc cunoștințele despre ocul-

tism. Îl cunoștea bine pe Isaac Newton și era dintre puținii care se bucurau de admirația profesorului lucasian. Robert Boyle a fost cel care i-a insuflat tânărului Newton ideea că trebuie să păstreze secrete cercetările sale de alchimie, de teama ridicolului în cadrul comunității științifice și a posibilelor dezacorduri cu Biserica și Coroana.

Bibliografie: *The Aspiring Adept: Robert Boyle and his Alchemical Quest*, Lawrence Principe, Princeton University Press, 2000.

Thomas Bradwardine (cca. 1297–1349)

Data exactă la care s-a născut Thomas Bradwardine se află sub semnul întrebării, fiind doar ghicită de istorici, pe baza faptului că în anul 1321 i-a fost decernat titlul de Master of Arts al Universității din Oxford. Ulterior, a devenit o figură academică proeminentă și a deținut câteva funcții importante în cadrul universității, înainte de a pleca la Curtea Regală, în anul 1337. A fost numit în funcția de cancelar la Catedrala St Paul, devenind apoi capelanul regelui. În ultimii săi doi ani de viață, Bradwardine a fost arhiepiscop de Canterbury. A fost una dintre victimele Morții Negre¹ care a bîntuit prin Europa spre anul 1350.

Bradwardine n-a fost renumit numai ca teolog, ci a fost și un matematician extrem de talentat și de vizionar. Epoca în care a trăit a fost una în care cei mai mulți dintre intelectuali se ghidau orbește după învățăturile lui Aristotel; în schimb, el a contrazis multe dintre ideile filosofului grec. La Oxford, Bradwardine era cunoscut ca „Doctor Profundus” – doctorul profund – și a lăsat în urma lui o operă de pionierat în domeniile logicii și rezolvării de probleme.

¹ Epidemie de ciumă care a devastat Europa între anii 1347–1351, extinzându-se ulterior în Orientul Mijlociu, India și China, numărul total al victimelor fiind estimat la peste 75 de milioane de oameni. (n.tr.)

Hanul Ursului, Oxford

În *Echinox*, acesta este hanul în care poposește Newton înainte de a se întâlni cu adunarea Ordinului Sfinxului Negru, în subteranele Bibliotecii Bodleian. Este un local care există cu adevărat și, conform legendei, a primit acest nume deoarece a fost construit deasupra unei vizuini de urs. Este una dintre cele mai vechi cârciumi din Oxford, datînd de prin anul 1242.

Librăria lui Cooper

William Cooper a fost proprietarul unei librării într-un cartier al Londrei numit Little Britain, care era renumit pentru tradiția sa literară. Isaac Newton chiar frecventa acest magazin și venea în mod special la Londra să-și cumpere cărți de-acolo. William Cooper era o persoană respectată, dar cei care-l cunoșteau mai bine știau că se ocupa și cu comercializarea textelor oculte ilegale. El reprezenta o legătură importantă pentru Newton, căruia i-a procurat mai multe cărți interzise atunci cînd savantul și-a început experimentele de alchimie, după anul 1670.

Tăblița de smarald

Pentru alchimiști, textul *Tăbliței din smarald* este unul dintre cele mai sacre. Se spune că legendara tăbliță i-ar fi aparținut mitologicului Hermes Trismegistus, părintele alchimiei, iar toți alchimiștii care i-au urmat au lucrat după copii ale copiilor copiilor textului original. Fapt deloc surprinzător, diferitele versiuni au fost alterate în mod semnificativ de-a lungul vremurilor.

Motivul pentru care textul *Tăbliței din smarald* era considerat atît de important consta în convingerea că este vorba despre o metodă încercată și verificată de producere a Pietrei Filosofale, un fel de rețetă incredibil de complexă, transmisă din generație în generație. Primul exemplar cunoscut din acest text a apărut în Occident pe la mijlocul secolului al XII-lea, într-o ediție a ceea ce este

cunoscut sub numele de pseudoaristotelianul *Secretum Secretorum*, care de fapt este o tălmăcire după *Kitab Sirr al-Asar*, o carte conținând sfaturi pentru regi, tradusă în latină de Johannes Hispalensis. *Kitab Sirr al-Asar*, cea mai veche versiune cunoscută a textului din întreaga lume, se presupune că ar data de prin anul 800 d.Hr., dar unii învățați susțin primordialitatea unei alte lucrări, *Kitab Sirr al-Khaliqa wa San'at al-Tabi'a* (*Cartea secretului creației și a artei naturii*), scrisă prin anul 650 d.Hr.

Sfera din rubin descrisă în *Echinox* este într-un tot fictiv.

Liam Ethwiche

Numele autorului biografiei lui Isaac Newton menționate în *Echinox* este o anagramă¹.

Nicolas Fatio du Duillier (1664–1753)

Fatio de Duillier s-a născut într-o familie înstărită, care l-a răsfățat în cea mai mare parte a copilăriei sale. Pentru o vreme, a devenit destul de bine cunoscut în rîndurile intelectualității, numai că reputația sa n-a fost de durată. Cel de-al șaptelea vlăstar al unei familii cu doisprezece copii, Fatio a crescut în Elveția, ca fiu al unui bogat moșier.

În vremea în care împlinea optsprezece ani, în anul 1682, Fatio trăia dintr-o alocație generoasă, la Paris. Era un matematician destul de talentat și-i impresionase pe destui filosofi eminente cu precocitatea sa. În 1687, a pornit spre Anglia special pentru a-l căuta pe Newton.

A izbutit să-i intre în grații marelui savant și, între anii 1689 și 1693, cei doi au întreținut o relație de o mare intensitate. La un moment dat, Newton și-a exprimat dorința ca Fatio să se mute în apartamentul său de la Cambridge, dar planurile sale n-au dus la nici un rezultat. Ceea ce este sigur e că Fatio s-a implicat puternic

¹ O anagramă după numele autorului romanului *Echinox*, Michael White (n.tr.)

În studiul tradițiilor oculte și l-a încurajat pe Newton să aprofundeze cercetarea magiei. Împreună, ei au desfășurat numeroase experimente de alchimie și e posibil ca Fatio să-i fi inoculat lui Newton un anumit interes față de magia neagră.

Fatio nu s-a bucurat niciodată de încrederea comunității oamenilor de știință din Anglia și a avut mulți dușmani. El și cu Newton s-au despărțit, cu scandal, în anul 1693. Fatio și-a pierdut protectorul, iar veniturile tânărului au scăzut dramatic.

Despre viața ulterioară a lui Fatio du Duillier se știe prea puțin. Era unul dintre acele personaje străni care aveau să rămână la periferia comunității științifice a vremii. Se știe că fusese implicat în mișcarea rosacruciană, precum și în alte grupări extremiste străine, cel puțin o dată fiind pus la stîlpul infamiei la Charing Cross, ca pedeapsă pentru activitățile sale antisociale. A trăit pînă-n cel de-al nouăzecilea an, dar a murit sărac și aproape complet necunoscut.

Robert Hooke (1635–1703)

Născut în anul 1635, Robert Hooke a fost fiul unui cleric. Tatăl său s-a sinucis, spînzurîndu-se în 1648, în vremea cînd Robert era încă adolescent. În copilărie, acesta demonstrase aptitudini pentru desen și pentru pictură, iar după ce-a beneficiat de o modestă moștenire de o sută de lire sterline, a fost trimis la Londra să-i fie ucenic pictorului Sir Peter Lely. Spre norocul său, a fost remarcat de Richard Busby, unul dintre maeștrii de la Westminster School, care și-a dat seama de faptul că aptitudinile intelectuale ale băiatului erau mai presus de talentul său artistic. Sub oblăduirea lui Busby, a primit cea mai bună educație posibilă pentru acea vreme și și-a asigurat un loc la Colegiul Christ Church din Oxford, unde a obținut titlul de Master of Arts în anul 1663.

Hooke și-a croit drumul academic muncind ca servitor. După absolvire, a devenit asistent cu simbrerie al lui Robert Boyle, lucrînd

în laboratorul acestuia de la Oxford. De aici, a ajuns să fie implicat în Colegiul Invizibil (un precursor al Societății Regale) și a început să întrețină legături cu gânditorii influenți ai momentului. Tot Boyle a fost cel care i-a asigurat lui Hooke postul de custode pentru experimente, la Londra, în anul 1662.

Hooke dispunea de o energie inepuizabilă și trecea de la o idee entuziasmată la alta. Niciodată nu era în stare să-și concentreze în totalitate atenția asupra unui anumit subiect pentru mult timp, așa că, în ochii multora, el apărea ca un diletant. Cea mai importantă lucrare a sa, *Micrographia*, era în mod evident un tratat despre microscopie, dar includea de asemenea o serie de teorii originale cu privire la studiul luminii. Cartea, publicată în anul 1665, a fost bine cunoscută și admirată în secret de Newton.

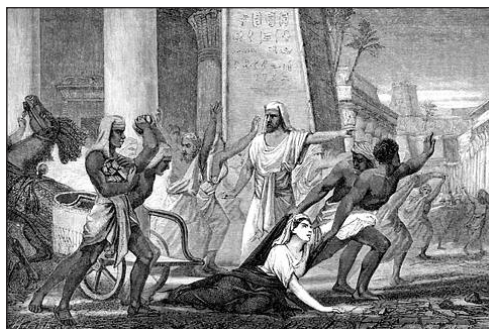
Între Hooke și Newton a existat o dușmănie înverșunată. De asemenea, caracterele lor erau cât se poate de diferite. Lui Hooke îi erau pe plac cafenelele, bîrfele cu prietenii la o sticlă de vin de Porto și favorurile a cel puțin o amantă o dată. Se număra printre acei bărbați care-și țineau, într-un jurnal, evidența isprăvilor sexuale și a calității orgasmelor. În schimb, Newton ducea o viață de austeritate monahală și de izolare la Colegiul Trinity din Cambridge. Însă, mai presus de acestea, Newton nu avea decît dispreț față de cineva care de-abia dacă se atingea de un subiect, așa cum se părea că era cazul cu Hooke.

În ceea ce-l privea, Hooke îl considera pe Newton un tip scortșos și uscat, strălucit, era nevoit să recunoască, dar în același timp obsedat și închipuit, un individ care avea o părere excesiv de bună despre propria persoană. Personalitățile lor făceau ca diferențele de opinii să devină într-atît de exacerbate, încît fiecare din ei, în subconștient, își apăra propriul stil de lucru, nici unul nefiind capabil să-i acorde încredere celuilalt. Au rămas dușmani înverșunați pînă la moartea lui Hooke, în anul 1703.

Bibliografie: *The Curious Life of Robert Hooke: The Man who Measured London*, Lisa Jardine, HarperCollins, 2005.

Hypatia (cca. 380–415)

Așa cum spunea Charlie Tucker, Hypatia a fost „o gagică pe cînste“. Se cunosc prea puține despre viața ei. Se presupune că s-ar fi născut în jurul anului 380 d.Hr. și că tatăl ei, Theon, ar fi fost un renumit matematician care a predat la marea școală a Bibliotecii din Alexandria.

Ceea ce se știe despre Hypatia este că a călătorit mult și că, ulterior, a devenit un om de știință respectat, fiind bine-cunoscută pentru lucrările sale din domeniul matematicii și al filosofiei naturale. I se atribuie trei tratate importante de geometrie și de algebră, precum și unul de astronomie. În conformitate cu unele surse, ar fi devenit, de asemenea, ultimul bibliotecar-șef al Bibliotecii din Alexandria.

Hypatia a avut parte de un sfârșit violent. Bănuită că se ocupa cu vrăjitoria, a fost scoasă din sala de clasă de o mulțime de creștini și aruncată în stradă, unde a fost jupuită de vie cu cochilii de stridii.

Hypatia a fost remarcabil de modernă în gândire, susținând că: „Toate religiile dogmatice și fățarnice sînt false și nu trebuie nicio dată acceptate ca fiind supreme de oamenii care se respectă pe sine“. Altădată, comenta: „Păstrează-ți dreptul de a gândi, fiindcă să gîndești greșit este mai bine decît să nu gîndești deloc“.

Nu e de mirare că a fost urîță de creștinii din vremea ei.

Bibliografie: *Hypatia din Alexandria*, Maria Dzielska, Cambridge: Harvard University Press, 1995.

Biblioteca din Alexandria

Se crede că biblioteca a fost întemeiată în secolul al III-lea î.Hr. și se presupune că nucleul său original ar fi fost o colecție de cărți care odinioară i-ar fi aparținut lui Aristotel.

Biblioteca din Alexandria a deținut, în mod evident, cel mai mare fond de carte din lumea antică, acesta estimându-se că ar fi numărat o jumătate de milion de pergamente. Era o bibliotecă regală, înființată printr-un decret dat de Ptolemeu al III-lea al Egiptului. Se spune că Ptolemeu le-ar fi poruncit tuturor celor care vizitau Alexandria să-i pună la dispoziție cărțile pe care le aveau, astfel încât acestea să poată fi copiate. Clădirea care a găzduit inițial colecția a fost înălțată pe locul fostului Templu al Muzelor sau *Musaeum*, cum mai era numit, termen din care a derivat ulterior substantivul „muzeu“.

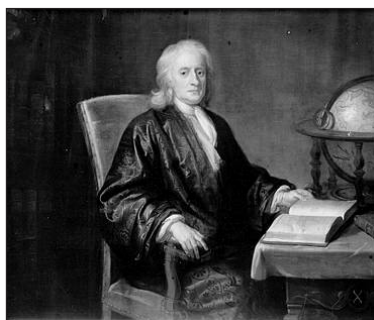
Nu se știe sigur cine a fost răspunzător pentru distrugerea bibliotecii, în anul 415 d.Hr. Învățatul roman Plutarh susține că Iulius Cezar ar fi fost de vină, dar, mult mai recent, renumitul istoric Edward Gibbon l-a arătat cu degetul pe Theophilus, patriarhul creștin al Alexandriei.

De la distrugerea bibliotecii, învățații și filosofi au jeliț această cumplită pierdere pentru lumea științei. Nimeni nu știe câte manuscrise au fost distruse atunci când focul a mistuit biblioteca, dar un fapt sigur este că unele dintre ele au fost salvate și păstrate pentru generațiile viitoare. Crîmpeiul de învățături care-a supraviețuit a fost mai târziu scos la iveală de învățații arabi, iar unele dintre acele texte și-au croit drum spre Italia și Spania, în decursul secolelor al XIV-lea și al XV-lea, ajutînd la punerea temeliiilor Renașterii. Alte rămășițe au căzut în mâinile alchimistilor arabi, care și-au transmis cunoștințele către omologii lor europeni, alimentînd astfel dezvoltarea misticismului și a ocultismului.

Bibliografie: *The Library of Alexandria: Centre of Learning in the Ancient World*, Roy MacLeod, I.B Tauris Publishers, 2004.

Isaac Newton (1642–1727)

Atunci cînd se gîndesc la Isaac Newton, oamenii obișnuiesc să-i asocieze imaginea cu cea a mărului care cade din copac și-i dă ideea care duce la elaborarea legii gravitației. Dar, în realitate, există dovezi temeinice care demonstrează că nu astfel a ajuns el la elaborarea acestei teorii. Dimpotrivă, adevărata inspirație care l-a dus pe calea alcătuirii uneia dintre cele mai importante legi din istoria științei a provenit din implicarea sa în studiul ocultismului.

Isaac Newton s-a născut în anul 1642, într-o familie relativ înstărită, care locuia în satul Woolsthorpe, în apropiere de Grantham, în Lincolnshire. A fost mereu destul de retras, un băiat introvertit care nu s-a descurcat prea bine la școală pînă la vîrsta de paisprezece ani, cînd a fost remarcat de directorul său, Henry Stokes.

Newton s-a înscris la Universitatea Cambridge în anul 1661 și, foarte curînd, a ajuns să fie influențat de alți învățați mai vîrstnici, care i-au descoperit calitățile și l-au încurajat. Cei mai importanți dintre aceștia au fost doi dintre membrii consiliului de conducere de la Cambridge, Henry More și Isaac Barrow. Ambii erau filosofi naturaliști, dar se ocupau, ca amatori, și cu străvechea artă a alchimiei, față care i-au trezit interesul și lui Newton.

Pentru Isaac Newton, alchimia era un mijloc prin care puteai să atingi un anumit scop. El era un puritan care credea în ideea cuvîntului lui Dumnezeu și a lucrării lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, era devotat față de învățăturile din Biblie – cuvîntul lui Dumnezeu – și

credea că este de datoria lui să dezlege misterele vieții, să investigheze tot ceea ce trebuia să se știe despre lume; cu alte cuvinte, să studieze lucrarea lui Dumnezeu.

În vremea în care a trăit Newton, alchimia era considerată o în-deletnicire ilegală și putea fi pedepsită chiar cu moartea. De asemenea, dacă ar fi fost descoperit, acest lucru i-ar fi distrus întreaga reputație academică. Și totuși, el își petrecea mult mai mult timp cu cercetările din domeniul alchimiei decît cu practicile științifice ortodoxe. Cert este că, atunci cînd a murit Newton, în anul 1727, s-a descoperit faptul că el deținea cea mai vastă bibliotecă de literatură ocultă din cîte existaseră vreodată și că el însuși scrisese nenumărate pagini pe această temă.

În același timp în care studia alchimia, Newton își continua, firește, cariera științifică obișnuită. A devenit cel de-al doilea profesor lucasian de matematică de la Cambridge (demnitate deținută în ziua de azi de profesorul Stephen Hawking), ajungînd să fie succesorul prietenului și mentorului său Isaac Barrow în anul 1669, la frageda vîrstă de douăzeci și șapte de ani. La scurt timp după anul 1670, a început să-și dobîndească recunoașterea și dincolo de granițele Universității Cambridge și a fost acceptat ca membru titular al Societății Regale.

După cum susțin sursele istorice, ideea mării realizări a lui Newton – modul în care a dat la iveală legea gravitației, în anul 1666 – i-a venit în minte lui Newton în timp ce se afla în casa mamei sale, la Woolshorpe. E adevărat faptul că Newton, la fel ca și ceilalți reprezentanți ai comunității academice, a fugit din Cambridge în vremea epidemiei de ciumă din 1665–1666, după cum la fel de adevărat este și că s-a întors să locuiască, împreună cu mama sa, în casa lor de la țară. Este posibil chiar și să fi stat într-o zi sub un pom și, în timp ce cugeta la rosturile gravitației, să fi văzut căzînd un măr. Acest lucru ar fi putut să constituie un impuls pentru gîndirea sa, dar este ridicol să crezi că întregul concept al gravitației i-ar fi apărut în minte dintr-odată. Este mai probabil ca Newton să fi

inventat această poveste, astfel încît să ascundă faptul că s-a folosit de alchimie ca să-și poată dezvolta celebra teorie.

Conceperea legii gravitației i-a luat lui Newton aproape douăzeci de ani, iar aceasta n-a prins contur decît după ce el a început să-și scrie marea lucrare, *Principia Mathematica*, publicată în anul 1687. În timpul celor două decenii care s-au scurs de la prima scînteie de inspirație, apărută în grădina din Woolsthorpe, și apariția acestei lucrări, multe au fost influențele care au dat formă teoriei sale.

În primul rînd, era vorba despre matematică. Newton era un matematician desăvîrșit. La vîrsta de douăzeci și patru de ani devenise deja cel mai bun din acea vreme. De asemenea, era un filosof naturalist desăvîrșit și își însușise toate cunoștințele științifice de pînă la el. Încă din vremea ciumei din 1665, îi depășise deja pe marii gînditori ai timpului, inclusiv pe Robert Boyle și pe René Descartes, începînd deja să-și sintetizeze propriile idei. Folosindu-se de toate aceste aptitudini, a fost capabil să înțeleagă că gravitația era răspunzătoare de mișcarea continuă a planetelor, ba chiar a fost în măsură să emită ipoteza existenței unei relații dintre distanța care separă două corpuri (cum ar fi cazul planetelor) și forța gravitațională care se manifestă între ele, legea inversului pătratelor.

În acea vreme, ideea că un anumit obiect ar putea influența mișcarea altuia, fără ca de fapt să-l atingă, era inimaginabilă. Acest tip de comportament este numit în prezent acțiune la distanță și-l considerăm ca pe un fapt unanim acceptat, numai că oamenii din vremea lui Newton nu erau capabili să înțeleagă una ca asta și considerau că e vorba despre anumite proprietăți magice sau oculte.

Prin intermediul experimentelor sale de alchimie, Newton a fost în măsură să se apropie de conceptul de gravitație cu mintea mult mai deschisă decît majoritatea egalilor săi. Cercetările sale în domeniul alchimiei au început cam prin anul 1669. Bătea drumul pînă la Londra să-și cumpere cărți interzise de la confrății săi alchiști și-și desfășura propriile experimente, în ascuns față de autorități și față de rivalii săi din rîndul comunității științifice. Primele sale experimente au fost extrem de primitive, dar după ce a citit tot

ceea ce se putea despre alchimie, și-a împins curînd arta dincolo de limitele trasate de predecesorii săi. Într-o manieră cu adevărat științifică, a abordat fiecare experiment cu multă logică și cu foarte mare precizie, notîndu-și cu meticulozitate ceea ce descoperea. În timp ce alchimiștii de odinioară orbecăiseră ani de-a rîndul fără ca măcar să știe cu adevărat ce fac, Newton și-a abordat sistematic lucrările.

O altă mare diferență dintre Newton și predecesorii săi a fost aceea că el nu s-a interesat niciodată de producerea aurului. Unicul său scop în studierea alchimiei era acela de a descoperi legile fundamentale despre care credea el că guvernează universul. Poate că nu și-a dat seama de faptul că ar putea ajunge să elaboreze o lege a gravitației prin intermediul alchimiei și al altor practici oculte, dar sigur s-a gîndit că, din cercetările sale, ar putea descoperi anumite legi fundamentale sau unele cunoștințe secrete ale Antichității.

Marea revelație obținută de pe urma alchimiei a apărut atunci cînd Newton a studiat materialele din creuzetul său și și-a dat seama de faptul că ele reacționau în funcție de influența unor forțe. Vedeau că unele particule se atrăgeau între ele, în timp ce altele erau respinse de cele cu care se învecinau, fără ca între ele să existe un contact fizic sau o legătură palpabilă. Cu alte cuvinte, a observat teledinamica în creuzetul alchimistului. Atunci, a început să-și dea seama de faptul că acesta ar putea fi, de asemenea, modul în care acționează forța gravitațională și că tot ceea ce se întîmpla în microcosmul alcătuit de creuzetul și de focul alchimistului este posibil să se întîmple și în macrocosm: în lumea planetelor și a astrilor.

Dar în joc mai erau și alte influențe oculte. Începînd cu anul 1665, atunci cînd Newton abia trecuse de douăzeci de ani, pînă în ziua morții sale, în 1727, a fost obsedat de religie și și-a petrecut mulți ani studiind Biblia. El credea că originea tuturor cunoștințelor adevărate se trage de la străvechile popoare descrise în Vechiul Testament și-l considera pe regele Solomon autoritatea supremă.

Newton îl numea pe regele Solomon „cel mai mare filosof al lumii” și și-a petrecut mulți ani studiind arhitectura Templului lui Solomon, așa cum era ea descrisă în Cartea lui Iezechiel din Vechiul Testament.

Construit inițial în jurul anului 1000 î.Hr., pe un amplasament deja considerat sfânt de evrei, Templul lui Solomon era cel mai venerat simbol al înțelepciunii și al credinței, cu mult înainte ca Newton să-și adauge interpretările personale în privința lui. Încă din vremea construirii și până în perioada Iluminismului, în cea mai mare parte a celor trei mii de ani care-au urmat, a fost la fel de slăvit pe cât fuseseră piramidele sau templul de la Stonehenge, pentru credincioșii păgâni care le construiseră.

Newton credea că Solomon ascunsese prin intermediul unui cod înțelepciunea strămoșilor din Vechiul Testament în planul parterului templului său. Mai mult decât atât, credea că, analizând Biblia și folosindu-se de planurile lui Solomon ca de o cheie, ar putea fi în măsură să prezică evenimentele viitoare. În opinia lui Newton, planul era ca un fel de șablon: dimensiunile și formele geometrice ale templului ofereau indicii în ceea ce privește succesiunea evenimentelor și a spuselor marilor profeți biblici (în mod deosebit Iezechiel, Ioan și Daniel).

Combinând planul parterului cu interpretările pe care le aducea Scripturii, Newton a fost capabil să conceapă o schemă detaliată a unei „cronologii a lumii” alternative. Acestea, i-a atribuit anumite date pentru evenimente cum ar fi cea de-a doua venire a lui Hristos și Judecata de Apoi.

Dar configurația Templului lui Solomon l-a ajutat pe Newton și în alte moduri. El descria anticul templu ca pe „... un rug pentru ofrande (care) ardea pururi în inima sfântului lăcaș” și vizualiza centrul templului ca pe un foc în jurul căruia se adunau credincioșii. Acestei dispuneri îi dăduse numele de *prytaneum*.

Imaginea unui foc care arde în mijlocul unui templu, cu discipolii aranjați într-un cerc în jurul flăcărilor, a acționat ca un alt mecanism declanșator pentru plămădirea conceptului său de gravitație universală. Cheia pentru aceasta este ideea că, în loc să vadă pur și simplu radiațiile luminii împrăștiindu-se în afara focului, Newton ar fi putut, dimpotrivă, să le vizualizeze ca pe o forță care-i atrăgea pe discipoli către centru. În cadrul acestei scheme, paralelele dintre

sistemul solar și templu sînt evidente: planetele erau simbolizate de discipoli, iar focul din templu (uneori numit „focul din inima lumii”) era modelul pentru soare.

Adăugînd la aceasta acțiunea forțelor pe care le observase în crezuet și elaborarea legii inversului pătratelor, Newton a putut să ajungă la ideea că există o forță invizibilă care acționează între toate obiectele și a cărei intensitate se diminuează pe măsură ce obiectele se depărtează. Modul în care această forță își modifică valoarea este guvernat de legea inversului pătratelor.

Toate aceste influențe, laolaltă cu experimentele pe care le desfășura în camerele sale și cu observațiile pe care le făcea asupra planetelor și a cometelor, l-au convins pe Newton de justetea teoriei sale. Această muncă a fost fructificată în *Principia*, considerată acum ca fiind, după toate probabilitățile, cel mai important tratat științific scris vreodată. Ca o ironie a sorții, aceasta n-a fost o carte provenind doar din geniul științific al lui Newton, ci și din obsesia sa față de ocultism și de învățăturile anticilor.

Isaac Newton era o persoană foarte dezagreabilă, marcată de nefericirile din copilărie. Tatăl său a murit înainte ca el să se nască, iar atunci cînd avea trei ani, mama sa, față de care era foarte apropiat, s-a recăsătorit și l-a lăsat în seama bunicilor. Newton nu și-a revenit niciodată de pe urma acestei respingeri, așa cum o vedea el, și a devenit o persoană introvertită și izolată, căreia i se părea aproape imposibil să lege o prietenie.

În anul 1692, pe cînd avea cincizeci de ani, Newton a suferit o cădere psihică. Aceasta s-a petrecut imediat după implicarea sa profundă în ocultism și după încheierea unei legături homosexuale cu Nicolas Fatio du Duillier. Newton a abandonat știința aproape peste noapte. În 1696, și-a părăsit locuința din Cambridge și s-a mutat la Londra. A devenit Trezorier Regal la Turnul Londrei și i-a trimis pe mulți la spînzurătoare pentru crima de „ciupeală” (desprinderea unor bucățele de aur din monede și apoi amestecarea, prin topire, a aurului cu argintul). A devenit membru al Parlamentului ca reprezentant al Universității Cambridge și un personaj

MICHAEL WHITE

foarte influent și foarte bogat, renumit și prețuit pentru contribuțiile aduse în favoarea științei și a societății. Preocupările oculte ale lui Newton au rămas secrete pînă după moartea sa.

Bibliografie: *Isaac Newton: The Last Sorcerer*, Michael White, Fourth Estate, 1997.

Ordinul Sfinxului Negru

La fel ca și Gardienii, Ordinul Sfinxului Negru este de domeniul ficțiunii. Cu toate acestea, ambele organizații au la bază societăți secrete care există cu adevărat sau grupări oculte care au existat timp de multe secole.

Cele mai faimoase dintre acestea sînt cele ale francmasonilor și ale cavalerilor templieri. Altele îi includ pe Illuminati, pe rosacrucieni și, mai recent, Ordinul Ermetic al Zorilor Aurii. O căutare rapidă pe Google dezvăluie existența multor societăți secrete stranie și obscure. Multe dintre ele sînt întemeiate de visători inofensivi, dar teorii ale conspirației abundă în legătură cu grupuri cum sînt cele ale Illuminati sau ale francmasonilor, despre care se spune c-ar fi de fapt agenturi ale unor personaje din umbră, care constituie adevărații deținători ai puterii mondiale, oamenii care controlează pîrghiile financiare și politice ale lumii moderne.

Bibliografie: *Secret Societies*, Nick Harding, Pocket Essentials, 2005.

Societatea Regală

Cunoscută inițial sub numele de Colegiul Invizibil, Societatea Regală și-a început existența în anul 1648, la Colegiul Wadham din Oxford. În acea vreme, nu reprezenta cu mult mai mult decît o adunare neoficială de somități academice, reunite de o personalitate inspiratoare ca John Wilkins, un reputat matematician. Printre fondatori se numărau vizionari ca Robert Boyle, Henry Oldenburg sau astronomul și episcopul Seth Ward.

Pînă în anul 1659, societatea se mutase deja în cîteva încăperi din Londra (la Colegiul Gresham) și, trei ani mai tîrziu, avea să fie acreditată de regele Carol al II-lea, un mare susținător al științei și al filosofiei. Începînd din acel moment, a fost numită Societatea Regală.

În anul 1672, la un deceniu după fondarea oficială, Isaac Newton a devenit membru de onoare al Societății Regale. Între timp, cîteva dintre personalitățile cele mai celebre ale timpului se alăturaseră de asemenea grupării, printre aceștia fiind Samuel Pepys, Christopher Wren și Robert Hooke.

Scopul Societății Regale era aceea de a studia ceea ce era numită în acea vreme filosofia naturală (definită în prezent drept „știință”) și, în acest scop, membrii ei desfășurau experimente și demonstrații, își citeau lucrările în fața unor adunări a membrilor și scoteau unele dintre primele ziare științifice cunoscute în istorie. În același timp, mulți dintre membrii societății își urmăreau interesele în domenii care acum ar putea fi considerate oculte, existînd dovezi care atestă faptul că unii dintre ei erau adînc implicați în mișcările francmasonilor și ale cavalerilor templieri.

Acești precursori ai oamenilor de știință, printre care se includeau cîteva dintre numele cele mai mari ale epocii – Isaac Newton, Robert Boyle, Robert Hooke – duceau existențe duble. La suprafață, apăreau în ipostaze de filosofi clasici și de cercetători științifici,

MICHAEL WHITE

dar în spatele ușilor închise își urmăreau cu aviditate interesele din domeniul alchimiei, al astrologiei și al altor aspecte ale tradiției oculte.

Bibliografie: *The Invisible College: The Royal Society, Freemasonry and the Birth of Modern Science*, Robert Lomas, Headline, 2003.

Teatrul Sheldonian

A fost proiectat de Christopher Wren. Lucrările pentru această clădire au debutat în anul 1664 și au fost încheiate în 1668. Inițial, a fost construit ca parte componentă a Universității Oxford, fiind folosit pentru prelegeri și pentru evenimente speciale. În prezent, este deschis pentru public și constituie un loc de desfășurare a concertelor și a conferințelor. Teatrul este amplasat foarte aproape de Radcliffe, de Biblioteca Bodleian și de Colegiul Hertford, iar fundațiile sale sînt aproape sigur străbătute de faimoasele tuneluri care pornesc din subteranul Bibliotecii Bodleian. Cu toate acestea, Christopher Wren n-a declarat niciodată că ar fi descoperit vreun labirint ciudat atunci cînd au fost puse fundațiile.

Scitala și criptografia

Există două modalități de utilizare a codurilor. Acestea poartă numele de steganografie și, respectiv, de criptografie.

Steganografia reprezintă ascunderea din punct de vedere fizic a unui mesaj. Cel mai celebru exemplu în acest sens provine dintr-o lucrare a lui Herodot, în care acesta descrie o metodă de codificare folosită de persanul Histiaeus. Se spune că Histiaeus ar fi trimis un mesaj către Aristagoras, tiranicul conducător al Miletului, tatuându-l pe țeasta unui sclav și apoi așteptând ca părul acestuia să crească la loc. Apoi, el l-ar fi trimis pe sclav la Aristagoras, transmițându-i acestuia să radă solul pe cap.

O variantă ingenioasă a acestei idei a fost scitala, utilizată pentru prima dată de comandanții oștilor grecești. Era vorba despre scrierea unui mesaj, în amestec cu litere sau cuvinte oarecare, pe o bucată de papirus. Atunci când aceasta era înfășurată în jurul unui baston, mesajul putea fi citit pe lungimea bastonului. Mesajul era apoi trimis fără baston. Primitorul trebuia să cunoască grosimea exactă a bastonului inițial și cum să înfășoare în mod corect pergametul, astfel încât să descifreze mesajul.

Criptografia, un sistem de codificare cu mult mai versatil, a fost preferată de strategii militari, de comandanții de oști și de conducătorii de guverne încă din epocile timpurii ale scrierii. Despre Iuliu Cezar se spune că ar fi fost unul dintre primii militari care s-ar fi folosit de un cod pe câmpul de luptă, trimițând mesaje în cursul campaniilor sale din Britania prin intermediul celei mai simple metode de criptografie, anume prin schimbarea locului ocupat de literele alfabetului cu trei poziții, astfel încât litera A devenea D, B se transforma în E și așa mai departe. Numai persoana care știa despre această modificare putea descifra codul. Această metodă poate să pară mult prea banală în ziua de azi, dar numai pentru faptul că era una dintre primele metode de codificare folosite a fost și una dintre cele mai sigure, cel puțin, pentru o vreme.

În Europa întunecatului Ev Mediu, codurile au ieșit din rîndul preferințelor, împreună cu cititul și cu scrisul, dar militarii și

filosofii Renașterii au redescoperit criptarea. Leonardo da Vinci obișnuia să-și ascundă rezultatele celor mai clandestine dintre cercetările sale transcriindu-și însemnările prin folosirea scrisului în oglindă. Roger Bacon a fost obsedat de coduri și cifruri, așa că, pe la mijlocul secolului al XIII-lea, a scris un tratat foarte citit despre acest subiect, intitulat *Secret Works of Art and the Nullity of Magic* (*Lucrări secrete de artă și nimicnicia magiei*).

Genialul enciclopedist Leon Alberti, care l-a influențat în mare măsură pe Leonardo în atît de multe domenii, a devenit cunoscut drept „părintele criptografiei occidentale“, deoarece a introdus în practică multe dintre ideile-cheie utilizate încă de analiștii de azi. Printre aceste idei ingenioase se numărau analiza frecvenței de apariție, o tehnică utilizată în scopul detectării și definirii șabloanelor dintr-un text, care oferea astfel indicii importante în vederea descifrării codului. Alberti a inventat de asemenea primele cifruri polialfabetice și cea dintîi roată pentru cifrare, utilizînd o serie de roți gravate cu cifre și cu litere, cu ajutorul cărora puteau fi substituite literele din oricare mesaj dat.

Ideile lui Alberti în ceea ce privește sistemele de încifrare polialfabetice a fost dezvoltate în continuare de omul de știință german Johannes Trithemius, care și-a publicat *Polygraphicae* în anul 1518. În ceea ce privește roțile pentru încifrare ale lui Alberti, acestea au fost adaptate de Thomas Jefferson, care a utilizat un set complex de douăzeci și șase de asemenea roți, concepînd astfel o mașină de codificare, folosită de la începutul secolului al XIX-lea și pînă cînd a fost retrasă din uz de armata americană, în 1942.

Poate că una dintre cele mai faimoase povești legate de coduri din epoca modernă a fost cea a Mașinii Enigma, un dispozitiv de criptare conceput de germani înainte de începerea celui de-al Doilea Război Mondial, în scopul codificării mesajelor legate de operațiunile de pe cîmpul de luptă și a transmiterii acestora către flota de submarine. Spargerea codului Enigma a devenit o operațiune de maximă prioritate pentru aliați, ceea ce a condus la înființarea unei echipe specializate de criptografi și matematicieni britanici, la

Bletchley Park, în Buckinghamshire. Aceștia au început să decodifice mesajele încifrate cu Enigma în luna aprilie a anului 1940 și și-au continuat operațiunile pe toată durata desfășurării războiului. Munca lor nu numai că a salvat mii de vieți din rîndurile aliaților, dar a și accelerat dezvoltarea celor dintîi tipuri de computere. De cea mai mare importanță a fost construirea unei mașinării numite Colossus, urmare a unui proiect derulat sub conducerea lui Alan Turing și a unui mic grup de analiști, care au devenit cei dintîi specialiști din lume în domeniul computerelor, netezind drumul pentru masiva expansiune a tehnicii de calcul care a urmat după război. Din acest motiv, nu este deloc surprinzătoare afirmația că dezvoltarea computerelor a fost întotdeauna legată în mod inextricabil de coduri. Astăzi, lecțiile învățate de la criptografi sînt de o profundă importanță pentru lumea afacerilor și pentru cea a științei, iar criptografiile continuă să fie instrumente prețioase pentru strategii militare și pentru politicieni.

Bibliografie: *The Code Book*, Simon Singh, Fourth Estate, 2000.

Pîrîul Trill Mill

Pîrîul Trill Mill există cu adevărat și a arătat exact așa cum a fost descris în *Echinox*, numai că astăzi el este o palidă umbră a celui de la început. Este un mic afluent al Tamisei, dar, în Evul Mediu, era un curs deschis, trecînd prin mijlocul Oxfordului și fiind utilizat ca o cale de acces pentru ambarcațiunile de mici dimensiuni. Pe la mijlocul secolului al XIX-lea, pîrîul Trill Mill a ajuns să fie într-atît de poluat, încît a devenit, mai mult sau mai puțin, un canal colector descoperit. Pînă la urmă, faptul că a fost deviat în subteran și astupat s-a considerat ca fiind o împlinire fericită și prielnică pentru sănătatea populației.

Ambele povești menționate în *Echinox*, atît cea despre T.E. Lawrence, cît și cea despre scheletele victoriene, sînt adevărate, dar,

cel puțin din câte am eu cunoștință, nu există vreo intrare secretă prin pîrîul Trill Mill spre un eventual labirint ascuns.

John Wickins (1643–1719)

Isaac Newton l-a cunoscut pe John Wickins la optsprezece luni după sosirea sa la Colegiul Trinity din Cambridge, iar la scurtă vreme după aceea au devenit colegi de cameră. Wickins, fiu al directorului gimnaziului din Manchester, a ajuns la Trinity în anul 1663. Conform propriilor amintiri, în timp ce se plimba, l-a întâlnit pe Newton, care arăta nefericit și singuratic, iar cei doi au legat o conversație și, în scurt timp, au descoperit că au multe în comun.

Deși el și Wickins au ocupat în comun un apartament timp de mai bine de două decenii, faptul că Wickins n-a lăsat aproape nici o mărturie despre strînsa legătură care a existat între ei este unul dintre cele mai mari mistere ale vieții lui Newton. Despărțirea lor din anul 1683 a fost înnegurată și, în pofida faptului că Wickins a mai trăit treizeci și șase de ani după aceea, cei doi nu s-au mai întâlnit niciodată.

Timp de mulți ani, Wickins a lucrat ca asistent al lui Newton. El transcria cu regularitate observațiile experimentelor și-l ajuta să-și pună la punct aparatura și să-și supravegheze cercetările. Camerele lor au devenit un laborator locuit. La început, au fost înțesate de documente și de instrumente optice rudimentare, făurite de mîna, dar mai târziu au ajuns să fie pline de cuptoare și de recipiente cu substanțe chimice. După plecarea sa de la Cambridge, Wickins a devenit slujitor al Bisericii, s-a căsătorit și și-a întemeiat o familie. La mulți ani după ce s-au despărțit, Newton i-a trimis lui Wickins un colet cu Biblii, pe care acesta să le distribuie enoriașilor din satul Stoke Edith, de lângă Monmouth. Singura corespondență dintre ei care s-a păstrat este o scrisoare trimisă cu mulți ani mai târziu, în care Wickins îi cerea fostului său coleg de apartament o nouă donație de Biblii.

Christopher Wren (1632–1723)

Christopher Wren, înnobilat în rangul de cavaler în anul 1673, a fost indiscutabil cel mai mare spirit enciclopedist al Angliei. A avut o origine privilegiată: tatăl său era capelanul regelui, așa că Wren a crescut jucându-se cu viitorul monarh, Carol al II-lea.

Despre Christopher Wren se știe cel mai bine că a fost arhitect și că a proiectat multe dintre emblemele Londrei, incluzând printre acestea moderna Catedrală St Paul, Bursa Regală și Teatrul Drury Lane. Cu toate acestea, a fost și un artist talentat, un matematician și un astronom desăvârșit, fiind numit în funcția de profesor savilian de astronomie la Oxford. După ce s-a stabilit la Londra, a fost unul dintre cei dintâi membri ai Societății Regale și, prin intermediul legăturilor sale cu regele Carol al II-lea, a contribuit în mare măsură la ridicarea prestigiului societății.

Wren a încercat câteva dintre cele dintâi transfuzii de sânge (total lipsite de succes) în anii de după 1660 și a desfășurat cercetări în domeniul legilor dinamicii, care ulterior aveau să-l inspire pe Isaac Newton în derularea propriilor experimente. A fost unul dintre puținii oameni pe care i-a respectat Newton, care și-a mărturisit în

MICHAEL WHITE

mod public recunoștința față de mai vîrstnicul său confrate. A murit în anul 1723, la vîrsta de nouăzeci de ani, fiind prima persoană înmormîntată la St Paul.

Bibliografie: *On A Grandeur Scale: The Outstanding Career of Christopher Wren*, Lisa Jardine, HarperCollins, 2003.

Credite

Alchimstul (Topfoto/Roger Viollet)
Newton (Topfoto/Roger Viollet)
Teatrul Sheldonian (Topfoto/Image Works)
Wren (Topfoto)
Biblioteca Bodleian (Topfoto/Woodmansterne)
Boyle (Topfoto/RHR)
Hypatia (Topfoto/ARPL)
Astrologia și organele corpului (Topfoto/Fortean)
Societatea Regală (Topfoto/HIP)

Mulțumiri

Mulți oameni m-au ajutat să realizez această carte, de la schițarea ei pînă la publicare. Aș dori să-i mulțumesc agentului meu, Carole Blake, care a considerat interesant manuscrisul original și, astfel, l-a adus în fața lumii. Aș vrea, de asemenea, să-mi arăt recunoștința față de toți cei de la Blake Friedmann, cea mai bună agenție literară din lume.

Calde mulțumiri pentru cîțiva foarte buni prieteni, care mi-au oferit sfaturi în ceea ce privește această carte, în numeroasele ei stadii: Tim Alexander, Kevin Davies, David Michie, Karen și Julian Johnson, precum și Jules Watson. Dar, mai presus decît orice, aș vrea să remarc imensa contribuție adusă de soția mea, Lisa, care mi-a oferit idei, critici și neprețuite comentarii, de la stadiul incipient al povestirii pînă la rescrierea finală.

biblioteca rao

De la clasici la contemporani, într-o formulă
grafică nouă, cei mai reprezentativi autori pentru

biblioteca dumneavoastră

Madeleine Albricht

Grigore Arbore

David Baldacci

M. Baigent, R. Leigh, H. Lincoln

Blue Balliet

Steve Berry

J.L. Borges & E. Sábato

Jules Boucher

Gyles Brandreth

Dan Brown

Charles Bukowsky

Ian Caldwell & Dustin Thomason

Albert Camus

John Le Carré

Luigi Castoldi

Eugen Ovidiu Chirovici

Richard Clarke

Bill Clinton

Robin Cook

Clive Cussler

Nelson DeMille

Charles Dickens

Denis Diderot

Josif Constantin Drăgan

Nancy Farmer

William Faulkner

Joseph Finder

Colin Forbes

David Gibbins

André Gide

Olivia Goldsmith

Witold Gombrowicz

John Grisham

V.D. Gușă de Drăgan

Jack Higgins

DOAMNA SECRETAR DE STAT

LIBERTATEA FĂRĂ DEMOCRAȚIE ȘI „GLONȚUL DE AUR“

JOCUL ORELOR

SÎNGELE SFÎNT ȘI SFÎNTUL GRAAL ♦ MOȘTENIREA MESIANICĂ

PE URMELE LUI VERMEER

CAMERA DE CHIHILIMBAR

DIALOGURI BORGES–SÁBATO (consemnate de Orlando Barone)

SIMBOLURILE FRANCMASONERIEI

PHILIP ȘI ELISABETA

ÎNGERI ȘI DEMONI ♦ CODUL LUI DA VINCI ♦ FORTAREAȚA

DIGITALĂ ♦ CONSPIRAȚIA ♦ CODUL LUI DA VINCI ILUSTRAT

POVESTIRI DESPRE NEBUNIA OBIȘNUITĂ

MISTERUL MANUSCRISULUI

STRĂINUL / CIUMA / CĂDEREA / EXILUL ȘI ÎMPĂRĂȚIA

♦ FAȚA ȘI REVERSUL / NUNTA / MITUL LUI SISIF / OMUL

REVOLTAT / VARA ♦ CARNETE ♦ TEATRU ♦ PRIMUL OM

PRIETENIE ABSOLUTĂ

ROMÂNUL DIN ITALIA

MISTERELE ISTORIEI

POARTA SCORPIONULUI

VIAȚA MEA

RISC ASUMAT ♦ ȘOCUL

AURUL INCAȘILOR ♦ WALHALLA ♦ ODISEEA TROIANĂ

CĂDEREA NOPTII

DAVID COPPERFIELD (2 vol.)

NEPOTUL LUI RAMEAU

PRIN EUROPA (5 vol.)

MAREA TROLILOR

CĂTUNUL ♦ ORAȘUL ♦ CASA CU COLOANE ♦ STEAGURI

ÎN ȚARÎNA

PUTERI EXCEPȚIONALE ♦ PARANOIA

RINOCERUL ♦ CONSPIRAȚIA ♦ VALUL UCIGAȘ

ATLANTIDA

FRUCTELE PĂMÎNTULUI ♦ FALSIFICATORII DE BANI /

PORUMBELUL ♦ AMINTIRI DE LA CURTEA CU JURI /

SECHESTRATA DIN POITIER

PREȚUL LIBERTĂȚII

FERDYDURKE ♦ TRANS-ATLANTIC

ULTIMUL JURAT ♦ UN ALTFEL DE CRĂCIUN ♦

CAMPIONUL DIN ARKANSAS ♦ MAESTRUL ♦

MOȘTENITORII ♦ MEDIATORUL

CONDAMNAT LA ADEVĂR

ATAC LA PREȘEDINTE

Hermann Hesse

Franz Kafka

Dean Koontz

Elisabeth Kostova

Gerd Langguth

Mario Vargas Llosa

André Malraux

Thomas Mann

G. García Márquez

Virgil Măgureanu

Ștefan Mitroi

Ilie Năstase

Regina Noor

Christopher Paolini

Ioan Paul al II-lea

L. Picknett & C. Prince

Juan Manuel de Prada

Marcel Proust

Mario Puzo

Ernesto Sábato

Antoine de Saint-Exupéry

Jean-Paul Sartre

John Saul

Dinu Săraru

Dinu Săraru & Victor Stănculescu

John Steinbeck

Stendhal

Alex Mibai Stoenescu

J.R.R. Tolkien

L.N. Tolstoi

Marius Tucă

Philipp Vandenberg

Oswald Wirth

Moony Witcher

LUPUL DE STEPĂ ♦ SIDDHARTHA / CALĂTORIE SPRE
SOARE-RĂSARE ♦ KNULP / DEMIAN ♦ JOCUL CU MĂRGELE
DE STICLĂ

CORRESPONDENȚĂ (vol. 1) ♦ CASTELUL
ÎN PUTEREA NOPTII ♦ TRĂIEȘTE NOAPTEA ♦ CHIPUL
COLECȚIONARUL DE ISTORIE
ANGELA MERKEL

CONVERSAȚIE LA CATEDRALA
CUCERITORII / CALEA REGALĂ
DOCTOR FAUSTUS ♦ POVESTIRI ♦ MĂRTURISIRILE
ESCROCULUI FELIX KRULL ♦ LOTTE LA WEIMAR
♦ ALTEȚĂ REGALĂ

TOAMNA PATRIARHULUI ♦ DESPRE DRAGOSTE ȘI ALȚI
DEMONI ♦ INCREDIBILA ȘI TRISTA POVESTE A
CANDIDEI ERÉNDIRA ȘI A BUNICII SALE FĂRĂ SUFLET ♦
DRAGOSTEA ÎN VREMEA HOLEREI ♦ AVENTURA LUI
MIGUEL LITTÍN, CLANDESTIN ÎN CHILE ♦ A TRĂI
PENTRU A-ȚI POVESTI VIAȚA ♦ GENERALUL ÎN LA
BIRINTUL SAU ♦ POVESTEA ȚÎRFELOR MELE TRISTE ♦
OCHI DE CÎINE ALBASTRU ♦ UN VEAC DE SINGURĂTATE ♦
DOUĂSPREZECE POVESTIRI CALĂTOARE

DECLINUL SAU APOTEOZA PUTERII?
VIAȚA INVERSĂ A LUI COCOSTEL OUATU
MR NĂSTASE
CALEA SPRE CREDINȚĂ
ERAGON ♦ ERAGON II: CARTEA PRIMULUI NĂSCUT
MEMORIE ȘI IDENTITATE
MISTERUL TEMPLIERILOR ♦ CONSPIRAȚIA STARGATE
♦ GIULGIUL DE LA TORINO

FURTUNA

ESEURI

OMERTA

ESEURI (vol. 1)

CURIERUL DE SUD / ZBOR DE NOAPTE / PĂMÎNT
AL OAMENILOR / PILOT DE RĂZBOI

TEATRU ♦ CUVINTELE / GREAȚA ♦ ZIDUL

CASA DE LA RĂSCRUCE ♦ CLUBUL MANHATTAN ♦ VOCILE

TRILOGIA ȚĂRANEASCĂ ♦ CIOCOII NOI CU BODYGUARD

GENERALUL REVOLUȚIEI CU PICIORUL ÎN GHIPS

ȘOARECI ȘI OAMENI ♦ FRUCTELE MÎNIEI ♦ PAȘUNILE RAIULUI

ROȘU ȘI NEGRU ♦ MĂNĂSTIREA DIN PARMA

ISTORIA LOVITURILOR DE STAT ÎN ROMÂNIA (vol. I, II, III și

IV[1, 2]) ♦ PATIMILE SFÎNTULUI TOMMASO D'AQUINO ♦

INTERVIURI DESPRE REVOLUȚIE

ROVERANDOM ♦ POVEȘTI NETERMINATE

CAZACII ȘI ALTE POVESTIRI

ASTENII DE BUZUNAR ♦ PAMFLETE CU ROMÂNI

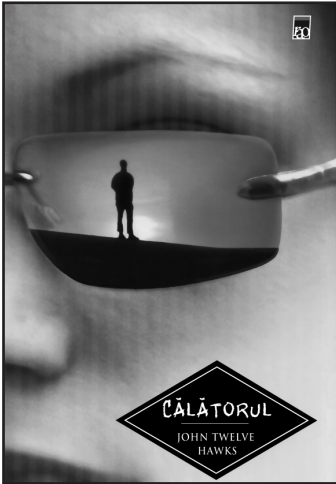
CONJURAȚIA SIXTINĂ

FRANCMASONERIA PE ÎNȚELESUL ADEPȚILOR SĂI

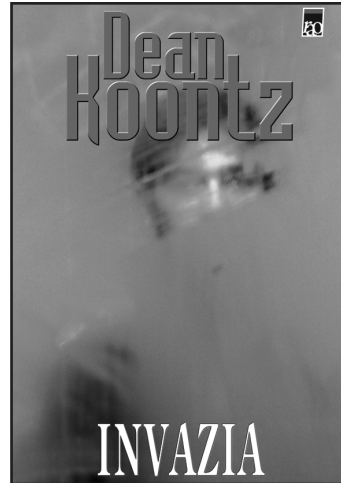
FETIȚA CELEI DE A ȘASEA LUNI ♦ NINA ȘI MISTERUL NOTEI

A OPTA ♦ NINA ȘI BLESTEMUL ȘARPELUI CU PENE

Au apărut:

John Twelve Hawks
Călătorul

Dean Koontz
Invazia

Julia Navarro
Confreria Sfintului Giulgiu

clubul cărții rao

CLUBUL CĂRȚII RAO

are un nou regulament de funcționare, mai modern,
mai eficient și mai adaptat nevoilor dumneavoastră,
care este pus la dispoziția membrilor odată cu fișa
de înscriere. Principala inovație o reprezintă
introducerea a TREI TIPURI DE CARDURI
care vă oferă mari reduceri de preț
în achiziționarea cărților.

Pentru detalii privind acest regulament
vă puteți informa din broșurile editurii noastre
sau scriindu-ne pe adresa:

C.P. 2-124, București;
e-mail: *club@raobooks.com*

sau accesând site-urile:

www.raobooks.com;

www.rao.ro

Tiparul executat de
R.A. „Monitorul Oficial“
București, România